— Atunci, locomotiva 967, Kansas-City...

Stăteam în avion, cu coatele rezemate de marginea cabinei, în așteptarea ordinului de decolare. Soarele răzbea greu prin pîcla tulbure, totul se transforma într-o pastă fierbinte și vîscoasă care se lipea de mîini, de casca încinsă, de metalul cabinei și tehnicul, ghemuit pe scară, îmi povestea un film cu *cow-boys*. Îmi plac *western*-urile, dar acum mă întrebam cam ce vizibilitate o fi și dacă mă voi putea descurca onorabil în prăfăria care sprijinea cerul albicios, incandescent. Eram tocmai la ștrand, făcusem pariu cu Mihai — pot face cinci bazine *crawl* fără oprire ? terminasem trei, mai aveam două, părea că șansele înclină de partea mea, cîștigam trei sticle de pepsi din frigiderul familiei Ivănceanu — cînd difuzorul cîriise cu voce seacă : „echipajele... la avioane". Acum ședeam în scaun, legat și încătărămat, cu costumul de suprasarcină strîngîndu-mi umerii și pieptul, așteptînd. Mihai era în 4106, între avionul meu și al lui se interpusese 8102 din care răsărea casca vitejește împodobită cu abțibilduri a lui Sache Chelaru. Am început — a treia oară ! să verific cabina, contactele, manetele, am acordat iar busola, am potrivit fără nici un dubiu altimetrul la zero și, în timpul ăsta, tehnicul pritocea despre locomotiva Kansas-967 care tăia cu pieptul ei ferecat în aramă meleaguri mișunînd de

bandiți. Pe urmă au început să pornească avioanele din capătul șirului, rulau aruncînd trîmbe de praf, intrau la pistă și se topeau cu motoarele în forțaj, imediat ce se desprindeau de sol. M-am uitat în dreapta : 4106 rula legănîndu-și planurile, din ajutajul avionului lui Sache izbucnise o flacără roșie-portocalie urmată de o trîmbă de fum, apoi aerul începuse să joace în jetul încins la cîteva sute de grade ; era rîndul meu să pornesc. *Cow-boy*-ii se risipiseră pe cîmpiile fierbinți, *cow-boy*-ii porneau la luptă. Am cuplat în grabă contactele, am scos maneta din STOP, am apăsat butonul de pornire și cronometrul. În mai puțin de un minut, totul vuia, clocotea, șuiera în jurul meu. Becurile clipeau, acele se agitau aferate în dreptul reperelor optime, avionul se opintea, de-abia ținut de ghearele calelor înfipte zdravăn în beton. Am cerut la radio permisiunea de rulaj, am făcut un semn cu mîna „liber" și calele au zburat în lături împreună cu sitele voleților de decolare. Pe pistă am cuplat forțajul, avionul a zvîcnit înainte, țeava strălucitoare a tubului Pitot s-a înfipt în cerul arid, am băgat trenul, flapsul, și am pus avionul într-o șandelă abruptă, la 40°. Zburam.

Interceptarea am ratat-o. De fapt, cînd decolezi în forțaj și urci ca bolidul pînă la 12 mii de metri, apoi patrulezi în zonă cînd pe nord, cînd pe sud, oferindu-ți-se — cu variație — o dirijare aiurea pe o țintă falsă, abia îți mai rămîne gaz să te întorci acasă. Am ieșit de la duș cătrănit rău — nu-mi ardea de nimeni și de nimic. Fiețelul aștepta — siluetă albă, ghemuită în umbra plopilor. M-am așezat la volan, apoi m-am întins pe banchetă cu capul proptit în portiera din dreapta, cu tălpile rezemate de clanța ușii din stînga. Am ridicat un picior, atingînd ușor tavanul scund al *coupé*-ului. Aveam mașina de doi ani

unul din frații mei, cel care e stab la Comerțul Exterior și care se face că nu mă cunoaște cînd sînt în *blue-jeans*, își amintise grație nu știu cărei divinități binevoitoare de mine, și telefonase : „măi, ai ceva bani puși de-o parte ?" Și, mai cu ce aveam eu, mai cu ce mi-a dat Agnes, cumpărasem chilipirul și nu regretam deloc. M-am tolănit mai bine pe bancheta moale, tapisată cu naiba știe ce, dar care nu transpira sub tine cum fac canapelele alea de vinilin, și am încercat să încropesc un plan de acțiune. Agnes era cu băiatul la Praga, să vadă podul *Karel, Vltava* și *Hradul,* să hoinărească prin Orașul Vechi și să trimită cîte o ilustrată din fiecare ungher vestit în care le călcau pașii. Să merg în oraș... aș fi stat pe marginea înaltă a terasei de la *Decebal* uitîndu-mă la parada de sfîrșit de săptămînă a tot felul de mahalagii cu fundul jos, și cu copii înțoliți de sărbătoare. Campingul din marginea orașului era ticsit de italieni, sicilieni, parcă toată Mafia își dăduse întîlnire acolo, și aș fi leșinat numai văzîndu-i în costume negre cu cravată pe arșița asta. Mai rămînea litoralul, dar... 450 de kilometri dus, 450 de kilometri întors, cînd ajung, cînd fac baie, cînd vin înapoi ? Barajul... am închis ochii și i-am văzut prăvălișul de beton, înalt de aproape 100 de metri, clar, de parcă ar fi fost alături, dincolo de geamul mașinii. *Yes,* barajul de care se loveau apele înspumate și toate refulările mele, cum nu s-o fi rupt pînă acuma, barajul, *ecce,* acolo o să uit și de interceptarea ratată, și de căldură, și de orașul încins, cu statuia coclită din centru. Acolo, printre brazi, aleargă verițe moldovene cu ochi lunecoși și cu picioare arse de soare, zbucnind lungi și zvelte de sub pretenția de fustă a mini-jupei. Am demarat și m-am dus acasă să mă schimb.

Sfîrîind, Fiețelul mînca șoseaua sub cauciucurile late și groase. Am trecut pe lîngă multe siluete cu șolduri arcuite și cu mîinile ridicate în chip de „ia-mă, nene“ fără să încetinesc măcar. Eram obosit, mă rodea zborul nereușit, șoseaua se desfășura înainte netedă și aproape goală, și acul vitezometrului n-a scăzut sub 120 decît cînd am intrat în orășel. Am vrut să opresc, să iau ceva de mîncare, în dreptul AUTOSERVIRII era pus un semn de „oprire interzisă“, am mers mai departe, am ochit un parcaj, dar era plin ochi, iar pe străzi, părea că plouase cu indicatoare care interziceau oprirea. În cele din urmă am găsit o benzinărie, i-am aruncat băiatului de la pompă cheile : „fă plinul și pune în spate un set de bujii“, am vrut să alerg pînă la cofetăria care se zărea în susul străzii, „hei, șefule“, a spus băiatul „nu-i voie să lași mașina așa... să parchezi aici“. Mă privea cu atenție de sub șapca lui PECO, vorbea fără accentul specific locului, plin de importanță, i se încordase trupul sub salopeta albastră PECO în așteptarea răspunsului meu. „Mi-e foame, *boy*. Mi-e foame, înțelegi ? Mor de foame aici în stație, și pe urmă o să ai scandal cu autoritățile.“ Băiatul a zîmbit, apoi a rîs de-a binelea, avea dinți puternici și gălbui, trebuie că îi venea greu să se abțină de la fumat cît lucra în stație, mai bine s-ar fi lăsat de tot. Am fugit la cofetărie, acolo aveau într-un colț de galantar trei pricomigdale uscate, brăzdate de crevase lunare și punctate cu urme de muscă. Am plătit, una din ele am șters-o de pantalon și am mîncat-o, îndreptîndu-mă, agale acum, spre stația pustie. Mai venise cineva, băiatul PECO îmi ștergea parbrizul și lîngă pompa de REGULAR se oprise o fată. Mai bine s-ar fi așezat lîngă pompa de PREMIUM : era o veveriță moldoveană combinată cu căprioară, o puștoaică

din astea noi, cu picioare lungi și a naibii de emancipată. Dacă vroia să vină cu mine, eram un tip norocos. I-am dat lui PECO banii, șapca cu romb galben-albastru s-a înclinat în semn de „mulțumesc". M-am așezat la volan : fata nu se clintise de lîngă pompa de REGULAR, nici vorbă să fie amica lui PECO, nici o fată nu-i în stare să stea atît fără să-și afișeze prietenul — dacă îl are. Băiatul ne-a întors spatele lui albastru și a intrat în cabina de sticlă ticsită de bidoane și sticle de plastic cu ulei. Am pornit motorul, asta a părut s-o miște puțin pe fată, ochii ei au clipit și au coborît întrebători spre mine ; i-am deschis portiera din dreapta și, dintr-un salt, a fost înăuntru : rochia scurtă se ridicase mult deasupra genunchilor bronzați, dezvelind picioarele, reclamă pentru ciorapi de damă „Christian Dior".

Preliminariile au fost scurte ; apoi fata a rîs gîlgîit, a clătinat capul, a declarat că-i plac blugii mei și s-a recomandat : Nuți. Avea un cap frumos, și am fost tentat s-o întreb : Nuți sau Nutzy ? Nutzy, cu tz și y. Și cu două puncte deasupra lui y. Perfect, dar poți pronunța y cu două puncte deasupra ? Sigur, uite așa : a rotunjit gura și a scos un fel de „iuu" prelung. Am frînat ușor, i-am privit fața senină, pieptul, genunchii, și am apăsat din nou accelerația. Praga e departe și Vltava curge lin, fără bulboane. Cînd am ajuns la șoseaua cățărată pe marginea lacului am oprit și am coborît. Fata mă privea nehotărîtă, spunea că știe ea, undeva, un locșor, dar m-am așezat pe muchia rîpei, iar ea a crezut că e mai bine să rămînă în mașină. Priveam apa încremenită, parcă din mercur, și gîndurile îmi rătăceau haihui undeva, foarte departe, lăsîndu-mă cu capul gol-goluț. Era foarte plăcut.

Apoi ne-am dus la motel, începuse să se întunece, și nu m-am mirat prea mult că n-am mai găsit locuri. Am trecut pe lîngă restaurantul unde perechi de îndrăgostiți nau perechi pur și simplu își luau cina, l-am ghicit supra-aglomerat prin vitrinele largi, acoperite cu perdele, și n am mai intrat. Am pornit motorul, am urcat pe șoseaua care șerpuiește de-a lungul lacului, puștoaica mă bătea la cap cu locșorul ei drăguț dar eu aveam planurile mele ; am ajuns la un loc de parcare pustiu, nu era aici, am mai mers cîteva sute de metri și am ajuns la al doilea refugiu. Am trecut cu roțile scrîșnind pe pietriș și am intrat în niște tufe. Nutzy a țipat ușor, se părea că voi rupe mașina în brazi, dar știam dincolo de tufe o poieniță cît o tigaie, ascunsă, cu iarbă nemaivăzută, și acolo am oprit, am tras frîna de mînă și am scos din portbagaj două calupuri de lemn pe care le-am băgat sub roți în chip de cale. Nutzy mă privea fără să zică nimic, am scos și am întins pe iarbă blana snoabă de oaie care servea de învelitoare banchetei din spate. Apoi am sărit ca ars, claxonase Fiatul chiar în spatele meu, prelung, m-am răsucit drăcuind, Nutzy rînjea vag în penumbra de după parbriz. Am amenințat-o cu pumnul, și, văzînd că începuse să umble la fermoarul rochiei, i-am făcut semn să se liniștească. Am scos din portbagaj sacul de dormit, vechi, pătat de acid, dar încă solid și călduros, și i-am explicat cum se doarme în el. Vroiam să mă culc și să dorm ; i-am dat fetei o pricomigdală, am ronțăit-o pe cealaltă, și-am privit-o p Nutzy cum intră în sacul de dormit. Printr-o eroare, s făcuse frig, și muream de somn. Puteam în sfîrșit să m culc și să dorm. Am visat un planor cu care interceptar într-o manieră nemaivăzută un bombardier supersoni

apoi a venit un condor care vroia să facă praf planorul, și trebuia să sar cu parașuta, dar dacă păsării i-ar fi venit chef să-și facă batiste din parașuta mea?

*

M-a trezit zgomotul portierei trîntite și pașii scrîșniți pe pietriș. Dincolo de perdeaua de tufe, pe platforma pietruită a refugiului am auzit stingîndu-se torsul motorului, și mi-am închipuit încă doi îndrăgostiți vitregiți de soartă, care nu mai găsiseră loc la motel și veniseră să-și consume amorul în mașină. Nu mă deranja postura involuntară de martor indiscret : aveau să păcătuiască în fața Domnului apoi să plece la fel cum veniseră ; eu nu contam, sufletul lui Nutzy colinda mult prea departe pentru a reveni în timp util, și m-am înfășurat mai bine în blana de oaie, pregătindu-mă pentru următoarea repriză de somn. Auzeam ca prin ceață vocea bărbatului, nu merita efortul să deslușesc ce spune, toți spun cam aceleași lucruri, atît doar că părea mai mult brutal decît duios și, dintr-un reflex de curiozitate ancestrală, am ciulit urechea, să prind răspunsul femeii. Surpriza a fost că femeia a răspuns tot cu voce de bărbat și, în toropeala aceea dintre trezie și somn, efortul pe care l-am făcut ca să-mi dau seama că e vorba de doi bărbați m-a trezit de-a binelea. Am desfăcut puțin blana, aerul nopții m-a izbit rece și tăios, acele fosforescente ale UNIVERSAL-GENÈVE-ului arătau că trecuse cu puțin de mizeul nopții — „ora crimelor", mi-a trecut prin cap — lacul și stîncile erau înghețate de parcă niciodată n-ar fi fost soare. M-am ghemuit cu genunchii la gură și m-am acoperit cum am putut mai bine. Cei de alături nu păreau că au de gînd să se

culce, auzeam pașii unuia, plimbîndu-se în jurul mașinii, și mîrîitul celuilalt. Sau poate mîrîia chiar plimbărețul. Apoi s-a auzit un fel de scheunat, un sunet zvîcnit și scrîșnetul pietrișului strivit de căderea unui trup. Asta necesita deja o intervenție prudentă ; am ieșit din blană și am mers în patru labe pînă la tufele care mă despărțeau de refugiu. Am aruncat o privire rapidă înapoi : moviliția care era Nutzy își vedea de somn. Mașina lor n-am putut s-o zăresc, era trasă nu știu cum în umbră și nu se deosebea din masa aceea informă decît luciul șters al parbrizului ; în schimb, pe pietriș, la doi metri de mine, unul din tipi îl încălecase pe celălalt, și-l ținea la respect cu țeava unui pistol, proptit în tîmplă. Cel de dedesubt era culcat pe spate, cel de deasupra acorda o atenție deosebită pistolului și numai așa îmi explic că nu m-au văzut. M-am retras în spatele unor rădăcini și crengi încîlcite ; nu era timp de meditație dar nici să sar așa, cu mîinile goale, împotriva unui cetățean înarmat, și care părea că nu se va sfii să facă uz de armă. Pe urmă l-am auzit pe unul din ei spunînd : „fii rezonabil, dom'le“ și după vocea înfundată am ghicit că era cel călărit. Tipul cu pistolul a rîs, avea un rîs frumos, plin, a rîs și a zis : „Păi ce vrei mai rezonabil de atît, sari la mine și eu îți gîdil doar părul de pe tîmplă cu pistolul, nici nu știu de ce nu trag“, la care cel de jos a răspuns : „Las' că știi tu de ce nu tragi“. Avea o intonație aparte în glas, și cel stăpîn pe situație i-a retezat-o brusc, și nu mai era urmă de rîs în glasul lui : „pot să te împușc ca pe un cîine, tot pun mîna pe dosar. Mîine, auzi ! dacă nici mîine...“ „Hai, dă-mi drumul, a zis vocea înfundată, așa nu se poate sta de vorbă. Știi și tu cum e organizată paza unei uzine de avioane, nu-i chiar

ca atunci cînd intri la cinema fără bilet." Pe urmă s-au ridicat amîndoi și le-am zărit umerii și capetele, cam cît poți vedea noaptea dintr-un om pe care-l privești ascuns între tufe. S-au îndreptat spre mașina abia ghicită în întuneric și cel cu pistol — îl recunoșteam după glas — a spus : „Ne vedem mîine la locul știut. Nu mă mai prinzi tu prin locuri din astea pitorești, unde poți lăsa un mort să zacă două săptămîni pînă dă cineva de el". Cînd a zis asta, mie mi s-a zbîrlit părul pe spinare, m-am făcut mai mic în spatele tufei și am privit speriat înapoi ; dar ei erau deja la mașină ; am auzit cum se deschide o ușă, apoi un țipăt slab. „Nu, dom'le, ce, nici acum nu ne-am înțeles ? ! treci în față, lîngă mine", a zis pistolero. Pe urmă, ălălalt a întrebat ceva, cu voce înăbușită, și ăsta a răspuns : „Nu, nu, vii direct cu planurile și te urci în mașină", a adăugat, și după cum sunau cuvintele îl ghiceam rînjind, și mă înfiora rînjetul ăla : „doar n-ai vrea să te duc cu elicopterul !..." N-am înțeles ce vroia să spună, după cum multe lucruri din povestea asta nu le-am înțeles niciodată. Vocea înăbușită mai avea ceva să întrebe, și pistolero a ridicat glasul, enervat : „Da, dom'le, parcă ai fi cretin". Nu era deloc academic în expresii, dar avea o voce plăcută, foarte plăcută, joasă și plină. A adăugat, parcă stăpînindu-și în piept un hohot de rîs, ca și cum ar fi făcut o poantă grozavă : „Mașina — o mașină comună, și foarte deosebită în același timp". Pe urmă au închis ușile și au ieșit încet în șosea, la vale, fără să pornească motorul și fără să aprindă farurile. Am scos capul dintre tufe, m-am ridicat să fug la marginea șoselei să văd mașina, dar m-am împiedicat de un ciot și am căzut. Cînd am reușit să ajung pe asfalt,

din mașină nu se mai înțelegea nimic : o pată de întuneric, tăcută coborînd să întîlnească întunericul din vale.

*

M-am întors la Fiat, am deschis portiera, am tras blana făcută sul pe bancheta din spate și m-am așezat pe scara mașinii. Somnul se dusese, era prea frig ca să mai pot adormi, eram prea topit ca să pot gîndi în voie. Ce naiba au căutat ăștia aici ? și ce hram purtau ? ce dosar ? ce uzină de avioane ? O fi vreo răfuială între borfași de rînd. M-am uitat la Nutzy, Nutzy cu tz și y, și cu două puncte pe y, puse de creierul ei de păsărică, dar tz dormea dusă, ocrotită de cele două puncte magice de deasupra lui y. O clipă a fost ceva, un îndemn să întind mîna și să fac contactul, s-o debarc pe Nutzy printre oameni și să încerc să prind vreun fir, știi, uzina de avioane din oraș, dar, în clipa următoare, mi-am spus că am citit prea multe romane polițiste, și mai bine încerc să recuperez ceea ce se mai poate recupera. M-am dus la sacul de dormit și am apucat-o delicat pe Nutzy de nas : „Dormi, iubito ? se poate să lași pe porumbelul tău în frig ?“ Fata s-a răsucit somnoroasă, a deschis o clipă ochii și [illegible]sfăcut fermoarul ; m-am strecurat în întunericul moal[illegible] fierbinte de lîngă ea... Cînd m-am trezit iar, Nutzy [illegible]orăi[illegible] ușurel și cuminte la urechea mea : sforr, sforr. S[illegible]ami[illegible] nase deja, era lumina aia crudă și clară de înce[illegible]le z[illegible] de vară, care nu te lasă să ghicești ce căldură de [illegible]o să urmeze chiar și aici, în umbra codrului bătrîn. M-a [illegible]cit și am privit mașina, și cu ocazia asta am cons[illegible] trecerea prin barajul de tufe și puieți făcuse dou[illegible] turi înguste și adînci pe partea stîngă a mașin[illegible]

nimic, le acopăr cu abțibilduri de raliu", m-am gîndit și am început să mă extrag ușor din sac, nu cumva să tulbur somnul frumoasei adormite, proaspăt întoarsă în mijlocul naturii. N-am reușit însă, Nutzy s-a trezit, neașteptat de bine dispusă, s-a întins, o țîșnit afară din sac, și a invocat pe un ton sfîșietor soarele, care se ghicea dincolo de munte: „Mi-e foame... mi-e foarte foame". A spus asta atît de frumos, cît de frumos poate spune o femeie că îi este foame, după o noapte de amor. Ne-am strîns calabalîcul, am urcat în mașină, și am luat-o la vale, spre camping. Am găsit restaurantul deja deschis, sau poate nici nu se închisese încă! Scaunele erau răvășite, fețele de masă ude și murdare, pe jos hîrtii și coji de pîine; pe două din scaunele înalte de la bar ședea o pereche, el italian, era tînăr, purta *blue-jeans*, evident, și ținea lîngă el o fată drăguță, dată naibii, italiancă și ea sau studentă la italiană, vorbea frumos, melodios, nu ca napolitanele d[illegible] filme care-ți aruncă cinci vorbe în trei secunde. Și c[illegible]rbe! Barmanul picotea cu capul pe tejghea, nici nu ș[illegible] dacă era chiar barman sau numai un picolo lăsat acolo de superiorul lui, era un băiat slab, palid de nesomn, cu un gît prea subțire pentru ceafcănele alea grele și ochii mari și negri. Ne-a adus niște mici reci pe care seul forma cruste albicioase, culeși probabil de prin farfurii, cu pîine uscată, dar nu ne păsa, era mîncare, apoi am cumpărat la preț de bursă neagră cîteva conserve și o franzelă aproape ruptă în două. Nutzy se uita drăgăstos la o sticlă de vermut, dar eu trebuia să conduc și apoi eram lefter, iar apă de izvor se găsea cîtă vrei pe-aici. Am ieșit din local, italianul s-a uitat după noi și a spus ceva, fata a rîs și și-a pus mîna pe umărul lui, și zău că erau drăguți așa cum

ședeau unul lîngă altul pe scaunele alea cu catalige și se uitau la noi rîzînd ; le sclipeau dinții în penumbră.

Afară am trecut pe lîngă un cotoi gras „cotoiul responsabilului — am gîndit — prea e gras", n-am spus asta cu voce tare, nu merita, Nutzy nu era obișnuită cu probleme complicate. Am aruncat cumpărăturile de-a valma pe bancheta din spate, ne-am suit la volan, fata m-a informat că vrea iar să doarmă, am privit-o, era frumoasă, era bine, „de ce n-ai băgat, Doamne, și puțin creier sub țeasta asta perfectă ?" Am smucit volanul, am întors mașina spre munte, și am accelerat. Capul fetei se lăsase pe umărul meu, ușor, mult prea ușor. Am trecut pe lîngă parcajul motelului și am încetinit, căutînd instinctiv din ochi mașina italianului. Am găsit-o, era o Lancia prăfuită dar bună, mașină sport, am accelerat iar, și în clipa următoare capul lui Nutzy zbura de pe umărul meu aproape să intre în parbriz din cauza frînei bruște. În dreapta Lanciei, aproape ascunsă de un autobuz TV mătăhălos, sclipea în primele raze ale soarelui care inunda valea o Dacie 1300, o Dacie comună dar frumoasă, a dracului de frumoasă și deosebită din cauza vopselei metalizate albaurii care-i acoperea caroseria. Am tras mașina pe stînga și am oprit. Nutzy mă privea cu blîndă uimire de sub mîna cu care presa o monedă de trei lei pe frunte, acolo unde se izbise de parbriz. Am întins mîna în spate, am luat o conservă și franzela, am rupt franzela în două, am aruncat înapoi pe bancheta din spate jumătatea rămasă, și am scotocit în torpedou după briceag. Briceagul era tocmai la fund, știi cum se întîmplă, și am înșirat pe canapea o piele de căprioară, portmoneul cu acte, hărțile și lanterna, pînă am reușit să dau de el. Am deschis cutia

— carne de porc cu fasole — și m-am uitat la Nutzy. Nu se agita deloc, și am dedus că nu-i e foame. Pe mine însă nu mă săturau cîțiva mici soioși, așa că m-am pus serios pe treabă. În timp ce mîncam, priveam în jur, ușa de la intrare a motelului, cabanele mici înșirate de-a lungul unei poteci cu nisip galben, proaspăt, și tăpșanul pe care fuseseră întinse cîteva corturi. Nici o mișcare, nimic; eram prea matinali. De-a lungul cărării dintre căsuțele mici ca niște jucării trecu tacticos motanul, ținînd în dinți ceva care de la distanță putea fi luat drept șoarece mort. Apoi se trînti undeva o ușă și apăru un tip somnoros, cu o salopetă veche dar curată, cît o vedeam de aici, care se îndreptă spre parcare; trecu aplecîndu-se pe sub bariera vărgată, scoase din buzunarul de la spate al salopetei o cîrpă mare, cu care începu să șteargă parbrizele mașinilor. L-am lăsat să termine primul șir, am ieșit din Fiat, m-am rezemat cu șoldul de farul stîng, și am continuat să pescuiesc cu vîrful briceagului bucățile de carne de porc dintre boabele lunecoase de fasole. Cînd mai avea o mașină pînă la Lancia italianului, am înfundat cutia cu pîinea care mai rămăsese, am aruncat-o în șanț, și m-am îndreptat spre barieră. M-am rezemat cu coatele de ea, cam cum îmi închipuiam că trebuie să stea un pierdevară, și i-am strigat paznicului: „Nene, pot intra și eu?“ Omul și-a îndreptat spinarea, era mult mai bătrîn decît mi se păruse, m-a privit lung și a dat din umeri. M-am aplecat pe sub barieră, și am venit încet, cu degetele mari agățate de buzunarele de la blugi, spre Lancia prăfuită: „Fainã mașinã“. „Fainã, da.“ Moșul m-a privit lung, avea într-adevăr o salopetă proaspăt spălată, iar ce luasem eu drept cîrpă era în realitate o bucată de piele

moale. „Cine-i fericitul cu așa mașină?“ am încercat să leg discuția. „Un om“, a răspuns bătrînul. Își mișca ușor cîrpa pe parbrizul bombat al Lanciei, dar continua să mă privească. „Și, ia uite, ce Dacie frumoasă, n-am mai văzut așa ceva!“ am continuat, „asta a cui o mai fi?“ „Da' matale cine ești? mi-a tăiat vorba bătrînul — că, vezi, eu îs paznic aici.“ I-am explicat că nu-s cine știe ce grozav, doar că-mi plac mașinile. „Las', că știm noi, a mormăit moșul, din ce în ce mai agresiv, n-ai face matale mai bine să-ți vezi de drum?“ Asta era și părerea mea, văzusem ce mă interesa, am spus frumos bună ziua și m-am grăbit spre Fiat. Am pescuit, dintre lucrurile înșirate pe banchetă, portmoneul, l-am deschis și am scotocit după rezerva subțire de pastă. Buletinul de identitate alunecase din despărțitura lui și stătea îndoit neglijent, ca cum l-aș fi răsfoit și închis în grabă. L-am îndreptat, l-am pus la loc cu un gest automat. Apoi am luat carnețelul în care-mi notam numărul de kilometri pentru schimbarea uleiului, și am scris, secondat de privirea uluită a bunelea a junei Nutzy (cu tz și y): 2-PH-4306.

*

Am lăsat-o pe Nutzy acolo de unde o luasem: numai că stația era acum închisă, iar junele PECO era probabil amestecat prin mulțimea papițoilor care băteau centrul, cu vreun tranzistor agățat de gît. Am privit-o prin geamul lăsat cum se depărta tîrînd în urmă un tz nedumerit, și un y cu două puncte pleoștite inutil deasupra. *Week-end*-ul se terminase, mai devreme și altfel decît aș fi vrut. Eram, mă consideram din nou în serviciu comandat și trebuia să mă prezint în graba mare la miliție. Am

dat bătaie urgent pe șosea ; pomii se transformasera într-un zid neîntrerupt care vijîia pe ambele părți ale drumului. 130—140 de kilometri pe oră ; la viteza asta vitezometrul de pe avion nici nu indică, dar aici era șosea și eram la volan, nu la manșă. Mașinile pe care le depășeam apăreau întîi mici la orizont, creșteau vertiginos, gata să mă înghită, și se dădeau la fund undeva în urmă ; cele care veneau din sens invers aproape nu le vedeam. Am ajuns în oraș cu un ceas mai devreme decît aș fi sosit mergînd normal ; n-am trecut pe acasă să mă schimb, am oprit pe o stradă liniștită, deși aflată în plin centru, și am coborît în fața miliției. Subofițerul de la poartă m-a privit chiorîș, nu arătam grozav în cămașă cadrilată și blugi ; lîngă el, la postul de control, era un elev-milițian, și simțeam că devin material didactic pentru o lecție de comportamentul milițianului cu un cetățean care nu inspiră încredere și vrea să intre într-o instituție publică. Mi-a părut rău de plutonier, se umflase și se înfoiase sub diagonală, dar nu aveam dispoziția corespunzătoare unui mulaj de ghips ; așa că am scos legitimația de ofițer, și i-am prezentat-o. Plutonierul a privit atent fotografia, m-a privit și pe mine, lung, și a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. „Cu ofițerul de serviciu.“ A ridicat un receptor, „da, da, un tovarăș ofițer, am înțeles, da, chiar acum“, a lăsat receptorul jos, „poftiți pe acolo, vă arată băiatul drumul“. Viitorul milițian mi-a deschis zelos și puțin nedumerit o ușă, încă una, și m-am trezit într-o sală lungă, curată, la capătul căreia, pe un fel de estradă, se afla o masă cu telefoane. La masă era un maior tînăr, foarte tînăr, scria ceva într-un caiet, nu părea un registru oficial, era un caiet simplu, de școală. Maiorul a ridicat privirea

întrebător, i-am întins legitimația în loc de prezentare, a trecut cu ochii peste ea și mi-a întins mîna. „Te ascult, tovarășe locotenent-major.“ Am povestit cum am fost azi-noapte într-un loc mai retras, și cum m-au trezit niște indivizi puși pe ceartă, apoi am vrut să intervin în cearta aia a lor care devenise bătaie, dar unul din ei avea pistol, pistol adevărat, cred eu, că celălalt se muiase de-a binelea, și că pistolarul a pomenit ceva de un dosar, de uzina de aviație și de o mașină „comună dar foarte deosebită“ și azi-dimineață am văzut la parkingul motelului de la baraj o Dacie 1300 care se deosebea net de suratele ei prin vopseaua alb-aurie. Am adăugat că s-ar putea să fie o prostie, și maiorul n-are decît să rîdă, dar, uite, am luat numărul mașinii, și spunînd asta mi-am amintit că lăsasem în torpedoul Fiatului carnetul pe care-l notasem. Maiorul nu era însă curios să afle ce număr avea Dacia alb-aurie, m-a întrebat numai dacă asta-i tot ce-mi amintesc, am spus că da, și atunci mi-a zis că trebuie să dau o declarație cu tot ce i-am relatat. Relatat, asta era vorba lui, m-a condus la un birou spațios, mobilat elegant — o duc bine milițienii — și mi-a pus în față un teanc de file și un stilou. „Sau poate preferi să scrii la mașină ?“ și mi-a arătat cu un gest larg un „Consul“ nounouț, dormitînd sub o husă străvezie de plastic. „Să treci, te rog, și numărul mașinii acolo“ — a adăugat, i-am explicat unde lăsasem carnetul și a zis : „Bine, cînd ajungi dumneata acolo lași spațiu gol, apoi vii și completezi“. Era un maior foarte simpatic, și m-am pus pe lucru. N-aveam multe de înșirat, într-un sfert de oră i-am dat două pagini scrise lăbărțat ca să pară mai mult, am fugit afară, m-am întors cu carnetul, și am trecut în locul lăsat alb :

2-PH-4306. Maiorul mi-a întins mîna, m-a privit pe sub sprîncene, „mulțumesc, tovarășe locotenent-major", eu m-am scuzat că l-am deranjat cu o prostie, începusem deja să regret că am făcut atîta tevatură pentru o nimica toată, dar maiorul s-a uitat la foile dinaintea lui, s-a uitat iar la mine, și a zis : „Nu te pripi, majorule ; s-ar putea să fie o prostie ; dar... s-ar putea să nu fie". M-am îndreptat spre ieșire, coridorul era acoperit cu un linoleum lucios și plin de viață, încît îmi părea rău să calc pe el. Am întins mîna să prind clanța, cînd maiorul a strigat după mine. M-am întors. „Pe dumneata unde te pot găsi ?" Am dat telefonul, adresa o scrisesem pe formularul ăla de declarație, maiorul a zis „Mulțumesc, sper că n-o să fie nevoie să te mai deranjez", și cu asta, ziceam eu, s-a terminat totul. Am trecut pe lîngă postul de control de la poartă, plutonierul a luat poziție, puiul de milițian a schițat un salut timid, și eu m-am îndreptat spre Fiețelul care aștepta cuminte, gîndindu-mă la maiorul cel simpatic și la biroul lui elegant, cu mașină de scris, protejată de o husă străvezie din plastic.

*

Am lăsat Fiatul la bordură — aveam de gînd să mai ies după-masă — am luat ce mai rămăsese de mîncare în mașină, și am urcat sus. Casa era vraiște, Agnes plecase de două săptămîni și mai avea să lipsească încă două. Am făcut baie, am mîncat conservele reci, și m-am întins în pat cu un roman polițist în brațe — carte care mă adoarme profund și fără vise. M-a trezit telefonul, suna insistent, m-am uitat repede la ceas, era de-abia patru și cîteva minute, m-am îndreptat clătinîndu-mă spre tele-

fon și am ridicat receptorul : „Alo, alo, la telefon Dolarul de la Washington", sigur, cine știe ce prietenă a neveste-mi căreia nu i-a picat încă fisa că dacă are chef de taclale cu Agnes trebuie să ceară circuitul internațional. Nu, nu era prietena lui Agnes, era maiorul. Asta am realizat mai tîrziu, după ce a repetat a doua oară : „E groasă, majorule, pricepi ? Ia să vii tu aici și să spui iar totul, de-a fir-a-păr, cum a fost". Apoi am auzit în surdină o voce intervenind, era cu cineva acolo de unde telefonase, mi-a zis să aștept puțin, auzeam cum discută cu vocea aceea, apoi a revenit la aparat : „N-ai vrea să ieși în oraș ? La „Bărbosu", de pildă, peste o jumătate de oră". Întrebarea suna ca o dispoziție, nu-mi rămînea decît să fiu de acord. N-am luat mașina, la „Bărbosu" nu se bea bragă deși eu bragă aș bea, am dat colțul, mai aveam cinci minute pînă la expirarea timpului, hotelul se înălța mare de tot închizînd bulevardul aproape pustiu, și pe laturi sclipea glorioasă efigia lui Decebal, a cărui barbă de aramă făcuse renumele hotelului. Am urcat scările de la intrare, maiorul era acolo cu un tip uscățiv și țeapăn : „Mergem la bar ?" „Sigur." Într-adevăr, nu puteam găsi loc mai potrivit, la ora asta barul e gol, papițoii dorm și nu se trezesc decît mult mai tîrziu, cînd întunericul își întinde mantia de catifea peste bulevarde. Maiorul a arătat o masă în colț, ne-am așezat, și-a apăsat ușor palma pe umărul meu : „Lt. maj. Dan, de la aviație, dînsul e un coleg de la Securitate". Trebuia să-mi dea prin cap, Doamne, arăta ca un detectiv din filmele americane, și cînd spun asta, o spun plin de admirație : uscățiv, solid, poate puțin cam țeapăn, cenușiu din cap pînă-n picioare, incluzînd culoarea ochilor, a costumului, și a pantofilor

de o nuanță nemaipomenită, parcă turnați în fontă. Av. părul ușor înspicat, era mai bătrîn decît milițianul sa poate nu, mi-am amintit pe neașteptate de Costică, am și coleg cu mine, îl cunosc de paișpe ani, am făcut liceul, școala militară și aviația împreună, și am băgat de curînd de seamă că i-a încărunțit părul pe tîmple. Ne-am dat dracului, am început să avem cîte doi copii, burtă și păr cărunt. Detectivul american mi-a întins mîna cu distincție, de fapt numai două degete, și cînd am luat-o i-am simțit degetele ca de oțel. A mormăit înăbușit „Maior mmm...“ fără să mă privească, se uita în jur, după microfoane probabil. Apoi a ridicat ochii ăia cenușii spre mine, și atunci parcă m-a luat cineva de ceafă și m-a agățat de privirea lui : era clară și adîncă și ascuțită, și parcă mai avea ceva care mă topea pînă la dimensiuni neînsemnate. Apoi mi-a explicat pe scurt că n-a fost dorința lui să mă aducă aici, dar că ei au acolo, la Securitate, capătul unui fir care se leagă poate într-un fel sau altul de dosarul cu pricina, de uzina de avioane și de nerăbdătorul pistolero. Am înșirat — pentru a treia oară în ziua aia, dacă pun la socoteală și declarația — cele întîmplate pe malul lacului cu unda lină. Ascultau amîndoi atenți, și securistul m-a întrerupt doar o dată : cînd am pomenit de vocea joasă și plăcută a celui cu pistol, a întrebat : „Ai putea s-o recunoști ?“ „Cred că da, am răspuns, dacă aș mai auzi-o vreodată.“ Pe urmă a venit băiatul de la bar, avea un fel de veston împodobit cu efigia Bărbosului, s-a apropiat de masa noastră, a lăsat tava cu trei pahare de *juice* din care răsăreau paiele înalte, și a plecat. „O clipă, amigo, l-a oprit din drum milițianul — de unde pot da un telefon ?“ „De la birou, să trăiți.“ M-a amuzat răs-

punsul ; maiorul venise în civil la bar, dar se vedea că picolo știe bine cu cine are de-a face. Milițianul s-a ridicat de la masă și a plecat după băiat. Eroul coborît din filme polițiste bătea darabana cu degetele pe masa scundă : „Sper că nu e nevoie să-ți amintesc că toată discuția rămîne între noi și că orice element nou pe care ți-l amintești, etc. etc. !“ Speranța se confirma, evident, și am tăcut amîndoi pînă a venit maiorul celălalt, milițianul. S-a uitat la securist, s-a uitat la mine, și a spus, nu știu de ce, vesel : „Nu există. Nu există nici o Dacie alb-aurie în tot Ploieștiul, sau în împrejurimi, nici 2-PH-4306, nici vreun alt număr. Nu există și pace“.

„O dăm în urmărire generală pe țară“, a zis securistul. A scos de undeva un radio mititel, a ridicat din el o antenă și l-a dus în dreptul gurii : „Notează — știuculița aia, în urmărire pe țară“. „Am înțeles“ — a răspuns radioul cel mititel și așa am aflat că are voce blondă de altistă. Maiorul a înghesuit antena la locul ei, și a băgat aparatul într-unul din buzunarele costumului său de gentleman, cam pe acolo pe unde l-ai fi bănuit că-și ține carnetul de cecuri. A privit din nou în jur, parcă să se convingă că într-adevăr nu era nici un microfon, și a întrebat încet : „Ei, acum ce ne facem ? !“ Am considerat că nu am loc cu acel „ne“ și m-am ridicat „Eu... cu voia dumneavoastră...“ „Stai jos, majorule, încă n-am terminat cu dumneata — a spus milițianul. Știi ce-i asta ?“ A scos din buzunarul de la piept un plic, din plic un carton alb, l-a privit zîmbind — era zîmbăreț, nu glumă ! — și i l-a întins securistului. Cred că nicăieri, niciodată, n-a mai fost luat vreun carton alb cu atîta distincție ca acesta. Securistul n-a rîs, a privit numai atent și a mormăit :

„Frumoasă mașină". Mi l-a întins, era o fotografie, o fotografie nu grozav de artistică dar clară, înfățișa Fiețelul meu gonind ca un bolid. Se vedea clar numărul și pe marginea de sus, în stînga și în dreapta, niște cifre : data, ora și viteza. Așa am omologat, neașteptat, 155 de kilometri la oră pentru Fiețel. Era o poză valoroasă, și merita amenda : „Cît ?" „Gratis, majorule. Scapi cu o cinste — de-abia am reușit să-i îmbunez pe cei de la circulație", și iar a început să rîdă, ca de-o glumă bună. Celălalt stătea impasibil, nu-i tresărea nici măcar colțul gurii, parcă am fi avut pe masă nu trei pahare înalte cu *juice*, ci trei cupe cu otravă. A întins mîna, „dă-mi puțin poza", a privit-o cu atenție, mijindu-și ochii, apoi a așezat-o cu partea albă în sus pe măsuța joasă și a notat două numere de telefon și un nume : „Mă găsești la unul din numerele astea. Ziua, noaptea, la orice oră, nu-ți faci probleme. Dacă vezi, dacă afli, dacă-ți amintești vreun amănunt". Am luat fotografia, am îndoit-o cu părere de rău, altfel nu încăpea, și am înghesuit-o în buzunarul de la spate al blugilor. Nu bănuiam că avea să rămînă foarte puțin acolo, nici măcar două ore — așa cum, în general, nici nu-mi trecea prin cap în ce m-am băgat, și ce avea să urmeze. Am ieșit din hotel la remorca celor doi maiori, pe peronul înalt ne-am dat mîinile, milițianul a zîmbit, securistul a mormăit solemn „mrrgrr", ei au luat-o la stînga, eu la dreapta. După doi pași m-am oprit și m-am întors ; se depărtau, unul lîngă celălalt, la fel de înalți și lați în umeri, impecabili în costumele lor, ca două manechine din revistele de mode pentru bărbați. Înainte de a da colțul, maiorul de miliție a întors capul, a zîmbit, a arătat cu un gest conspirativ spre maiorul de Securi-

tate și au dispărut. Era aproape 6, soarele se agățase în niște sîrme, și nu peste mult — cam o jumătate de oră — centrul avea să se umple de pițipoance tupeiste și papițoi agresivi. M-am gîndit iar la Costică, la tîmplele și ceafa lui care începuseră să încărunțească, la burta lui Florică, la băiatul meu deja mărișor, și am pornit agale spre casă. Unii din promoția noastră erau comandanți de patrule, alții elevi la Academia Militară, locotenenții abia ieșiți din școală ne vorbeau cu „dumneavoastră" și ne salutau de la trei pași distanță. Mergeam încet pe lîngă zidurile încă înfierbîntate, mă năpădise ceva ca un soi de melancolie, îmbătrîneam toți, numai Adi avea să rămînă tînăr și să rîdă de noi, de burțile și de cheliile noastre, de pe oțelul elicei implîntate în beton — cu rîsul lui înregimentat la 22 de ani.

*

Pe urmă, uite ce s-a întîmplat. Cînd am dat colțul, am zărit în față, la nici douăzeci de metri, spatele alb-auriu al unei Dacii 1300 ; oprise în dreptul blocului meu, chiar în spatele Fieței. Am fost lîngă ea din doi pași, apoi mi-am luat seama și am privit ca în treacăt tăblița cu numărul de înmatriculare : 2-PH-4306. Primul gînd a fost să mă așed în mașina mea și să aștept, să aștept pînă cînd... pînă cînd ce ? M-am hotărît să urc, să telefonez la numărul înscris pe spatele fotografiei, și apoi să fac ce-mi va spune maiorul, sau cine-mi va răspunde. Am intrat calm în holul spațios, apoi am urcat cu sufletul la gură, sărind cîte trei trepte, pînă la etajul IV, unde locuiesc. Am băgat cheia în broască, am simțit că merge mai greu, nu aveam timp să mă întreb de ce, o să ung broasca mai

tîrziu, cînd voi avea vreme, am dat ușa de perete, am apucat să observ ușa de la antreu închizîndu-se ușor și... cam atît. Apoi mi-am simțit capul, mai precis ceafa, mă durea îngrozitor și niște frînghii subțiri de nailon, cred că le luaseră din baie, cele pe care Agnes pune rufele la uscat, mă țintuiau de fotoliu. Mi-am simțit și fruntea, înghețată și fierbinte, dădusem cu ea de ciment cînd m-au pocnit după ceafă... Eram ud, turnaseră pe mine apă cu sticla scoasă din frigider, era mizerie și ud pe jos, și, ridicînd bărbia din piept, am văzut că toată camera era răvășită, biblioteca deschisă și cărțile aruncate de-a valma pe jos, sertarele scrinului răscolite, și în ambianța pe care o dădea mobila aceea — Bonanza, părea că în sufrageria mea se turnase scena culminantă dintr-un *western*. Iar eu eram eroul înfrînt, și în fața mea, pe covor, privindu-mă curios, stătea un tip bine, îmbrăcat cu gust, într-un pantalon ușor și o cămașă răscroită de pînză groasă, în carouri, cu sandale pe piciorul gol. Se uita la mine, avea o privire clară, ironică, și un licăr de curiozitate sinceră și cumva amuzată. N-ar fi fost nimic deosebit în asta, un om stînd pe covor și uitîndu-se în ochii mei, atît doar că avea un pistol pus pe jos lîngă el, la îndemînă, știi, un pistol din alea mai mult țeavă decît mîner, și ajungea un singur film polițist să-mi dau seama că putea trage toate cartușele din el fără să deranjeze cu nimic vecinii. Cînd mi-a prins privirea, a schițat o grimasă ușoară — cred și eu că nu arătam prea bine — și a spus, arătînd cu bărbia spre telefonul care era așezat pe scrin : „Hai, telefonează. Ce mai aștepți, telefonează". Am încercat să dau din umeri, am vrut să-mi frec ușor una de alta mîinile legate la spate — nu ca să încerc ceva, știam că

m-au legat ca la carte, ci doar așa, ca să mai lărgesc strînsoarea și să am conștiința împăcată, și am întrebat : „Ce telefon ? Cine naiba ești ?“ „Auzi, vino, că s-a trezit tov locotenent-major — a strigat fără să se clintească din loc gangsterul de pe covor, și zice că habar n-are de nici un telefon.“ În ușa care ducea la dormitor a apărut altul, scundac, grăsuliu și rumen, cu fason bonom și grijuliu, Orson Welles în rol de tată pozitiv, și încă unul, zvelt și solid cît se vedea de sub costumul îngrijit dar cam ponosit pe care-l purta, și ăsta, ponositul, cum a deschis gura, parcă m-a proiectat în poienița cît o tigaie de prăjit ouă, cu iarbă mătăsoasă și foșnet de brad în jur. A rîs iar cu rîsul ăla plin și sănătos, acum parcă mai reținut, și a zis : „Cum, numai locotenent-major, și încă de aviație ! Probabil că ți se plătește diferența de grad. Unde-ți ții permisul, nu ăsta, celălalt ?“ și mi-a arătat coperțile de celuloid străveziu în care aveam legitimația de ofițer, brevetul de pilot și celelalte acte militare. Le ținea cu două degete, ca și cum i-ar fi fost scîrbă, n-avea de ce, fotografiile erau destul de reușite, chiar dacă trecuseră doi ani de cînd le făcusem. Pe covor, lîngă scrin, zăcea aruncată fotografia îndoită cu telefoanele maiorului, batista și un ghemotoc de bancnote. Nu înțelegeam ce vrea să spună, astea erau actele mele, singurele, toate, originalele, exemplar unic, altele nu aveam și nici n-aveam de gînd să am. „Repede, că n-am timp“, a spus ponositul și, într-adevăr, părea că n-are de gînd să zăbovească mult. Ceilalți doi se simțeau ca la ei acasă, nu părea că-i mînă ceva de la spate, numai Orson Welles a mormăit fără convingere : „Repede că nu e timp“. Apoi cel de pe covor a ridicat încet pistolul zicînd că numără pînă la trei, și mă împușcă. Asta era ceva

care nu-mi convenea, dar într-un fel cu totul special, nu m-am prăpădit cu avionul și să mor de gloanțele unui gangster era prea de tot, și începeam să mă înfurii. Îi simțeam, fizic aproape, ferm hotărîți să-mi smulgă nu știu ce legitimație, și erau capabili de orice. Dacă aș fi știut precis ce vor de la mine poate aș fi reușit să mă descurc într-un fel... „Prudenți, a spus Orson Welles, și o clipă mi-a trecut prin cap că el ar putea fi al doilea, cel bătut de astă-noapte — prudenți, cum au pus totul la cale și au șters toate urmele. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lor.“ Spunea „lor“ de parcă avea un cartof fierbinte în gură, și nu știa cum să-l pună mai repede jos. În fond, situația era absurdă, atît de absurdă că-mi venea să urlu... Să fiu la mine acasă, într-un oraș, ziua în amiaza mare, mă rog, e seară aproape, dar n-are importanță, să fiu deci în casa mea, legat fedeleș, și cu gangsterul ăla sub ochi, care n-ar fi pregetat — simțeam — să facă puțin tir pe pielea mea. Cu toate astea nu-i purtam pică atît cît nu-i poți purta pică unui tip care se joacă sub nasul tău cu pistolul, mă temeam mai mult de ponosit, care, cu vocea aia cultivată, mă soma să-i predau imediat-imediat un permis. Un permis pe care nu-l avusesem niciodată și despre care nu știam nimic. Pe urmă s-a uitat la ceas, i-a făcut un semn gangsterului cu pistolul, ăla s-a ridicat, în sfîrșit, de pe covor, s-a apropiat de mine tîrîndu-și tălpile, a ridicat brațul în care ținea arma, și m-a pocnit în în creștetul capului atît de mult încercat.

*

Auzeam apa picurînd din robinetul de la cadă spuneam că ar fi cazul să schimb garnitura ; picu

croiseră în smaltul strălucitor o dîră gălbuie, urîtă. Mi se părea ciudat că nu mă prăvălesc cu fața în jos, oasele și mușchii, de-a valma, îi simțeam de cauciuc sub greutatea zdrobitoare a capului. Pe urmă am simțit frînghia subțire de nailon înfigîndu-mi-se în umeri și piept, și m-am lămurit de ce nu zac pe covor. Am încercat să mă mișc, era întuneric beznă, picăturile răpăiau din ce în ce mai sonor pe fundul căzii, mai tare, mai tare, insuportabil de tare, aproape ca urletul unui motor reactiv încercat la sol în regim de forțaj și am deschis gura să strig... Nu știu cît timp a trecut, dacă am reușit să strig sau nu ; cred că am leșinat din nou. Cînd am deschis iar ochii am observat o dîră slabă de lumină sub ușa de la antreu, cineva urca sau cobora scara. Capul mă durea, locurile unde frînghia mă strîngea amorțiseră dureros și nu știam ce și cum să fac să mă dezleg. Aveam picioarele libere, le-am împins în podea, am căzut pe spate cu fotoliu cu tot, credeam că o să-mi pierd iar cunoștința cînd capul s-a lovit de speteaza capitonată ; zăceam pe o coastă, legat caraghios de fotoliul răsturnat, și a trecut ceva timp pînă am reușit să prind cu gura coarda de nailon în dreptul umerilor. Restul ar fi fost ușor dacă n-aș fi fost lovit în cap, dar așa la orice mișcare a maxilarelor rozînd nailonul, simțeam creierul plimbîndu-se într-o cavernă vastă, și izbindu-se de pereți. M-am rostogolit, m-am ghemuit, și am reușit să mă ridic în picioare. Clătinîndu-mă, am ajuns în bucătărie, m-am întors cu spatele la sertarul în care Agnes ține tacîmurile, l-am deschis cu chiu cu vai, și am bîjbîit după cuțit. Apoi mi-am frecat îndelung mîinile, mă dureau și parcă o mie de ace mă împungeau de sub piele în sus. M-am întors în sufragerie, am luat fotografia de jos și

am ridicat receptorul. Tonul n-a venit, nu-mi simțeam nici respirația în cască, și am știut că au tăiat sau au smuls firul. Doar atunci m-am uitat la ceas, zăcusem cîteva ore bune, mai era puțin și începea să se lumineze. M-am dus la baie, am băgat capul sub robinet și am lăsat să curgă apa rece ; fără să mă șterg am coborît în holul blocului și am ieșit. Sub copertina de la intrare era un telefon public, dar n-aveam nici o fisă la mine. Am înjurat în gînd și am urcat iar pînă sus, am scotocit toată casa după o fisă, degeaba. Pe urmă am luat telefonul de pe birou și am examinat firul : fusese smuls și nu era greu de pus la loc dacă forțam capacul dozei. M-am dus după șurubelniță, fiecare pas mă durea parcă aș fi avut sub tălpi numai capete de-ale mele ; am ridicat capacul, nu știam care fir la care bornă, am fixat la întîmplare și am reușit din prima încercare : cînd am ridicat receptorul, imediat am auzit în cască tonul. Am pus în fața mea pe birou fotografia de la Circulație, și am format unul din numere. Dincolo a sunat înfundat o sonerie de apel, o dată, de două ori, apoi de încă multe ori pînă cînd o voce vioaie s-a auzit deodată : „Cine-i ?“ Era maiorul, securistul, am povestit ce s-a întîmplat. „Mmda, a mormăit, ia te uită ce s-au apucat să facă, se simt încolțiți !“ Credeam că vor veni să ridice amprente și să facă poze, dar el m-a sfătuit să strîng și să-mi fac ordine prin casă, și să-mi pun neapărat o compresă rece. „Crezi că e cazul să vin la tine, să te ajut ?“ — a întrebat, m-am uitat în jur, la casa întoarsă cu susul în jos, și am răspuns : „mulțumesc, mă descurc și singur“. „Bine, a mormăit iar maiorul, ai grijă.“ Am vrut să închid telefonul, dar vocea aceea vioaie a revenit, voalîndu-se malițios : „nu credeam că un aviator se sperie pentru atîta lucru“.

*

N-am zburat vreo două zile, pînă cînd umflăturile din ceafă și din creștet au dat înapoi și au încetat să mă doară. Pe urmă, într-o după-masă, m-am pomenit cu securistul acasă. A intrat, s-a uitat cercetător prin toate colțurile, era ticul lui obișnuit cu microfoanele, și mi-a cerut să-i relatez cu lux de amănunte ultima mea aventură. N-a părut deloc impresionat de torturile la care fusesem supus, în schimb a devenit brusc atent cînd a venit vorba de ponosit, și mi-a cerut să-l descriu cu lux de amănunte. Dacă eram sigur că fusese cel cu mașina, noaptea, pe malul lacului. Eram sigur. Dacă Orson Welles fusese celălalt : nu mai eram sigur. Apoi mi-a spus că are un cadou pentru mine, și a băgat mîna într-unul din buzunarele costumului său cenușiu de gentleman, cam acolo de unde m-aș fi așteptat să-l văd scoțînd o brichetă suflată cu aur. Nu era o brichetă, era un revolver mic și elegant, cu țeavă groasă și cu butoi de oțel brumat, care contrasta plăcut cu fildeșul plăselelor masive. L-a cîntărit în palmă și mi l-a întins : „Nici nu știi în ce joc periculos te-ai băgat. Te felicit că ți-ai expediat familia. Opt focuri, uite piedica, uite trăgaciul". Era un revolver admirabil, unul din acelea despre care credeam că există doar în filme ; toată viața visasem așa ceva, și acum mă presa în palmă cu greutatea lui masivă și liniștitoare. „Nu mai e cazul să-ți recomand discreție — a spus maiorul pe același ton egal, și eram tentat să cred că toată ziua nu făcea altceva decît să împartă în dreapta și în stînga revolvere. Ești ofițer, știi ce e acela un secret, știi cum se umblă cu o armă. De permis special nu e nevoie, ajunge legitimația dumitale port-

armă. Iar șefii dumitale vor fi înștiințați — s-a oprit o clipă, m-a privit atent, a continuat : de către noi. Bună seara, tovarășe locotenent-major.“ A plecat la fel de țeapăn cum venise, purtîndu-și impecabil costumul plin de surprize.

*

Acele tahometrului tremurau mărunt în jurul a 90°. Motorul huruia liniștit, mersul lui de drum bun ; viteza 700 de kilometri pe oră, înălțimea 1000 de metri. Zburam paralel cu șoseaua, puțin în dreapta ei, urmărind mașinile rare care treceau într-un sens sau altul. Mă întorceam din misiune, avusesem un raid dificil în stratosferă și acum veneam măcinînd lin cei 40—50 de kilometri, cît mai aveam pînă la aerodrom ; era un zbor legănat, o coborîre blîndă și tăcută, și mă gîndeam ce bine și ce frumos e. Apoi s-a întîmplat ceva neașteptat și, doar mai tîrziu, cînd m-am gîndit și cînd am disecat fiecare clipă, mi-am dat seama că am început să înțeleg ce fac abia după ce, reflex, am împins mansa în tablou și am înclinat ușor avionul spre stînga, picînd peste mașina galben-aurie, care rula pe asfaltul cenușiu al șoselei. Am redus viteza, am trecut în dreapta ei, lateral, la vreo două sute de metri înălțime. Acolo, pe șoseaua rămasă acum în urmă, gonea o Dacie 1300 alb-aurie, legănîndu-se, săltîndu-se, probabil ușor, la hopuri, o Dacie 1300 pusă în urmărire pe întreaga țară. Era ceva, o certitudine care-mi spunea că e Dacia aceea și nu alta, e mașina pe care o caută maiorul de securitate, mașina în care veniseră ponositul cu gangsterul cel tînăr și cu Orson Welles cînd mi-au întors casa pe dos și m-au

bătut măr. Simțeam asta înainte de a putea raționa, și oricît am încercat să-mi spun că pot exista și alte Dacii albaurii, n-am reușit să mă conving. Am făcut un viraj standard deasupra copacilor și am luat șoseaua în lung, spre automobilul care se detașa puternic pe asfaltul negru-cenușiu al șoselei. Am redus viteza primejdios de mult, am scos flapsul și, în momentul cînd am intersectat mașina, am înclinat avionul. Era stupid să încerc să-i văd numărul, ca și cum aș fi încercat să privesc picioarele unei femei frumoase într-un tramvai aglomerat ; nu puteam decît să mă învîrt pe lîngă ea și apoi, cînd nu voi mai avea suficient gaz, să o las să se ducă, iar eu să aterizez frumușel acasă... Nu merita să fac asta, am cerut la radio zona 5 pentru coborîre ca să fiu lăsat în pace cîteva minute ; mi-am zis că e nebunie ce vreau să încerc dar era prea mult să văd mașina plimbîndu-se sub nasul meu, iar eu să nu pot face nimic. Am înclinat din nou în viraj standard, am depășit mașina cu 6—7 kilometri și m-am convins că șoseaua e liberă, cu excepția unui camion albastru care rula din același sens cu Dacia, la 2—3 kilometri înaintea ei. Apoi am strîns iar avionul într-un standard aproape de coroanele copacilor și cînd am ieșit deasupra șoselei, am făcut ceea ce se face numai la aerodrom, înainte de aterizare : am scos trenul și flapsul și am luat priza de aterizare ; am cuplat suflarea stratului limită ca să pot reduce viteza și mai mult, și m-am pregătit pentru contactul cu solul. Cunoșteam șoseaua în porțiunea asta, era suficient de lată și netedă ca să permită o aterizare cît de cît normală ; pericolul îl reprezentau copacii, care formau pe alocuri adevărate bolți, unindu-și coroanele deasupra panglicii de asfalt.

Am luat contact cu solul ușor, dar n-am redus motorul, am lăsat avionul să fugă cu roata de bot ridicată, și am împins maneta în față ca să-mi asigur cei 380—400 de kilometri pe oră necesari unei desprinderi imediate. Copacii fulgerau în stînga și în dreapta, apoi am văzut camionul albastru, am apucat să zăresc, în timp ce trăgeam de manșă, șoferul aruncîndu-se cu tot corpul pe volan, am sărit peste el, am luat din nou contact cu șoseaua pe o roată, apoi pe cealaltă, avionul a țopăit nițel, și am zărit Dacia albaurie repezindu-se în mine. Am strîns manșa în pumn, tare, am simțit cum învelișul zimțat intră în carne, dar n-am tras de ea decît în ultimul moment, cînd am văzut mașina catapultată peste șanțul din marginea drumului, lovindu-se în treacăt de un pom. Atunci am împins maneta de gaze în plin și m-am desprins de pista aceea improvizată înclinînd brusc avionul ca să poată trece printre doi copaci. La 200 de metri înălțime am băgat trenul și flapsurile, și am luat cap-compas spre aerodrom. Eram leoarcă de sudoare, năclăit în costumul de suprasarcină ; am dat drumul la ventilator, mai aveam gaz puțin, trebuia să merg direct la aterizare. Am slăbit chingile, mi-am desfăcut fermoarul de pe piept, să mă bată în plin curentul rece de aer ; auzi, să mergi la vînătoare de mașini cu avionul supersonic ! Pe urmă am apăsat butonul de emisie și am raportat : „727, la circa 40 kilometri S de voi, pe șoseaua națională nr. 16, accident de automobil provocat de zbor la rasul solului. Anunțați miliția". Și atunci m-a trecut un fior și deodată s-a făcut frig în cabină, și am oprit ventilatorul : dacă totuși fusese altă mașină ?

Cunoșteam bine încăperea aceea ticsită de machete și fotografii de avioane, hărți aeriene, și cu un drapel tricolor de mătase, vechi, pe care scria cu litere de aur FLOTILA 7-A AVIAȚIE VÎNĂTOARE, atîrnat de peretele din fund. De data asta, la birou nu ședea comandantul unității, ci maiorul meu de Securitate, în alt costum, tot impecabil, asortat cu aceeași figură de nepătruns. Atît doar că de data asta nu mai căuta microfoane ; era și el convins, probabil, că în cabinetul de lucru al unui colonel de aviație n-o să întîlnească asemenea accesorii indiscrete. Eu ședeam pocăit, convins că nici unul din piloții legendarei flotile a 7-a, care mai tîrziu devenise leagănul actualei unități, nu fusese vreodată săpunit ca mine, în maniera rece și politicoasă a maiorului, sau în vreun alt fel. Mă făcuse dobitoc, cretin, fiecare în parte și toate la un loc, și asta pe un ton egal, cu expresii academice, și privindu-mă drept în lumina ochilor. Nu știam că Dacia 2-PH-4306 fusese dată în urmărire pe țară ? sau credeam că e vorbă goală ? Dacă se plimbă nestingherită pe șosea, înseamnă că așa trebuie, să se plimbe nestingherită pe șosea. Și ce înseamnă asta, să provoci accidente pe șosea cu avionul ? Dacă era altă mașină ? Dacă șoferul camionului albastru n-ar fi fost un plutonier de Securitate, uns cu toate alifiile, ci un gîgă din ăștia tineri, care primesc volanul după 30 de ore de curs ? n-ar fi zăcut și el în șanț, sau și mai rău ? Pe scurt, am zădărnicit o urmărire care se anunța fructuoasă, și am scos din circulație pe unul din bandă — gangsterul tînăr, care mă pocnise de două ori cu pistolul în cap, și care pentru maior reprezenta o prețioasă verigă, acum desfăcută, destrămînd un lanț, rezultatul multor ceasuri de veghe și gîndire. Veriga zăcea la ora asta

într-un pat de spital, cu comoție cerebrală, iar cînd se va trezi, va constata că un subofițer de miliție veghează la capul său. Dar cînd se va trezi ? Urmele arătau că și ceilalți doi fuseseră în mașină, dar fugiseră, îi văzuse plutonierul care, după isprava cu avionul, întorsese repede camionul și se repezise la autoturismul accidentat. Doi inși — unul mai înalt, celălalt scund și gras, fugind peste cîmp și pierzîndu-se în lanul de porumb... Misiunea lui era să urmărească mașina, așa că rămăsese pe loc, încercînd să acorde primul ajutor rănitului care zăcea înăuntru. Apoi, cînd veniseră ceilalți, au încercat să caute urma cu cîinii, Valeriu — cel mai vestit cîine polițist din sector — își încreținse aproape o oră neîntrecutul nas pe un metru pătrat de porumbiște presărată cu tulpini rupte și culcate la pămînt, fără să poată merge mai departe. Scheunase a jale, se culcase pe burtă, își ascunsese capul lui de cîine între labele obișnuite de cîine și rămăsese așa. Iar oamenii nu putuseră face nici măcar atîta. Și toate astea cu binevoitorul meu concurs picat din cer etc. etc. ...Apoi maiorul s-a ridicat de la birou : „Va trebui să insist ca să n-ai necazuri pe linie de zbor. Altă dată fii mai prudent". M-a întrebat dacă port pistolul pe care mi l-a dat, mi-a recomandat din nou multă atenție, și ne-am despărțit.

*

Amestecat în puhoiul de oameni transpirați care năvăleau prin ușile deschise, am ieșit în stradă. Văzusem „Casa de sub arbori", cu Faye Dunaway, și-mi spuneam că atîta vreme cît ai o actriță blondă și frumoasă, și un puști blond și înfipt, nu-i greu să faci un film bun. Am intrat la o cofetărie, m-am instalat la măsuța scundă și am întins

picioarele pînă la scăunelul de vizavi ; era un loc plăcut, mă miram că n-am mai fost acolo, jaluzelele de la vitrină filtrau o lumină mată, odihnitoare — se vedea că papițoii nu descoperiseră încă, și nu pervertiseră cu țigările lor *king size* aerul răcoros din local. Vroiam să rumeg unele chestii în liniște și mi se părea că am găsit un colț potrivit, încă 2—3 mese ocupate de niște cucoane suficient de tinere și drăguțe, care mă priveau, nu știu de ce, cu un aer intrigat. S-a apropiat picolița, o tînără și sprintenă gazelă cu șorțuleț, și m-a întrebat ce poftesc. „Un profiterol și o citronadă, sau pepsi, sau ce aveți mai bun." Gazela n-a fulgerat însă cu picioarele ei subțiri să aducă comanda, ci s-a aplecat și a explicat pe un ton mai mult decît hotărît că am nimerit într-un local exclusiv pentru femei, se numește „Eva", pe ușă scrie clar „accesul bărbaților interzis", și mă roagă să ies afară fără supărare. Am ieșit, cucoanele au chicotit în urma mea și au rămas victorioase să comenteze evenimentul. Pe mine mă frămîntau unele lucruri, și am rătăcit aiurea pe străzi gîndindu-mă la ultima discuție cu „detectivul american" de la Securitate. Era clar că intrasem într-o combinație neobișnuită pentru mine, una din acelea care fac rolul unei secții întregi pe M.I. ; spusesem tot ce știam, făcusem mai mult decît mi s-a spus să fac, dar în loc de orice lămurire am primit un revolver cu opt focuri, și felicitări că mi-am expediat familia tocmai în Cehoslovacia. E drept că văzînd „Casa de sub arbori" m-am simțit mai liniștit știindu-mi soția și copilul pe malurile Vltavei line și adînci, totuși asta nu însemna mare lucru. Mai erau 8—10 zile pînă să se întoarcă, și dacă jocul se întinde și după acest interval ? M-am răsucit pe călcîie și am văzut un tînăr

intrînd brusc sub portalul unui bloc înalt. Am pornit în pas gimnastic spre casă, și doar după vreo două-trei străzi mi-am dat seama de gestul repezit, prea repezit cu care junele dispăruse pe ușa blocului. „Alta acum" mi-am zis și am privit înapoi. Nu mai era nimeni, „am început să am halucinații", simțeam presiunea liniștitoare a revolverului pe burtă, îl purtam la curea, sub cămașă, unde naiba să pui vara un revolver ? și eram ferm hotărît să mă răfuiesc cu maiorul. Am urcat cîte trei scări deodată, am ajuns pe palier cu viteza unui tren expres și am fost gata să mă ciocnesc de maior, care se îndrepta spre scară țeapăn ca de obicei. „Bună ziua, tovarășe locotenent-major." „V-am căutat, i-am zis în loc de răspuns la salut, vreau să vorbim serios." Am răsucit yala în broască : „Vedeți dumneavoastră dacă nu sînt niscai bandiți după ușă, mie mi s-a urît să tot primesc cucuie", a intrat primul, a deschis liniștit ușa de la sufragerie, și s-a așezat în fotoliul de care, cu vreo săptămînă în urmă, fusesem legat ca un mutunache. Am trîntit ușa de la intrare și din trei pași am fost în fața lui ; mi-am scos cămașa din blugi, am băgat mîna sub ea și i-am întins revolverul cu plăsele de fildeș și cu butoi de oțel brumat : „Poftim, luați-vă *gun*-ul înapoi. M-am săturat să merg pe căldura asta cu un fier lipit de burtă, să fiu urmărit și bătut de indivizi care-mi pretind lucruri despre care n-am auzit vorbindu-se măcar o dată". Maiorul privea liniștit pe sub sprîncenele cenușii cu ochii lui cenușii, m-a lăsat să mă descarc fără să manifeste vreun semn de nerăbdare, dar a respins cu un gest blînd revolverul pe care i-l întindeam, ținîndu-l de țeavă. „Te-ai neurastenizat, pilotule ? Așa repede ?" Era prima oară cînd vorbea fără obișnuitele lui formule, și am ciulit ure-

chile, continuînd totuși să-i agit patul pistolului sub nas. „Nu vrei să stai jos ?“ M-am așezat pe covor, exact acolo unde stătuse gangsterul, am îndreptat pistolul spre maior, și i-am explicat : „Uitați-vă, așa stăteau și-mi cereau permise, acte și documente de care habar n-am. Ce-ați zice să vă pun să-mi povestiți a 532-a noapte din *Șeherazada ?* și dacă greșiți pe undeva să trag unul din cele opt focuri ?“ Maiorul a rîs ca de-o glumă bună, își mai pierduse din morga de detectiv american, și începea să facă impresia unui om cu care se poate sta de vorbă.

„Eu te-am răbdat, acum încearcă să stai liniștit și să bagi bine la cap ce-ți spun. Ești ofițer ca și mine, și putem discuta mai în voie. Am vorbit cu șefii tăi, care ți-au aprobat să ne ajuți. Dealtfel, ți s-a suspendat licența de zbor pentru două săptămîni...“ Aici, am lăsat revolverul pe covor și am căscat ochii mari, maiorul s-a făcut că nu bagă de seamă și a continuat : „huliganism aerian și încălcarea celor mai elementare norme de securitate a zborului ; așa că nimănui n-o să-i sară în ochi absența ta de la unitate. Tu, în fiecare dimineață, mergi la uzina de avioane, arăți asta la poartă și intri“. S-a scormonit într-unul din multiplele-i buzunare, a scos o legitimație gălbuie, barată de o dungă roșie, groasă, și mi-a întins-o. „Poți merge civil sau militar, mai devreme sau mai tîrziu decît restul personalului, dar, odată ajuns în uzină, rolul tău e să te învîrtești de colo-colo și să te uiți la oameni. Dacă te întîlnești cu vreun cunoscut, spui că ai venit să recepționezi un avion, sau ceva în genul ăsta. Fă-ți mai mult de lucru pe la atelierul de proiectare, și cască bine ochii. Cum observi ceva care ți se pare în neregulă, telefonezi. Dacă cumva vezi pe unul din cei doi — alarmă de gradul unu la direcția uzi-

nei. Să umbli tot timpul înarmat și să nu acționezi de unul singur. Sper că nu-i nevoie de lămuriri suplimentare."

Stăteam uluit pe covor, cred că nu aveam o expresie prea inteligentă — prea multe noutăți — dar am izbutit să mă reculeg destul de repede. Am apucat revolverul, m-am ridicat. Maiorul mă privea și am deslușit iar privirea aceea limpede în ochii lui, am așezat legitimația barată cu roșu pe colțul comodei, am pus pistolul deasupra, m-am dus la bufetul care s-ar fi potrivit perfect în sufrageria unui *ranch,* și am deschis ușa oblonită de sus : „whisky, vermut sau țuică neaoșă ?" Maiorul a preferat vermut, cu l-am admirat în taină și mi-am turnat, de asemenea, un șpriț de vermut slab, cu sifon din frigider. Am băut în tăcere, eram prea uluit să mai întreb ceva, și doar înainte de plecare securistul mi-a întins mîna și a zis : „Știi... oprirea de la zbor — am obținut să nu-ți fie consemnată în brevetul de pilot".

*

— Singur, aviatorule ? Singur ?

...Stăteam la o masă în barul de la „Bărbosu", cu un pahar mare cu picior, plin cu pepsi, în față. În frapieră mai erau trei sticle pline și două goale. Îmi plăcea să vin aici la ore neconvenționale, să mă umflu cu pepsi, cînd barul era gol și papițoii considerau că lumea bună mai are de așteptat cel puțin cîteva ore pînă să poată călca înăuntru fără să se compromită. Ședeam în același colț în care stătusem cu cei doi maiori — parcă trecuseră ani de-atunci — și îmi era ciudă că, deconcertat de noutățile aduse de securist, uitasem să-i mai cer lămuriri. Faptul că Nat Pinkerton nu lăsase să-i scape nimic din proprie ini-

ţiativă îmi spunea că, oricum, n-aş fi reuşit să scot mare lucru de la el, totuşi ar fi fost mai mult decît nimic. Pe estrada mică, mascată cu un paravan din stinghii de care atîrnau măşti fioroase, băieţii din orchestră încercau o melodie nouă, care nu le prea ieşea. Întrerupeau brusc şi atunci tresăream, o luau de la capăt, de la început, niciodată de acolo unde se opriseră şi, odată cu ei, încercam, la rîndu-mi, să leg logic bătaia de pe malul lacului cu indivizii din maşina alb-aurie care acum zăcea în cine ştie ce cimitir de automobile, şi cu pistolul şi permisul de intrare în uzina de avioane, pe care maiorul de Securitate mi le înmînase neceremonios. Ceva-ceva reuşeam să înnădesc — bum — muzica se întrerupea iar, şi o luam de la capăt. Neîndoielnic, ponositul şi cu Orson Welles au fost la lac, acolo primul i-a cerut celuilalt nu ştiu ce dosar cu planuri, au vorbit de maşină... Ce m-a îndemnat să fiu aproape sigur că era vorba de comuna Dacîe 1300 în acele haine neobişnuite ? Pe urmă m-am dus la miliţie, şi m-am trezit acasă cu cei trei, pretinzînd un permis, pe care se părea că de-abia acum îl aveam în mînă ! De unde ştiau unde locuiesc, de ce veniseră tocmai la mine, sau, mai bine, de ce maiorul Nat Pinkerton mi-a dat pînă la urmă permisul respectiv ? Ce să caut la uzina de avioane, mă învîrteam de două zile pe acolo şi nu remarcasem nimic. Las' că nu mai fusesem demult într-o asemenea întreprindere şi nu-mi strica să-mi amintesc din ce-i făcut un avion, dar eram convins că nu Securitatea se ocupă de pregătirea tehnică a piloţilor. Al Capone cel tînăr se încăpăţîna să rămînă în comă, *wunder*-cîinele poliţist Valerică parcă jurase să nu mai găsească nici o urmă, iar eu umblam cu pistolul la cingătoare, şi mă uitam mereu în jur

să nu mă urmărească cineva. Poate că... — Iuuuut — chitara solo scoase un sunet tînguitor, care se înălță și se sparse de tavanul boltit în mijlocul încăperii. Am apucat paharul, mi-am clătit gura cu o înghițitură bună de pepsi, am băut restul, și am pus paharul gol jos. La o masă, mai încolo, era un tip bătrîior cu o junǎ blondă-arămie, și mi-am zis, uite, dom'le, ce fac fetele pentru parale. Era o junǎ frumoasă foc, nefardată, și-l sorbea din ochi pe bătrîior. Apoi orchestra a luat de la cap melodia cea dificilă, se părea că-i găsiseră chichirezul, mergea bine, nu se mai împotmolea, era o melodie legănată și dulce, și aspră, una din aia, de prerie, cu cactuși uscați și tropote de cai în noapte. Fata a sărit în sus și s-a strecurat printre mese spre locul liber unde se putea dansa, omul în vîrstă a urmat-o, dar se mișca mai greu, mult mai greu, și ea l-a așteptat, cu pantalonii ei evazați și cu puloverul lipit pe corp, pînă cînd s-a oprit în fața ei. Și atunci fata s-a lăsat ușor pe spate și într-o parte, a zîmbit, și-a desfăcut nu știu cum brațele, ca o invitație la dans, și după cîteva secunde chiar dansa, îmbrățișată cu bătrînul, pe valurile alea de nisip, printre cactușii uscați. A fost așa un gest simplu și frumos că am regretat gîndul meu rău, dar mă simțeam parcă părăsit, și tare aș fi dorit și eu să dansez pe melodia aia. Am apucat altă sticlă, am deschis-o cu scula nichelată, făcută special pentru așa ceva, și pe care băiatul de la bar mi-o înmînase cu un aer misterios, am turnat în pahar lichidul cafeniu din care săreau bășicuțe, am pus sticla goală la loc în frapieră și, cînd mă îndreptam, am simțit pe cineva apropiindu-se, m-am încordat tot, și am auzit o voce dragă și ironică întrebînd :

— Singur, aviatorule ? Singur ?

M-am îndreptat în scaun spunîndu-mi că e o baftă de zile mari, am împins picioarele sub masă și, în sfîrșit, am ridicat capul întîlnind privirea aceea verde-albăstruie, atît de bine cunoscută, și care începuse să-mi lipsească mult de tot în ultima vreme. La naiba cu Nat Pinkerton și cu super-automobilele alb-aurii, la naiba cu revolverele de film și cu cîinele polițist Valerică, ce mi-a trebuit Nutzy cu tz și două puncte inutile deasupra unui y inutil ? În fața mea stătea Agnes, soția mea blondă și subțire, liniștită ca de obicei, puțin obosită de drum, cu blugii pe care-i cumpărase în talciocul din Timișoara, cu o bluză cumpărată probabil la Praga pe coroane cehești, care-i ședea nemaipomenit de bine, soția mea, întrebîndu-mă pe un ton pervers-conspirativ : „Nu mă inviți să iau loc, băiețel ?“

Am sărit în sus și i-am tras scaunul de alături : „Cum să nu, duduie, permiteți-mi să vă ofer un *drink*“, am alergat la bar și m-am întors cu un pahar geamăn cu al meu, în care i-am turnat o sticlă de pepsi : „aveți aici *whisky and soda* sec, din soiul cel mai bun“.

Agnes a ridicat încet paharul, îi urmăream cu sufletul la gură fiecare mișcare, reamintindu-mi-o, corectînd-o așa cum o rețineam, m-a privit pe deasupra băuturii cu ochii ei liniștiți, pe care nimic nu-i putea tulbura, și a băut fără să rostească un cuvînt. Era jocul nostru, nu-l mai jucaserăm demult, cred că dinainte de a se naște băiatul, și am zis : „Dacă-mi permiteți, duduie, să facem o plimbare cu mașina în afara orașului, să admirăm crepusculul“. Agnes a ezitat, a dat ochii peste cap și a răspuns : „Bine, condiționat ca la opt jumate să mă lași acasă, la mama mea“. Am rugat-o să aștepte, am plătit, perechea aceea ciu-

dată și simpatică rămînea să danseze în prerie, am fugit cît mă țineau picioarele, ușa lucioasă de lemn, holul lung și solemn al hotelului, portarul cu livrea și epoleți de mareșal, am sărit treptele de la intrare, și atunci pistolul mi-a alunecat de sub curea și a căzut jos, pe asfaltul fierbinte. Parcă m-a pocnit cineva peste ochi ; m-am întors cîțiva pași înapoi, am apucat arma cu două degete, parcă mă ardea, am privit în jur, o femeie se holba speriată la mine, am băgat mîna sub cămașă, am împins revolverul la locul lui și am plecat încet cît mai încet... Pe urmă am ridicat din umeri și am început să fug iar, apăsîndu-mi cu dreapta mijlocul, și am alergat așa pînă acasă. În antreu, m-am împiedicat de valizele neveste-mi, am fugit în dormitor, am ridicat capacul de la lada de așternut, am scos pe covor pernele și plapuma, am aruncat revolverul în fundul lăzii, am pus pernele și plapuma înapoi, am trîntit ușa, m-am repezit pe scări valvîrtej, am urcat în mașină, motorul a pornit la sfert, și am demarat înapoi spre hotel. Pe drum îmi spuneam că totuși va trebui să găsesc o ascunzătoare mai de doamne-ajută pentru revolver.

*

Am oprit mașina în dreptul neveste-mi, am coborît, am înconjurat Fiatul prin spate, și am deschis portiera din dreapta : „Poftiți, duduie". Agnes mi-a recitat mofturile de rigoare, apoi s-a așezat rușinată pe canapeaua moale ; am închis ușa la loc, am ocolit mașina din nou, prin față de data asta, și m-am instalat la volan. Am pornit, am semnalizat și am întors pe loc, apoi am luat-o la dreapta, pe bulevard. Priveam cînd și cînd la nevastă-mea, Agnes stătea în poziția ei obișnuită, pisicoasă, și se uita drept

înainte. Nici nu clipea, parcă ne-am fi despărțit ieri, era mai inaccesibilă ca o prințesă siameză, și o clipă am fost tentat să frînez brusc, s-o văd cum dă cu nasul de parbriz. Apoi am văzut în retrovizor un Mercedes negru, unul din acelea noi, cu linie sport, se ținea prea aproape de FIAT, și am renunțat. Am trecut podul și am luat-o la dreapta, pe șoseaua cu unduiri line — parcă s-ar plimba un șarpe mare pe sub asfalt — care duce la Brașov. În locul unde șoseaua intersectează axul pistei pe deasupra noastră a trecut foarte jos, huruind asurzitor, un avion care tocmai decolase. Agnes s-a întors spre mine : „Cum se face că nu ești la zbor, aviatorule ?“ Nu știam ce să-i răspund, mă prinsese nepregătit, ce naiba îl apucase pe ăla să decoleze tocmai acum ? Nu aveam secrete unul față de celălalt, dar povestea asta cu pistoale și urmăritori părea totuși serioasă și nu voiam — cel puțin pentru început — s-o încarc pe Agnes cu ea. Așa că am tăcut și am accelerat, căutînd să scap de Mercedesul negru și lucios ca un valet de casă mare din statele din sud, care se ținea scai de noi. De fapt nu avea unde să se ascundă, șoseaua era pustie. Am trecut prin satul acela cu nume ciudat, pe care nu-l reținniciodată ca lumea, și în fața mînăstirii am frînat. Mercedesul a semnalizat, m-a depășit, și s-a pierdut pe o uliță pietruită, în dreapta. Am așteptat puțin și am pornit iar. Știam un loc sus, în munți, un motel mic și retras, nou, pe care oamenii nu-l cunoșteau, pe malul unui lac, Hruba Arcașilor sau cam așa ceva, și cînd am început să urc serpentinele, uitasem de maior, de revolverul ascuns în lada divanului, de urmăriri și de tot. Parcă mergi printr-un parc uriaș, sub o boltă continuă de verdeață, și drumul suie în inele din ce în ce mai strînse, și e o plăcere să

te strecori cu o mașină mică și abilă printre serpentine. Pe urmă a apărut iar în retrovizor Mercedesul cel negru, urca greu spiralele strînse, ca un crucișător pe un rîuleț plin de coturi. M-am uitat la Agnes, lăsase capul pe spate și stătea cu ochii închiși să o legene mașina, am accelerat, am luat avans 3-4 bucle și am smucit brusc volanul la stînga ; cînd am simțit că roțile pierd aderența cu șoseaua am slăbit puțin curba, apoi am dat volan dreapta, redresînd din derapaj. Întorsesem 180° într-o piruetă pentru care putea să crape de ciudă pînă și Stirling Moss, asul derapajelor controlate ; am luat-o la vale, și am trecut fulger pe lîngă Mercedesul care urca de mama focului, muncind din greu la coturile strîmte. Am repetat manevra, pe dreapta de data asta, și am dat în *marche arrière*, cu botul spre șosea, pînă am ascuns complet mașina în tufe. Pînă se prindea ăla și pînă întorcea, aveam timp s-o lămuresc pe nevastă-mea. Era încă puțin buimăcită de zgîlțîielile alea bruște și, cînd am privit-o, și-a răsucit mîna la tîmplă, în jurul arătătorului : „te-ai scrîntit de tot". Nu era obișnuită cu figuri din astea, de obicei conduc pașnic, și fac cascadorie numai la nevoie ; i-am zîmbit strîmb : „Unul din colegi... ăăă... ne urmărește. Vrea să rîdă de mine". Agnes s-a încruntat ușor, brusc atentă : „Care din colegii tăi are Mercedes ?" În clipa aceea mașina neagră s-a rostogolit prin fața noastră, la vale, ca împinsă de o mie de draci din cei răi. N-am răspuns, mi-am făcut de lucru cu accelerația, apoi am demarat și am luat-o la deal, storcînd din Fiețel tot ce putea da. Speram ca Mercedesul să nimerească într-o rîpă și să înțepenească acolo, cu caroseria lui neagră și lucioasă.

*

Am văzut întîi lacul și Agnes a strigat plină de entuziasm : „Thalassa, Thalassa". Apoi mi-a dat un ghiont cu cotul și s-a ghemuit la locul ei : „Ce-o să zică mama cînd o să afle că merg cu bărbați la motel ?" Ochii îi sclipeau și i-am spus rîzînd : „Cam ce-a spus acum 5 ani cînd ai stat două săptămîni la Predeal ; o să plîngă dulce, și o să te mărite". Agnes mi s-a agățat de gît și s-a lipit cu pieptul fierbinte de spatele meu. Așa ne-am făcut intrarea triumfală în parkingul motelului Hruba Arcașilor. Nu erau multe mașini, și nimic care să atragă atenția : cîteva Dacii, cîteva Skode... un Moskvici. În dreapta șirului, trona un Dodge masiv, care la anii și la fasonul lui ar fi trebuit să iasă demult la pensie. Am coborît, am încuiat portierele și ne-am îndreptat spre poarta masivă, care străjuia incinta. Agnes mergea agățată de gîtul meu, ca acum cinci ani, era grozav de bine și aș fi vrut ca poarta să rămînă tot timpul undeva, în fața noastră. „Ar trebui să-i zică turnul, sau măcar platforma arcașilor — a spus nevastă-mea. Arcașii erau trupe de elită, nu se ascundeau prin hrube, stăteau toată ziua pe metereze cu ochii lor de vulturi ațintiți în depărtare. O să scriu asta în condică." Tipul de la recepție părea un pește mort, pescuit din lac și pus să primească rarii musafiri. Mi-a luat buletinul între aripioarele lui de pește, și mi-a trecut numele într-un catastif. „Domnișoara e cu dumneavoastră ?" a întrebat inutil. Am aprobat „îhîh" mai mult din cap, cam cum îmi închipuiam că se înțeleg peștii între ei, și buzele de crap mi-au zîmbit, conspirativ ; asta însemna 15—20 de lei mai mult la prețul camerei, dar făcea parte din joc, nu merita

să refuz. Mi-a înmînat cheia, cu ochii ăia lipicioși țintă la Agnes, și m-a lămurit : „Cuibul 6-A. Pe dreapta alcii". Am ieșit, nevastă-mea s-a zgribulit înfrigurată : „Mai bine ar fi zis unde e baia, să mă spăl de privirea aia a lui. Ai văzut ce ochi avea ?" Am săltat cheia în palmă, și i-am băgat-o sub nas : „Voilà !" S-a lipit rugătoare de mine : „N-am nici un chef acum de cuibul 6-A, lua-l-ar dracu ! mai bine mergem să mîncăm și să pilim ceva, ne mai încălzim". Motelul avea un restaurant drăguț în curte, niște stănoage din stinghii de brad alb, nebăițuit, despărțeau mesele scunde. Ne-am așezat față în față pe două buturugi ; un urmaș al arcașilor a apărut tăcut de nu știu unde, a înfipt un muc de lumînare în sfeșnicul din mijlocul mesei, și l-a aprins. A scos din buzunarul străvechiului cojoc un carnet : „Ce doriți ?" A luat comanda și a dispărut în negura veacurilor, la fel de misterios cum apăruse. Am întins mîna peste lemnul mesei, și palmele neveste-mi s-au ghemuit în pumnul meu. Mă privea cu aceeași privire strălucitoare ca în mașină, și o clipă m-am clătinat amețit pe buturuga mea. Pe urmă Agnes și-a tras mîinile din palma mea, s-a lipit cu spatele de paravanul despărțitor, a întors capul și ascultînd atentă, mi-a făcut semn să vin lîngă ea. „Sînt cei cu rabla aia de Dodge, mi-a șoptit cînd m-am înghesuit lîngă ea pe buturugă, face să tragem cu urechea." Era foarte interesant. Discutau despre liceul din Focșani ; îl absolviseră amîndoi, el în '38, ea în '45. Ce grozav era liceul din Focșani. Nici un liceu din țară nu-i ca cel din Focșani. Inegalabilul liceu, de pe strada Cuza. Și castanii, castanii din dreptul geamurilor liceului din Focșani. Azi, nici un liceu nu mai ajunge, măcar la genunchii liceului din Focșani. Dacă ne gîndim bine, nici

măcar o facultate. Poate, poate, Facultatea de litere din București. După absolvirea liceului din Focșani, dînsa trecuse la Litere, la București. „Studența, domnule, hihi", chicoteli cuviincioase, care aduceau în motelul din vîrf de munte atmosfera liceului din Focșani. Tatăl dînsului fusese inspector de cultură la Fabrica de zahăr din Sascut. „Inspector de cultură, doamna mea !" Tocmai mă pregăteam să cuget la neobișnuitul interes al patronului Fabricii de zahăr din Sascut pentru pregătirea lucrătorilor, cînd doamna ciripi cu glas suav : „Inspector de cultură generală, nu ?" „Inspector de cultura sfeclei de zahăr", o corijă el blînd. „Da' parcă inspectorii de azi se mai compară cu cei dinainte..." Hotărît, nu se compară ! „Poate cei de la Căile Ferate, concilie domnul, poate ei să mai fi păstrat ceva din demnitatea noțiunii." „Poate", cedă absolventa liceului din Focșani. „Știți, vocea domnului tremură nelămurit o clipă, știți, repetă plin de reținută mîndrie, eu sînt inspector de regională C.F.R." Ajunsă la destăinuiri emoționante, conversația fu întreruptă de fantoma arcașilor, care apăruse la fel de bruscă și tăcută ca prima oară, încărcată cu merinde și farfurii. Am băut un vin bun, am mîncat repede, încălziți de licoarea neobișnuit de rasată pentru un local la marginea șoselei, și ne-am retras la cuibul 6A. Interiorul minuscul era mobilat cu bun-gust, gazdele prevenitoare aranjaseră un singur pat mare, dublu, care ocupa toată lățimea încăperii, și trei sferturi din lungime. Agnes a rîs scurt arătîndu-mi monumentala mobilă, și mi-a făcut cu ochiul : „Dacă știam că găsim așa un crivat, mai zăboveam o săptămînă". Eu eram de altă părere, aveam să i-o spun, dar, mai întîi, am încuiat ușa și am stins lumina.

*

Înainte de a intra în biroul de proiectări, am băgat mîna sub haină și am strîns mai tare cureaua de piele care atîrna pe piept. Maiorul îmi făcuse rost de un ham din acelea din care văzusem la „Incoruptibilii", pentru purtatul discret al revolverului, și așa, înhămat, tropăiam prin uzină pînă la pauza de prînz. Îmi plăcea să mă plimb prin hale și secții, căscînd gura în stînga și în dreapta, deși habar n-aveam de ce o fac ; ajunsesem să cunosc la perfecție multe lucruri privind construcția avionului, pe care, din școală pînă acuma, avusesem tot timpul să le uit. Mai erau cîteva zile și se termina cu „detașarea la M.I.". Mă întîlnisem cu maiorul de vreo două ori, „nimic de raportat", sfaturi de prudență și vigilență... Îmi plăcea mult hala de montaj, era cea mai spațioasă și mai impresionantă din toată uzina, cînd intram în ea mă rătăceam literalmente prin zeci de aripi, ampenaje, fuselaje desfăcute și motoare așezate pe suporturile lor hidraulice. Pe măsură ce mă apropiam de portierele uriașe care dădeau afară, spre betonul pistei, vedeam cum toate piesele acelea disparate se unesc în această chintesență de electronică, de fizică, de geometrie, care e avionul. Iar afară, pe platforma de betan, erau aliniate cîteva aparate, strălucind sub stratul de lac străveziu. Maiorul mă sfătuise însă să nu mă plimb prea mult prin hala de montaj : era zgomot, și un foc de armă sau un țipăt — dacă aș mai fi apucat să țip — puteau trece cu ușurință neobservate. Învățasem să merg ușor, ca pisicile, și să mă întorc dintr-un salt, cu revolverul în mînă. Dar nu se ivise încă ocazia să pun în practică noile-mi deprinderi, și, drept să spun, nu-mi părea rău.

Oamenii în salopete sau în halate cu dreptunghiuri din plexi sub care erau fișele de recunoaștere, își vedeau liniștiți de treaba lor ; cu unii ajunsesem să mă cunosc, și ne salutam moțăind din cap. Iar biroul de proiectări, cu doi subofițeri plasați la ușă, era oaza unde-mi găseam odihna și liniștea după cîte o tură de serviciu obositoare. Am pipăit cataramа de metal, am strîns chinga, lărgită cu o gaură sau două, simțind patul revolverului cum mi se lipește de coastă și i-am zîmbit liniștitor subofițerului care mă măsura bănuitor, cum stăteam în fața lui, cu mîna vîrîtă sub haină. Mi-am scormonit în buzunarul interior, și am scos legitimația barată cu roșu. Maiorul îmi înmînase un fel de „Sesam, deschide-te" misterios și atotputernic, în fața căruia toate încuietorile cedau. Plutonierul mi-a deschis ușa, iar eu m-am pomenit pe mocheta lungă, despărțind în două încăperea luminoasă, plină de planșete de desen și mese mari, foarte mari și foarte scunde, pe care proiectanții mergeau în ciorapi, trasînd pe cearceafuri de hîrtie cadre, longeroane și nervuri, la scara 1 : 1. Aici, în biroul de proiectări, găsisem singura explicație logică a întîmplărilor din ultima vreme, explicație vag aprobată nu atît de mormăielile maiorului, cît de tăcerea răspunzînd întrebărilor și raționamentelor cu care îl copleșeam cînd îl întîlneam. Mi-era clar acum că Orson Welles și vocea cultivată aveau nevoie de planurile noului aparat de zbor, care se elaborau aici, în acest birou. Asta se înțelegea prin „dosarul" pe care ponositul i-l ceruse lui Orson pe malul lacului ; dar dacă planurile, copiile sau fotocopiile erau deja la grăsan, care lucra mînă în mînă cu celălalt, la ce bun atunci tot circul care urmase — de ce m-au bătut, unde vroiau să ajungă cu ipoteticul permis

luat de la mine, de ce mă urmăreau ? Şi, în general, de ce eu, care începusem să am tangenţă cu afacerea asta nu mai după ce dînşii mă vîrîseră în ea ? Sau dacă, aici, în uzină, problema era rezolvată din punctul lor de vedere, de ce îmi mai pierdeam vremea colindînd prin toate secţiile ca Al Capone, cu pistolul sub braţ ? Nu cumva dosarul cuprindea numai o parte a schiţelor, şi ei aveau nevoie de restul ? Dar de ce veniseră la mine, care n-aveam habar de treaba asta, nici măcar nu lucram în uzină ? Maiorul de ce le făcuse jocul, n-avea acolo, la el, destui securişti, anume pregătiţi pentru înfruntări, urmăriri şi împuşcături ? Cam aşa vedeam lucrurile ; abia aşteptam să termin povestea, şi să mă întorc la unitate. Speram să nu mai capăt cucuie, şi, la drept vorbind, vroiam să uit cît mai repede toată încîlceala asta. La o săptămînă după ce venise, Agnes adusese puştiul de la Bucureşti, de la părinţii mei, şi eram mai nepregătit ca oricînd pentru musafiri prost-crescuţi. Maiorul mă asigurase că nu voi mai primi vizite la domiciliu, dar parcă poţi să ştii... La asta mă gîndeam, tîrîndu-mi paşii pe mocheta din biroul de proiectări, în timp ce cercetam feţele mai tinere sau mai bătrîne, mai frumoase sau mai urîte, dar deopotrivă atente şi concentrate, care se aplecau asupra planşelor şi foilor acoperite de cifre. În sinea mea nu vedeam pe nimeni din cei de aici capabil de... de spionaj, da, asta se cheamă spionaj, dar era o părere gratuită, nefondată. Nu poţi avea încredere totală în oameni numai pentru că îi vezi cufundaţi cu pasiune în treaba lor ; ar însemna ca toţi spionii să fie depistaţi cu uşurinţă dintre cutrele şi leneşii care fac ruşinea celor care-şi văd de treabă, iar planeta să se învîrtă

repede în jurul Soarelui, scăpată de testul urît ma-
jor.

*

Am scos parașuta de frînare și am presat palonierul în stînga puternic, pînă la fund ; am tras levierul frînei, manometrul indica aproape 6 atmosfere și numai cu greu am reușit să mențin avionul pe pistă. Bătea un vînt de dreapta puternic, în rafale, și n-a lipsit mult să mă scoată pe pămînt. Parașutistul, înfășurat într-o foaie de cort, semăna cu un mușuroi acoperit cu mușchi ; cînd am ajuns în dreptul lui, din adîncul mușuroiului a apărut un braț înarmat cu un fanion roșu, care a căzut în momentul apăsării butonului de largare ; am simțit avionul smucindu-se înainte, și am frînat iar, puternic. Am deblocat triciclul și am degajat pista. Vedeam deja tehnicul ; la gurile de alimentare, agitîndu-se cu scara, și mecanicul, împingînd vodila. Am rulat încet ; am băgat maneta în STOP, am tăiat toate contactele, avionul a mai lunecat cîțiva metri și a încremenit în dreptul pompei, plecîndu-și lin botul. Mi-am desfăcut chingile de la parașută, furtunul măștii de oxigen și cupla radio ; am dezermetizat cabina, tehnicul de pe scară a apucat mînerul și a săltat capacul de plexi. Am respirat aer de-aici, de afară, aer de jos, mai curat dar mai sărac ca cel de avion mirosind a ulei, cauciuc și metal încins. „Cum a mers, tovarășe major ?“ „Bine.“ M-am săltat în mîini pe marginea cabinei și m-am urcat cu picioarele în scaun. Am rămas așa o clipă — avioanele care se alimentau, soldații de la parașute vîrînd sacii husați, ca niște caltaboși, ai parașutelor de frînare în lăcașurile de sub derivă, trăgacele îndepărtîndu-se pe bretea cu avioane.

remorcate de vodilă — toată lumea aerodromului, căreia îi dusesem dorul trei săptămîni. Am coborît încet scara, mi-am desfăcut cureaua căștii sub bărbie, și am mers spre microbuz. L-am văzut pe plutonierul Gange făcîndu-mi semne, și am grăbit pasul. „V-a telefonat un nebun", a spus plutonierul, și a continuat, fără să aștepte întrebări : „un nebun de legat. A țipat în receptor că vrea să vorbească neapărat cu dumneavoastră, a mormăit ceva de ochi legați și cînd i-am spus că sînteți în zbor, am crezut că o să-l apuce damblaua. A zis să-i telefonați repede la unul din cele două numere, cică știți dumneavoastră care... Eu mi-am zis că e păcăleală, dar..." L-am lăsat pe Gange să-și rostogolească la vale apele-i tulburi, și m-am așezat mai comod pe bancheta tare, acoperită cu vinilin. De-abia intrasem în normal, cînd iar venea ceva să-mi amintească de povestea aceea tenebroasă. Atîta doar că nu-l vedeam pe maior agitîndu-se la telefon și pierzîndu-și stăpînirea de sine. Nu rețineam să mă fi plimbat cu ochii legați prin fața lui, sau să-i fi împărtășit vreodată că asta ar fi slăbiciunea mea ; la urma urmelor, pentru mine nici pînă acum nu era clar ce, de ce... Am ajuns la zebră, dar am găsit telefonul ocupat ; i-am făcut semn lui Vali : hai, mai repede. Vali vorbea cu logodnica lui, și credeam că acușiacuși se va preface într-o acadea. În cele din urmă, Tanți a catadicsit să închidă telefonul, și Vali a plecat clătinîndu-se și zîmbind nătîng, cu casca spînzurîndu-i de cotul îndoit. Am format primul număr și imediat am auzit glasul maiorului ; era însă atît de surescitat, de parcă pusese mîna pe rezidențele și filialele tuturor agențiilor de spionaj de pe mapamond. N-am apucat să mă recomand : îmi recunoscuse vocea, și a strigat : „Sînt tont și ești

tont, majorule ! Ne cîcîim să dăm de o mașină-fantomă, și rîd curcile de noi. Nu era Dacia 1300, aviatorule, dă-ți ochii la ascuțit : era Renault 12, auzi, frate, și era înmatriculată ca Renault 12 și noi o căutam nebuni de Dacia 1300 ! A trebuit să-și vină în fire golanul ăla tînăr și să scoată din capul lui pansat că..." Se descărcase ; a făcut o pauză și, brusc, a continuat, pe tonul lui obișnuit : „mîine te prezinți la spital, pentru interogatoriu. N-ai mai asistat la așa ceva, bănuiesc, și o să-ți prindă bine. Bună ziua, succes la zbor". „Să trăiți..." Am pus receptorul în furcă, încet, cu ochii aiurea prin geamul zebrei, peste cîmp, peste pistă, peste avioane și peste dealuri. Îmi aminteam clar botul mașinii alb-aurii așa cum îl văzusem în parkingul hotelului de pe malul lacului, îi vedeam masca neagră încadrată de farurile dreptunghiulare, cu margini rotunjite, și la mijloc se detașa clar un romb mititel și strălucitor, un romb bombat la mijloc... emblema mașinilor Renault.

*

L-am întîlnit pe maior în fața casei, era la fel de scos din cutie ca întotdeauna, cu aerul lui de detectiv *hollywood*-ian și costumul impecabil. Mi-a întins cele două degete cu inegalabilă distincție, și numai grimasa ușoară din colțul gurii dovedea că nu uitase nimic din convorbirea pe care o avusesem cu o zi înainte. Am pornit spre spital, și i-am admirat mersul suplu. „A venit și taică-su", a mormăit maiorul, și mi-am dat seama că vorbește de tatăl gangsterului care-și plimbase pistolul pe sub nasul meu, iar acum zăcea cu un turban în cap într-o rezervă de la secția de traumatologie a spitalului. „Nu-mi plac tații ăștia la anchete — a continuat, ei vor să intre invocînd dreptul

ginților, eu nu vreau să-i las invocînd legea. Pe de altă parte pot folosi, am văzut guri încuiate cu șapte lacăte care se deschideau și ciripeau tot ce aveau de ciripit la un singur gest al părintelui, probabil reminiscență a unor metode pe care noi nu ni le permitem." Mergeam repede, și defilam deja pe lîngă gardul din plasă de sîrmă, întinsă pe niște rame tubulare de metal vopsit. Am intrat, paznicul de la poartă n-a schițat nici un gest, magia maiorului acționa de la distanță, și am urcat la etaj. „La dreapta", a mormăit Nat Pinkerton, care părea să se descurce de minune în labirintul ăla de săli, holișoare și coridoare. Mergeam în același pas, coridorul pustiu și cimentul de sub linoleum amplificau pașii și parcă eram abatele și călăul în drum spre celula lui Carol de Englitera. „Acolo", a arătat cu capul maiorul, și am văzut o ușă de sticlă, cu un geam mat, în fața căruia ședeau pe două taburete un sergent-major de miliție și un om între două vîrste, bine îmbrăcat, pe fața căruia nu se putea citi decît o mare, o [illegible]ensă nedumerire. Avea unul din nasurile acelea fantastice, pe care te simți ispitit să le apuci în pumn și să [illegible]i noroc cu ele. Milițianul s-a ridicat : „Tovarășe maior, sergent-major cutare și cutare, n-a intrat nimeni la arestat, afară de personalul medical". La cuvîntul „arestat", umerii celuilalt tresăriră și atunci am fost sigur că e vorba de tatăl gangsterului. S-a uitat întrebător la milițian, acesta a dat aprobator din cap, retrăgîndu-se un pas ; făptura nedumerită a făcut atunci un pas înainte, s-a postat în fața maiorului și... a început să plîngă. Plîngea încet, numai atît cît îi curgeau lacrimile din ochi, și nu știa ce să facă cu mîinile. Eram deconcertat, nu arăta p[illegible] plăcut, era mai în vîrstă decît mine, și apoi aveam co[illegible]

buția mea, deloc neglijabilă, cu care participam la turnarea acestui cadru. Maiorul l-a apăsat cu mîna pe umăr, obligîndu-l să se așeze înapoi pe taburet : „Așteptați aici, cetăț... tovarășe, pînă vă chem". Nu era omul care să se moaie în fața unui tip care plînge, totuși formula „tovarășe" l-a liniștit vizibil pe tatăl lui Carol de Englitera ; s-a lăsat pe scaun și a scos o batistă cuviincioasă, în care și-a suflat nasul. Am intrat, mai precis maiorul a deschis ușa și mi-a făcut vînt înăuntru, a șușotit ceva cu sergentul-major de miliție și a apărut, țeapăn și implacabil ca însăși Dreptatea. Rezerva era luminoasă, două paturi din care numai unul era ocupat de un ins în pijama, cu capul înfășurat într-un turban de bandaje. Se săltase în capul oaselor la intrarea noastră, maiorul s-a așezat pe marginea patului, eu m-am rezemat de o noptieră și l-am examinat pe regele Angliei. Nu mai era nimic din obrăznicia aceea voioasă pe care o avea cînd mă pocnea cu pistolul în cap ; aș putea zice chiar că făcea pe el de spaimă. Nat Pinkerton s-a instalat mai bine, s-a lăsat pe spate cu un genunchi prins între palmele făcute menghine, și a întrebat : „Cum te mai simți ?" Eram în plin neverosimil, parcă vizitam un prieten care se accidentase într-o plimbare cu mașina, nu un bandit fioros care mă amenințase cu arma. Apoi s-au auzit niște pași ușori și în ușa deschisă a apărut o soră ; o brunetă nemaipomenită, cu glezne fine și bust exploziv. Maiorul a sărit în picioare, eu am deschis gura vrînd să spun ceva, dar n-am reușit decît să iau un gît bun de aer ; și l-am disprețuit pe regele Angliei, pe care această apariție nu părea să-l smulgă din gînduri negre. Bruneta și-a rotit ochii prin cameră, încîntată de efectul intrării ei, și a ciripit : „A spus doctorul Liciu să nu stați mai mult

de un sfert de oră" ; s-a răsucit pe gleznele ei de 6000 de dolari fiecare, și a dispărut. Probabil că doctorul Liciu era un personaj important deoarece maiorul și-a ridicat manșeta, consultîndu-și ceasul cu un aer grav. Am revenit apoi la vechile poziții, eu rezemat de noptieră, maiorul instalat comod pe pat, cu genunchiul în căușul palmelor ; cît despre Carol, încremenise într-o atitudine prea puțin regală, în capul oaselor, privind hăituit de la unul la altul. M-am uitat și eu la ceas, și, cînd au trecut zece minute, maiorul s-a ridicat, și-a aranjat costumul, apoi a băgat mîna într-un buzunar interior al sacoului, în dreptul taliei, cam acolo de unde te-ai fi așteptat să-l vezi scoțînd o pereche de cătușe. Am părăsit noptiera și am venit lîngă el, pentru orice eventualitate. Maiorul s-a scotocit, a scos un pachet de ciocolată cu corn-flakes, l-a aruncat pe pătură, sub nasul uluit, nu mai puțin uluit ca al meu, al băiatului care zăcea în pat ; apoi m-a împins ușor înainte, și am ieșit amîndoi pe coridor. „Rămîi aici, s-a sucit maiorul spre milițian, consemnul se menține : nu intră nimeni." A privit spre tatăl băiatului : „Fiul dumneavoastră e în afară de orice pericol din punct de vedere medical". Am tropăit în sens invers pe lungile culoare și cred că aveam o mutră cretină, teribil de cretină. Doar după ce am ieșit în stradă, maiorul a deschis gura și a vorbit, fără să mă privească, și cred că nici nu se gîndea la ce spune. Băiatul luase mașina lui taică-su și plecase în aventură. Năsosul nu-l reclamase, știa că mai devreme sau mai tîrziu o să se întoarcă, se mai întîmplase. Apoi Carol de Anglia a rămas fără parale, și a fost racolat de Orson Welles și de ponosit. Aștia i-au zis că vor să-mi facă o figură mie, bun prieten cu ei, iar cum regele Britanici s-a dovedit o fire

simpluță nu și-a dat — n-a vrut să-și dea seama — că ce făceau depășea cu mult cadrul unei glume între prieteni. Îi plăcea amiciția celor doi, aveau bani cu ghiotura, îi dăduseră o jucărie frumoasă, pistolul — aici m-am strîmbat și am pipăit discret umflătura de sub partea stîngă a capului — îi promiseseră marea cu sarea... Ce mai, devenise complicele lor, și cînd s-a trezit pe șosea, față în față cu avionul... După ce și-a revenit, s-a destăinuit doctorului Liciu, care-l îngrijise, și acesta, om trecut prin multe, pusese totul pe hîrtie și se prezentase la Securitate. Maiorul s-a dus la spital, dar n-a aflat mare lucru : tînărul rege nu inspira încredere nimănui, cu atît mai mult celor doi care-l folosiseră numai ca *boy*. Nat Pinkerton se încălzise, și mi-a povestit amuzat, în versiunea gangsterului, bătaia care o luasem : „Spunea că te-ai muiat ca o cîrpă". M-am gîndit la pachetul de ciocolată pe care maiorul i-l aruncase la plecare, și am întrebat : „La ce tot circul de azi ?" Am fost privit gînditor, apoi mi s-a răspuns pe un ton galeș : „Iar vrei să știi prea multe". Pe urmă a zis că băiatul, în fond, e un prostănac, și dacă e lăsat să meargă pe unde a apucat-o, poate să-și rupă gîtul. Junele gangster nu participase la scena alpino-lacustră, chiar așa a spus, alpino-lacustră, dormise la motel, habar n-avea în ce mocirlă se băgase și dimineața s-au urcat toți în mașină și au plecat. „Poate am ști ceva mai mult dacă l-ar fi luat peste tot cu ei", a filozofat Nat Pinkerton, iar eu n-am lăsat să-mi scape prilejul : „Nu știu nici măcar cît dumneavoastră". Maiorul nu mă băga în seamă, continua să bolborosească ceva din care nu distingeam mare lucru. Întîi a spus : „tînăr"..., apoi „pușcărie", și în cele din urmă a oftat greu, parcă eliminîndu-și rezervele de aer rezidual

din plămîni : „păcat". Am ridicat din umeri, începusem să mă obișnuiesc cu stilul maiorului, chiar dacă nu îmi convenea, și o clipă am fost tentat să încep investigații și pe cont propriu. Apoi am tăcut amîndoi, mergeam unul lîngă altul, și iar am admirat mersul maiorului, suplu și elastic. Era înalt, mult mai înalt ca mine, și așa, în mers, atingeam cînd și cînd cu umărul meu sub umărul lui. Se cufundase în tăcere precum Confucius la ora meditației, și numai cînd am ajuns în dreptul parcului a dat impresia că-și amintește de mine : s-a oprit brusc și mi-a întins mîna : „La revedere". Simțeam nevoia să mă revanșez într-un fel, și am arătat din ochi cele două degete pe care le ținea întinse, după obiceiul lui : „Nu numai astea. Toată mîna. Toate cinci." M-a privit atent, a avut iar sclipirea aia străvezie și luminoasă care mă înnebunea, și mi-a rînjit : „Nu cumva să începi să manifești inițiativă. E spre binele tău, și al nostru." Apoi și-a întors mîna cu palma în sus și a arătat o dungă neverosimil de roșie, care o brăzda de-a curmezișul : „Nu mai am ligamente pentru toate cinci. Dacă nu te mulțumești cu două, la revedere." S-a întors și s-a îndepărtat pe o alee, cu dreapta în buzunar. Țeapăn, drept, impecabil. Nat Pinkerton !

*

Am telefonat maiorului că plec două-trei zile din oraș ; trebuia să facem salturi cu parașuta pe apă. Mi-a urat succes, și a întrebat cum poate da de mine la nevoie. „Prin punctul de comandă, i-am spus, dați telefon și întrebați ; așteptați puțin, o să auziți în receptor pac-pac, tac-tac, și apoi o să vă răspund eu." Maiorul a mormăit ceva — nu știu ce, relațiile noastre evoluau bizar de cînd aflasem de

mîna infirmă — apoi a închis. Stăteam în cumpănă — să iau revolverul cu mine, să nu-l iau... Pe Agnes o convinsesem că era ordin să umblăm înarmaţi, dar cu băieţii din escadrilă nu ţinea ; aşa că am expediat jucărica la locul ei, meşterisem o ascunzătoare savantă şi imposibil de depistat chiar şi electronic, sub placajul care acoperea fundul lăzii de aşternut. Un AN-24 ne-a luat de la aerodrom, cu destinaţia Constanţa. Era avionul din care urma să sărim, amenajat special pentru lansări, şi băncile de metal, neacoperite cu nimic, erau departe de a fi comode. La început stăteam ciorchine pe la ferestre, nu avem des ocazia să fim în aer şi să n-avem de făcut altceva decît să admirăm peisajul ; pe urmă am intrat în nori, şi nu mai era nimic de văzut. Cîţiva s-au dus în faţă, să se întreţină cu echipajul ; eram şi eu curios să văd postul de pilotaj al AN-ului, poate că o să-l lase puţin pe mîna mea, nu pilotasem avioane de transport şi mi-ar fi plăcut să ştiu cum reacţionează la comenzi. În faţă era însă atîta înghesuială, că am renunţat. M-am întins pe bancheta tare de metal, cu ochii în tavanul bombat al cabinei. Erau acolo nişte cabluri, manometre, şi tot încercînd să le ghicesc rostul, am aţipit. Nu cred să fi dormit prea mult, m-am trezit aşezîndu-mă în fund pe banchetă, parcă zgîlţîit şi privind buimac în jur. L-am văzut pe Cichi, vizavi de mine, privind cu acelaşi aer pierdut, şi încă alţii cu feţele răvăşite de somn, şi aceeaşi nedumerire zugrăvită pe faţă. În clipa următoare ne-am dat seama ce anume ne-a trezit aşa brusc, şi am izbucnit în rîs, uitîndu-ne unul la altul : AN-ul redusese motoarele pentru aterizare şi, cu tot somnul, simţurile noastre de piloţi bătrîni... etc. etc. Oare asta înţeleg „bătrînii“ cînd spun că le-a intrat zborul în oase ?

Am aterizat pe „Kogălniceanu", și am debarcat tocmai cînd un grup de scandinavi bronzați se urcau cuminți într-un BAC botos și zvelt. Se uitau la noi contrariați ; eram în combinezoane de zbor, care în tenișI, care în bascheți, și arătam ca un amestec de comando specializat cu o echipă de atletism. Capetele blonde s-au sucit mirate după noi, s-au apropiat între ele pentru schimb de impresii, apoi vikingii și-au reluat marșul ordonat spre scara BAC-ului. „When the saints go marching in..." Am făcut pregătirea pentru saltul de a doua zi, am procurat — care de unde a putut — haine civile, și am plecat cu microbuzul la Mamaia. Obținusem doar un șort și o bluză ușoară, dar aici mai era cald, chiar și seara, și speram să mă descurc. Vali a coborît la primul telefon de unde putea obține legătura cu iubita lui, cîțiva s-au dat jos la bowling... Nu mă hotărîsem unde să merg și, cînd Chioru i-a strigat șoferului să oprească la Delta Dunării, am ridicat resemnat din umeri. Fusesem aici demult, erau 4—5 ani de atunci, exact în aceeași formație, Chioru și cu mine ; avuseserăm o noapte densă, dar care se terminase prost și amintirea îmi făcea locul neplăcut. Mă rog... Am urcat scările spre bar, Chioru era mai elegant ca mine, își luase blugii de acasă și mă prevenise că s-ar putea să fiu oprit la intrare din cauza ținutei. Nu-mi dădusem bine seama cu ce era mai lipsit de prestanță șortul meu decît blugii lui roșI, dar, pentru orice eventualitate, l-am luat de braț și am trecut de cerberul de la intrare turuind într-un amestec de rusă, engleză și mafû, care a făcut impresia scontată — umerii portarului s-au înclinat sub epoleții grei de fireturi, iar noi am pătruns pe ușa prin care, cu 5 ani în urmă, fuseserăm scoși afară într-un mod lipsit de orice curtoazie.

Înăuntru era obișnuita larmă, obișnuitul fum, și tot amalgamul acela de siluete, muzică, pahare înalte și sticle cu etichete străine, care fac farmecul unui local de genul ăsta. Ne-am așezat la o măsuță lungă, printre tipi simpatici, pe care nu riscam să-i scandalizăm cu nimic. Cînd mă copleșesc cei 28 de ani ai mei, îmi place să mă refugiez printre papițoi ; îmi place să fiu luat drept de-ai lor, să nu mă deosebesc cu nimic în masa veselă și pestriță, și să-mi petrec ocrotitor mîna după umerii unei fetișcane, pe care un gest nevinovat nu o deranjează cu nimic ; iar dacă vreunul se înghesuie în mine spunîndu-mi „dă-te, mă, la o parte", îmi vine să-l sărut și să-i strig „frate !" Mă instalasem, deci, comod, între niște *white-jeans* și o pereche de șort Bermude și mă uitam după Chioru, care-și găsise loc de cealaltă parte a mesei, lîngă o junǎ blondă și un neamț bătrîior, cu o pălărie caraghioasă pe cap. M-am simțit înghiontit, „fă-mi loc, mă", a scrîșnit șortul Bermude, dar n-am apucat să-l iau în brațe : între noi s-au interpus niște coapse bronzate, dispărînd inutil sub o fustiță scurtă din piele de crocodil. Între șort și fustă s-a închegat o discuție intimă, care mă făcea de prisos, și m-am întors spre *white-jeans ;* stăteau picior peste picior, cu un aer inabordabil. Am privit spre Chioru, el se instalase bine lîngă blondă ; măturase cu un gest larg colecția de aparate de fotografiat și expometre pe care neamțul le etalase în față, își rezemase cotul de masă, și începuse acțiuni frontale de învăluire și seducere. Și așa, distrîndu-mă de unul singur, am stat aproape două ore, dînd pe gît pepsi după pepsi. La zece, m-am ridicat și i-am făcut semn lui Chioru, bătînd cu degetul în cadranul ceasului ; s-au ridicat amîndoi. el cu blonda, apoi Chioru

i-a șoptit ceva la ureche și blonda s-a așezat la [illegible] tind de regrete. Ne-am făcut loc pînă la tejgheau [illegible] l-am pescuit pe băiatul care ne servise dintr-o grămadă de oameni veseli, i-am băgat în mînă banii, și am ieșit. Nu mai vorbeam mafú, și umerii sub epoleții înfiretați nu s-au mai plecat cînd am trecut prin dreptul lor. Am coborît chiar cînd microbuzul frîna în fața scărilor. I-am cules și pe ceilalți, și ne-am dus la culcare. A doua zi, urma să prezentăm un spectacol gratis pentru amatorii de parașutism și trebuia să fim odihniți.

*

Ședeam pe banchetă, printre ultimii din șir, rezemați cu parașuta de peretele de oțel care vibra în ritmul motoarelor. AN-ul lua înălțime greu, eram echipați cu echipament special pentru saltul pe apă și stăteam cuminți la locurile noastre. Băieții își povesteau aventurile de aseară ; m-am răsucit cît îmi permiteau chingile parașutei și m-am uitat pe geamul rotund și bombat. Am văzut o bucată de aripă arînd adînc cerul albastru — avionul era în viraj pe stînga. Apoi s-a redresat, și am văzut Constanța. Mi-a sărit în ochi cubul alb al cazinoului, cu cercul negru al cupolei — parcă era o țintă de poligon. Au dispărut blocurile de la Tomis și am văzut ghiolul — mai precis lăculețul mic din Sud, folosit ca port pentru ambarcațiunile de agrement. A urmat gîtuitura și apoi băltoaca verde, sălcie, în care trebuia să sărim. Se vedea istmul îngust al Mamaiei, hotelurile zgîriau burta avionului într-un viraj mult înclinat — ieșise la stînga de locul stabilit. Am făcut încă un tur, n-am mai văzut nici Cazinoul, nici Mamaia, vedeam numai marea pustie, în-

tinsă, mai întinsă ca oceanul — dacă mă duce vîntul pe mare ? Urma să sărim cîte doi, eu eram cu Ion în serie, și i-am simțit privirea : stătea în fața mea, cu mîinile rezemate de parașuta de salvare prinsă de chingile de abdomen, și-mi zîmbea ușor. Marginile drepte ale căștilor uniformizau ciudat fețele celor din șirul de vizavi, și trăsăturile cunoscute deveniseră dure și colțuroase. Apoi s-a deschis trapa, întîi s-a auzit o sirenă, în ușa care duce la cabina echipajului a apărut navigatorul, a privit atent și s-a întors, făcînd un semn. Trapa a început să alunece în glisiere lin, apoi aerul a pătruns înăuntru în vîrtejuri reci, stîrnind praful de pe podeaua avionului. Glumele și rîsul au încetat brusc, și toate privirile s-au întors, dintr-o dată grave, spre golul căscat prin care năvălea vîntul. Lîngă trapă a apărut instructorul de parașutaj, a privit în jos, cu mîna pe maneta de semnalizare, și, cînd i s-a părut că e momentul, a acționat semnalul. Din cabina echipajului a răsunat un strigăt de luptă și culoarul dintre bănci a fost străbătut în goană de colonelul Genoiu : nu avea parașută de desant, ca noi, ci o parașută ușoară de salvare ; fugind, parașuta strînsă îi lovea coapsele. A ajuns la marginea trapei și s-a aruncat în gol fără nici o ezitare, parcă sărea în bazinul de la Lido ; i-au urmat, chiuind, colonelul Valahu și un maior de la trupele de desant aerian. Erau oameni cu zeci bune de salturi la activ, și le convenea să chiuie și să sară de la 2000 de metri, ca la șirand. M-am strîmbat gîndindu-mă că îmi vine rîndul. La următoarea trecere, au sărit primele două grupe de cîte doi... încă o intrare, cel mult două, și e rîndul meu. Aș fi vrut să fiu în prima grupă, dar toți vroiau să sară la început : e mai ușor să nu-i vezi pe ceilalți cum dispar prin trapă, știind

că oricum îți vine rîndul ; și apoi, te plimbi mai mult cu vaporașul care patrulează să-i pescuiască pe cei amerizați. Trăseserăm la sorți cu biletele pe care era scris numărul de ordine... Am privit chiorîș între tălpi, acolo unde, pe podeaua avionului, în dreptul locului pe care ședeam, era zugrăvit un 9 uriaș. După trecerea asta, mai rămăseseră șase în avion ; era, în sfîrșit, rîndul nostru. L-am privit pe Ion, era palid, aproape cenușiu sub cască ; cred că nici eu nu arătam mai bine. Ne-am ridicat în aceeași clipă, și ne-am îndreptat, fiecare pe partea lui, spre trapă. Era cu un pas înaintea mea, și-l vedeam legănîndu-se sub povara harnașamentului. Și eu mergeam greu, îmi tremurau picioarele și-mi spuneam că dacă nu cad grămadă aici, pe podeaua avionului, jumătate din treabă e ca și făcută. Instructorul de parașutaj ne-a prins carabinierele cablului de deschidere automată de inelele fixate în arcada trapei. Am numărat mașinal corzile de nailon care se smuceau nebune în curent : erau 5. Am văzut blocul arcuit de la curba șoselei spre Mamaia, apoi iar oglinda sălcie a ghiolului... la 2000 de metri sub mine. Acolo trebuia să ajung SINGUR, fără avion, sărind numai cu rucksacul ăsta ticsit de curele și catarame. Am înregistrat automat comanda de salt, tălpile tenișilor lui Ion mi-au fulgerat mînjite cu noroi la cîțiva centimetri în fața ochilor, apoi am făcut pasul... Cred că urlam, mă prăbușeam triumfal cu capul înainte, și parcă mă dezintegram și mă făceam la loc de 50 de ori pe secundă. Repetam în neștire : unu, unu, sărisem hotărît să număr pînă la cinci și apoi să trag mînerul de comandă, dar nu scoteam din mine decît „unu, unu“... Simțeam cu fiecare fibră că timpul de deschidere trecuse, în tumbele care le făceam deosebeam cer-apă-

pămînt și pe cer petala minusculă a parașutei lui Ion, DESCHISĂ. M-a scăldat o sudoare rece, și am simțit, pentru că aici nu se pune problema să auzi, să vezi, percepțiile se simt cu tot corpul, copleșitor, am simțit vocea maiorului „să fii atent", acum îi pricepeam semnificația, să fiu atent oricînd și cu oricine, și am smucit mînerul de rezervă. Acoperișul înalt de la „Perla" mi s-a înfipt între ochi, îmi simțeam fruntea zdrobită de plăcile terasei, apoi m-am smucit, și mi-am văzut tălpile proiectate pe cupola albă, DESCHISĂ. Pe urmă a fost o răsucire... și cădeam lin, cu ambele parașute deschise, drept spre hotelurile înalte din Mamaia, în furnicarul acela de oameni și mașini. Deriva calculată pentru 2000 de metri era insuficientă pentru înălțimea la care mi se deschiseseră parașutele, și cădeam drept pe blocuri. Vedeam printre picioare terasele de pe acoperiș, și știam că vîntul mă va arunca de acolo imediat ce voi ateriza. Simțeam deja în coaste toate parapetele balcoanelor și toate ieșindurile zidurilor, de-a lungul cărora aveam să mă prăvălesc, tîrît de parașute. Am ochit un parcaj, și mi-am spus că aterizarea pe capota unei mașini e mai blîndă decît pe asfaltul gol ; cît despre despăgubiri... Barca de cauciuc ieșise și se umflase automat ; acum, se bălăngănea inutilă la 5—6 metri sub mine, la capătul unei corzi subțiri. Vîntul mă îndepărta ușor de clădiri, și părea că o să cad pe șosea. Am privit șuvoiul neîntrerupt de mașini de sub mine, șoferii prea grăbiți să privească în sus și să oprească, și am preferat balcoanele de la Perla. Mai erau și firele de la troleibuz, cu 750 de volți care așteptau nerăbdătoare. Am văzut o Dacie 1300 alb-albastră făcîndu-și loc printre mașini și oprind între tălpile bascheților mei. Curgerea automobi-

lelor a încetinit, s-a poticnit, și pe șosea s-a format un inel larg, din ce în ce mai larg, de asfalt liber. Milițianul privea în sus și gesticula mecanic, cu bastonul lui alb-roșu. Nu aveam permisul de conducere la mine, dar n-am apucat să regret acest lucru : în apropierea solului, cred că aveam mai puțin de 50 de metri pînă jos, un curent orizontal de aer m-a suflat violent pînă spre mijlocul ghiolului. Am trecut aproape atingînd cu vîrfurile antena vaporașului care trăsese lîngă mal ca să mă ia, am încercat să mă desfac din chingi, am zărit într-o străfulgerare valurile mărunte sub mine, și m-am trezit zbătîndu-mă în supa caldă și verzuie a ghiolului. Eram cu capul afară, susținut de vesta care se umflase automat la contactul cu apa, și priveam cum parașuta, îngreuiată, se cufunda încet. Barca de cauciuc sălta pe valuri chiar lîngă mine, dar apa era așa caldă și bună, încît m-am spînzurat cu mîinile de ea și am rămas așa. Vedeam vaporașul cum se îndreaptă spre mine, vedeam marinarul aplecat peste bord cum se pregătea să mă agațe cu cangea și-mi spuneam că nu, nu e greu deloc să torni un film de succes : ajunge să iei o actriță cu Faye Dunaway, s-o îmbarci pe un șlep hodorogit, și s-o pui să colinde Parisul. Faye se bălăcea în apă, șlepul se apropia gîfîind de mama focului, de la întîlnire lipsea numai Parisul.

*

„Deci dumneata ești convins că n-a fost ceva premeditat, a spus maiorul, suflînd apa pe nas și pe gură. Te-am rugat să mă lași pe mine să trag concluziile, rezumîndu-te la fapte..." M-am răsucit pe spate, să nu mai aud ce spune.

Înotam cu ochii țintă la acoperișul de sticlă al piscinei și cu urechile în apă, în liniștea cea mai desăvîrșită. De cînd mă întorsesem de la mare ploua, o ploaie din aia în dușmănie, deasă și măruntă. Telefonasem maiorului așa, ca să fie : eu unul eram convins că automatul de deschidere fusese greșit reglat. Parcă nu se mai întîmplase și altora ? ! iar mie mi-era clar că o parașută meșterită să nu se deschidă, nu se deschide, e clar ! Nat Pinkerton nu se declarase de acord cu mine : mă poftise la o partidă de înot, și pentru încălzire făcuse trei lungimi de bazin de *crawl*, dar *crawl* autentic, stilat, cumva parcă în silă, cu gesturi de senior, care cu fiecare mișcare a mîinii scoate de sub apă pumni de bani și-i aruncă celor din jur. Tropăiam după el în *brass*-ul meu modest, și-mi spuneam că nimeni n-ar mai putea fi așa corect și distant ; doar în chiloți de baie, era mai inabordabil decît Lordul Cancelar. Îi relatasem cu lux de amănunte icariana mea prăbușire, adăugînd că, personal, sînt de părere că fusese rezultatul unei neatenții. Dovadă, parașuta principală se deschisese și ea, pînă la urmă. E atît de ușor să încurci cifrele, pe scara minusculă a automatului de declanșare ! Sau un aparat reglat la 14 secunde cădere liberă fusese pus din greșeală la parașuta mea. Maiorul m-a lăsat să termin, apoi m-a privit glacial și m-a rugat să-i dau dînsului voie să tragă concluziile. Mă rog ! Înotam cu urechile în apă, fără să aud nimic, cu ochii la acoperișul de sticlă pe care se formase o peliculă de apă, astfel că parcă înotam în același timp undeva la adîncime, cu acvalangul. Lîngă mine, fața maiorului, vedeam că vorbește, dar vorbe în gol, și m-am simțit satisfăcut cînd un val i s-a spart sub bărbie și a înghițit o dușcă bună. Am profitat că era ocupat cu pom-

patul apei pline de clor afară din stomac, și m-am răsucit din nou pe burtă, luînd cuvîntul. Nu mai făcea impresie cu fața udă și roșie de efort, și cu ochii scoși din orbite, așa că puteam să-i spun tot ce mă apăsa de atîta vreme. I-am declarat, în termenii de circumstanță, că puțin îmi pasă de părerile lui. După ce că m-a angrenat într-un joc deloc *fair play*, nu mă lasă nici măcar să acționez. Dar chiar dacă nu-s în stare să alcătuiesc o poză coerentă din acest *puzzle* încîlcit, am reușit să desprind totuși unele adevăruri. De pildă, a făcut tot teatrul ăla la spital numai pentru ca bruneta... „Crezi că o bănuiesc pe brunetă ?" s-a amuzat maiorul cu vocea lui cenușie. Redresase, își recăpătase aplombul, și despica apa cu ușurința unui gentleman care-și însușise înotul avînd profesori pe cei mai renumiți maeștri. Pînă și dîra pe care o lăsa în urmă era țeapănă și strict dimensionată. „Da, o bănuiți — am răspuns, ușor indispus de atîta corectitudine. O bănuiți pe ea, și pe doctorul Liciu, și pe tatăl băiatului, pînă și pe milițianul care stă la ușa lui King of England îl bănuiți. Îi bănuiți pe toți că s-ar putea să transmită cuiva... undeva... ceva... și atunci înscenați o farsă, un interogatoriu stupid, pentru ca Liciu, sau bruneta, sau oricine, mă rog, să poată comunica undeva... cuiva... că manifestați interes pentru regele Angliei, care în fond e la fel de nevinovat ca mine, cu alte cuvinte că sînteți pe o pistă falsă, pentru ca acel... cineva, să poată acționa aparent nestingherit, în timp ce dumneavoastră țeseți o plasă de oțel, da, din oțelul cel mai dur, în jurul lui și apoi, hap, îl prindeți." M-am oprit să-mi recapăt respirația, și am văzut în ochii maiorului ceva care semăna a uimire ; am dat de două-trei ori din mîini și din picioare, întinzîndu-le cu voluptate,

și am continuat : „V-ați format un reflex în a bănui pe oricine. Mi-ați dat pistolul ăla de parcă m-ați fi servit cu țigări, dar nu spuneți împotriva cui trebuie tras cu pistolul.“ Mă înfierbîntasem : am ajuns la *blok-start,* m-am agățat cu mîna de un mîner ; maiorul de celălalt. „Nu știu dacă merită să mînjiți atîta amar de oameni, pentru un nenorocit de spion.“ Maiorul se uita țintă în ochii mei, avea iar țîșnitura aceea de privire limpede și tăioasă. Și-a scos dreapta din apă, am văzut cicatricea mai roșie ca niciodată crestîndu-i palma, a izbit apa cu putere, împroșcînd pînă departe, apoi s-a sucit spre mine și a spus cu o voce pe care nu i-o cunoșteam, o voce fermă, fără pic de ironie, dar ostenită, ciudat de ostenită : „Merită, majorule. Merită.“ Și-a făcut vînt cu picioarele în peretele de ciment al bazinului, și s-a depărtat, despicînd apa cu eleganța unui delfin. Am înotat pînă la scară și am ieșit pe mozaicul ud și lunecos ; aveam zbor a doua zi, și nu vroiam să întîrzii acasă.

★

Maiorul se invitase la mine, se instalase comod în fotoliul din spatele biroului, și începu să-mi vorbească cam așa : „Fătul meu, cu toate că ești aviator și locotenent major, și aceste titluri presupun un cumul de calități pentru cel care le poartă, dă-mi voie să-ți spun că ești fraier. Un fraier cu cioc și cu mustăți.“ Ajuns la acest punct se opri și savură efectul cuvintelor sale pe fața mea. Partea proastă era că și fiu-meu se afla cu noi în cameră, manevrînd un fel de platformă încărcată vîrf cu jucării și cuburi. La cei doi ani și jumătate ai lui cunoștea bine semnificația noțiunii de fraier, părea însă nedumerit că și alt-

cineva, în afară de el, poate primi acest calificativ. De data asta, acel cineva era chiar tatăl lui, așa că l-am expediat urgent în altă cameră, și m-am întors spre maior. „Uite ce-i, dacă veniți neinvitat și...“ Cuvintele mi-au rămas însă în gît : maiorul rînjea voios, cu picioarele pe birou. Nu mai rămăsese nimic din scoarța lui : alunecase în scaun, se tolănise cu bărbia rezemată în piept, și fuma ținînd scrumiera pe burtă. „Continuă, continuă, te rog, a spus, tocmai cînd începea să devină așa interesant... Vroiai parcă să mă dai afară ? !“ „Parcă ați fi unul din desperados ăia, care au fost pe-aici și m-au pocnit cu pistoalele în cap.“ Maiorul și-a dat jos picioarele de pe tăblia roșcată, a așezat scrumiera la locul ei, a strivit țigara abia începută de marginea scrumierei și a șters, pedant, urmele călcîielor care se vedeau ca două semilune prăfuite. „Am ajuns să cred că numai așa ne putem înțelege, a explicat și, în ochi — minune — îi jucau scîntei vesele, pentru voi, ăștia cu blugi, un om cu costum și cravată pare numaidecît un încuiat. Vreau să-ți povestesc ceva, și dacă, pentru ca să te lămuresc, e nevoie să-mi scot cravata și să mă așez turcește, sînt gata s-o fac și pe asta. Cît îi fi de aviator, habar n-ai de oameni, și nici pe alții nu vrei să-i asculți. La noi în secție, acum mulți ani, a fost ratată o acțiune importantă. Nu știu dacă înțelegi, un ofițer reușise să se înfiltreze într-o rețea, și făcea treabă bună acolo, pînă într-o zi, cînd a trebuit să-l retragem. Din motive de siguranță. Și, știi de ce ? pentru că șeful lui, colonelul, singurul care ar fi trebuit să știe unde se află, auzise de la cineva, un lucrător din cu totul altă secție, că X nu e la Constanța, cum se știe la sediu, ci bate Bucegii pe la Piatra Arsă. Și colonelul, care el îl trimisese pe X în Bu-

cegi, a trebuit să-l cheme înapoi, ca să nu se întîmple vreo dandana. Situația era nespus de delicată, am fost toți reținuți și verificați. Cine vorbise, cui îi scăpaseră, din neatenție, cîteva cuvinte ? Îmi spărgeam capul să-mi dau seama cine fusese imprudentul, era o acțiune importantă, de care nu știa decît un grup mic de oameni. Și uite așa, tot scormonind, am ajuns să găsesc fiecăruia din tovarășii mei cîte un punct slab, o breșă ; ajunsesem să mă bănuiesc și pe mine, și aproape înnebuneam încercînd să-mi amintesc fiecare cuvînt spus sau scris, fiecare gest... Un singur om era în afara oricăror bănuieli și, ce s-o mai lungesc, el s-a dovedit a fi cel vinovat de ratarea acțiunii. Tocmai pentru că nu știa nimic, îl văzuse pe X la cabană, și-l strigase : «bă, ce-i cu tine aici ? te știam pe litoral !» Și asta n-ar fi fost încă nimic, dar, întors la sediu, se apucase să povestească cum că X nu era la mare, ci la munte... ce mai, făcea să-l vezi pe colonel cum spumegă ! Mă rog, istoria e veche, pe atunci încă nu aveam experiența muncii operative. E o poveste banală, mai mult decît banală, dar de atunci să știi că am învățat să mă deconectez — încerc, cel puțin — și să folosesc numai faptele în aprecierea oamenilor. Cineva a spus să credem numai bine despre semenii noștri, pînă la proba contrarie ; eu prefer să nu cred nimic, pînă la primul fapt concret. Vreau să crezi — aici vocea maiorului se voală, întorcîndu-se parcă spre el însuși, ca și cum ar fi încercat a nu știu cîta oară să se convingă — vreau să crezi că nu mi-e deloc ușor, dar e necesar. E vital, în meseria mea." Am tăcut amîndoi, ferindu-ne privirile. Era cel mai lung discurs pe care mi-l ținuse vreodată maiorul, și-mi dezvăluia lucruri la care nu se poate răspunde prin cuvinte. Am auzit su-

rînd telefonul în dormitor, și pe nevastă-mea ridicînd receptorul. Maiorul s-a ridicat și s-a îndreptat spre bibliotecă ; stătea cu fața la cărți, a ridicat mîna și a început să urmărească șirurile de cotoare, atingîndu-le cu degetul. Pe urmă s-a deschis ușa și a apărut Agnes : avea o mutră resemnată, și ținea de curea porthartul burdușit, pe care, ca de obicei, nu reușise să-l închidă. „Alarmă ?“ am întrebat-o, mai mult din ochi. Și-a plecat capul în semn de „da“. „Dă-i un vermut musafirului, pînă mă schimb“, am rugat-o și am ieșit privind în treacăt spre maior ; rămăsese lîngă rafturi, dar se întorsese spre Agnes. Am trecut în dormitor și mi-am pus uniforma. Cînd să ies, ușa a bufnit de perete și a apărut fiu-meu trăgîndu-și platforma cu cărării. „Tăticule, chiar ești fraier ?“ s-a interesat, atent la manevrarea platformei, care se agățase cu o roată de pragul ușii și amenința să se răstoarne. Mă grăbeam, dar nu vroiam să las băiatul fără răspuns : „Măi, Fane — am zis — e necesar ca tu să crezi despre mine că sînt alfa și omega, și chiar să mă venerezi un pic. Dar în același timp, e necesar să știi că nimeni nu scapă momentul să se lase dus de nas de sine însuși.“ Am intrat în sufragerie ; maiorul se uita pe geam și-i spunea neveste-mi nu știu ce ; a tăcut văzîndu-mă. M-am scuzat, m-am uitat în treacăt la ceas — mai aveam un sfert de oră pînă cînd trebuia fiu, echipat de zbor, la avionul meu, și am apucat porthartul cu trusa de alarmă. „Vin și eu, a spus maiorul, întdeauna am murit de curiozitate să știu cum e la alarmă un aerodrom militar. N-o să crezi, dar pînă acuma n-am văzut de aproape un avion de vînătoare.“ Și-a luat rămas bun de la Agnes, și am coborît scările valvîrtej. Am urcat în mașină și am pornit spre unitate. Mi-am exprimat

îndeială că maiorul va trece dincolo de punctul de control — într-o situație obișnuită, poate, dar acum... Maiorul a zîmbit amabil, s-a scotocit prin buzunarele sacoului impecabil și a dat la iveală de acolo de unde m-aș fi așteptat să scoată o legitimație, o... hîrtie bătută la mașină și ștampilată, pe care mi-a vîrît-o sub nas. Am încetinit, și nu mi-a fost greu să recunosc semnătura comandantului meu sub ștampila liliachie. Am accelerat iar, cu ochii la șosea : trebuia să depășesc un tractor, a cărui remorcă se legăna cu mișcări largi dintr-o parte în alta a drumului.

*

Am tras Fieţelul în fața celulei de alarmă ; lîngă zid mai erau cîteva mașini, și mi-am dat seama că ajunsesem printre ultimii. Am zburat în sala de echipare, lăsîndu-l pe maior să se descurce cum o știi și, după un timp, fugeam la avion cu costumul de suprasarcină pe mine, și cu cotul trecut prin vizorul deschis al căștii etanșe. Inelul de metal, care ajută la prinderea scafandrului, sălta în ritmul pașilor lovindu-mi cînd ceafa, cînd bărbia. Am ajuns la avion tocmai cînd cuplau mașina de pornire ; undeva, în spate, un avion rula deja spre pistă, și am recunoscut prin cupola de plexi mutra lătăreață a lui Beșu. Alte avioane aveau motoarele pornite, urlau în strînsoarea frînelor, așteptînd eliberarea căii de rulaj. M-am săltat în cabină, și în timp ce tehnicul mă lega în chingi, am cuplat radioul și am luat legătura cu turnul de control : „727 pe recepție". „Turnul confirmă, așteaptă." Tehnicul terminase de moșmondit cu parașuta, acum cupla costumul și oxigenul. Mi-am pus toate contactele, pompele, giroverticalele, mi-am acordat busola, am adus altimetrul la zero. Totul

fierbea și clocotea în jur, avioanele intrau la pistă aruncînd trîmbe de praf și gaze fierbinți, și ardeam de nerăbdare știind că în curînd îmi va veni rîndul. Capul maiorului a apărut la marginea cabinei tocmai cînd terminasem controlul, s-a holbat uluit la aparate, la toate contactele și manetele, apoi, lăsînd la o parte orice prestanță, s-a scărpinat după ceafă. „Ai parașută ?“ a întrebat. În clipa aceea mi-am auzit indicativul, urmat de cuvîntul la auzul căruia orice pilot din lume uită de tot, în afară de avionul său : „GAZ !“ M-am stăpînit, l-am privit pe maior, am pus în privirea aia tot ce nu-i puteam spune în gura mare, am cuplat agregatele de pornire și extinctorul, am apăsat butonul de pornire, și, cum capul cu păr încărunțit la tîmple nu dispăruse încă de pe marginea cabinei, am zis, urmărind creșterea turajelor : „Maiorule, țin la tine mult, mult de tot. Dar acum lasă-mă.“ Am verificat presiunea uleiului, normal, era prima oară cînd îl tutuiam pe maior, dar o făceam ca să simtă că spun adevărul. Nat Pinkerton a coborît, și locul lui a fost luat de tehnic. O ultimă privire, semnătura în carnetul de bord, am închis, am ermetizat și am scos flapsul. Am fluturat mîna, calele au zburat în lături, bretela îngustă, pista, axul pistei marcat de o dungă lată, albă. „Decolezi cu forțaj“, „Confirm“, am împins maneta dincolo de prag și s-a repezit înainte, spre mine, spre cer... jos pe pămînt rămînea maiorul să alerge după spioni... „Rămîi la 1000 de metri.“ Am decuplat forțajul și am redus motorul la nominal. Nu-mi făcea plăcere o interceptare la joasă înălțime în amurgul pîclos, printre dealurile care se ferestruiau negre pe cerul portocaliu. Am cuplat locatorul și am răsucit reostatul luminilor roșii de cabină ; tabloul de bord s-a înviorat ime-

diat, și cabina a devenit deodată mai intimă. M-am plimbat mult cu burta pe dealuri, auzeam convorbirile purtate între punctul de comandă și cei din aer, înregistrînd automat : „Ion a interceptat... și Mihai a interceptat... Ilie a încadrat, acum trage..." Pe măsură ce se întuneca, reduceam luminozitatea, și așteptam să-mi aud indicativul. „727 !" Am tresărit și am apăsat înfrigurat emisia : „Treci pe canalul startului". M-am executat, nedumerit, și am luat legătura cu conducătorul de zbor : „727, dacă totul e normal la bord". Se mai întîmpla ca cei de jos să se intereseze de mersul lucrurilor, dar chiar așa, să mă treacă de pe un canal pe altul pentru atîta treabă... Am raportat că totul e normal. Dacă motorul dă parametrii normali. Da, motorul dă parametrii normali. Să trec iar pe canalul de dirijare și să nu scap ținta, că e groasă. „Confirm." De-abia am schimbat canalul, că m-au luat în primire cei de la dirijare : „Dreapta, strîns". Am strîns virajul la 90°, cu maneta de gaze în plin, și costumul de suprasarcină s-a umflat. „Mai strîns." Am tras mansa în burtă, și în clipa aceea pe ecranul locatorului a apărut, printre paraziții înălțimii joase, semnul țintei. „Excelentă dirijare, m-am gîndit, un viraj și..." N-am spus nimic celor de jos, ținta nu era încă stabilă, și am așteptat pînă ce semnalul luminos a devenit puternic și stabil. „Văzut ținta", am spus, și am redus viteza. Ținta se apropia pe azimut zero, poate puțin prea repede, am scos frînele aerodinamice și la 10 kilometri am încercat să încadrez. Altitudinea mică își avea însă condițiile ei, semnalul reflectat era parazitat de sol, și doar la 8 kilometri am putut raporta „țintă încadrată". Abia am terminat de tras prima rafală, că „fluturașul" a fugit în stînga, sus. „Ținta manevra", am băgat motorul în

plin și am escamotat frînele. Am tras într-un fel de viraj de luptă și, cînd fluturașul a venit iar la centru, am tras cealaltă rafală. „Degajat din atac", am luat gisment zero și m-am îndreptat spre casă ; am verificat bordul, aparatele control-motor, totul mergea normal, și cînd am trecut pe canalul startului am apăsat emisia, întrebînd dacă musafirul care venise cu mine e la zebră. „Sînt aici, am auzit în cască vocea maiorului, și aștept pînă vii jos. Dar ce vrei cu mine ?" „Mai nimic, am zis, și-mi venea să mă pocnesc cu mîna peste cască ; vroiam doar să te anunț că n-au pus nici o mașină infernală în avion." Am auzit un mormăit, cineva din aer a rîs, apoi conducătorul de zbor a intervenit cerînd respectarea disciplinei radio. Îl tutuisem a doua oară pe maior, aveam să-l tutuiesc și de acum înainte pentru că, în general, n-are rost să faci pe ambasadorul Japoniei cu un tip care, chiar dacă e scorțos, începe să-ți devină cumva apropiat. Am aterizat în lumina proiectoarelor, se întunecase de-a binelea, am făcut un duș fierbinte, mi-am pus uniforma și am ieșit. Se dăduse încetarea alarmei. Maiorul mă aștepta în Fiat, fumînd, „ai fost grozav, dom'le". A aruncat țigara jos, a deschis portiera, a strivit țigara cu călcîiul, și a trîntit ușa : „o luăm din loc, majorule. Ce-ai zice de o plimbare la uzina de avioane, acum, pe lună plină ?" Am ridicat din umeri : „ce gusturi..." „Nu huli, majorule" a protestat blînd maiorul. „Spre știința ta, află că paza a semnalizat, discret, niște musafiri încercînd să pătrundă în uzină. Dar noi ne facem că nu știm nimic. Am scos din buzunarul pantalonilor revolverul cu opt focuri și pat de fildeș. Maiorul și-a vîrît mîna în inepuizabilele buzunare ale costumului său, de unde a scos o jucărie asemănătoare. Am zîmbit, mai mult

în mine, mi-am strecurat arma sub curea, între cămașă și maiou, și am pornit mașina. Am tăcut amîndoi, maiorul se uita inspirat la casele care alergau pe lîngă noi, iar eu am semnalizat dreapta. Intram pe drumul cu sens interzis, la capătul căruia se ghiceau, în lumina farurilor, bariera vărgată și ghereta santinelei de la poarta uzinei.

*

Am lăsat mașina pe terenul de parcaj, acum aproape pustiu. Maiorul m-a sfătuit să încui portierele, și ne-am îndreptat spre intrare. Pașii răsunau ciudat de sonor pe ciment ; maiorul a vînturat diversele sale permise și legitimații în fața unui subofițer de Securitate, și-au apropiat capetele, au șușotit ceva, și am pătruns în curtea uzinei. Nat Pinkerton și-a scos pistolul și l-a armat, lucra cumva nefiresc, din cauza mîinii infirme. L-am imitat, am răsucit butoiașul, și am tras cocoșul. Am pus revolverul în buzunarul pantalonilor. Maiorul mergea repede, aproape alerga, și la fiecare pas simțeam revolverul lovindu-mă peste coapse. În dreapta se profila silueta halei de montaj, curtea era pustie, cum nu o văzusem niciodată, și, deși puternic luminată, clădirile înalte puneau lungi fîșii de umbră ostilă. Acum alergam de-a binelea, maiorul făcea pași lungi, felini, aproape salturi, și tropăiam din greu după el. „La biroul de proiectări" a șuierat, întorcînd capul. Am ajuns la clădirea birourilor, peluza din față era luminată de niște proiectoare pitice. „Stai", m-am oprit cu nasul între umerii maiorului, apoi se pare că subofițerul l-a recunoscut, și am urcat în goană scara, toți trei. Urcam sărind cîte trei trepte, cu armele în mînă ;

maiorul ținea pistolul în stînga, cînd am auzit un pocnet sec, ca și cum s-ar fi destupat o sticlă de șampanie, apoi încă unul și încă unul. Maiorul s-a întors din fugă spre mine : „armă cu amortizor de zgomot". Am ajuns pe palierul etajului al patrulea, și am luat-o la stînga, pe coridorul străjuit de fotografii de avioane și piloți celebri. Niciodată nu fusese atît de lung drumul pînă la biroul de proiectări. Am auzit un strigăt, și pași bocănind, parcă anticipînd fuga noastră. Un ultim cot, și am văzut ușa biroului de proiectări, cu grilajul de protecție închis. În fața ei, pe jos, zăcea un subofițer, în uniformă. Ducea spasmodic mîna la tocul pistolului, dar cînd să-l atingă, parcă trasă de un resort misterios, mîna îi țîșnea iar în sus. Toate astea le-am văzut într-o străfulgerare ; maiorul i-a făcut semn celuilalt subofițer, care urcase cu noi : „ia-o înainte !" și a îngenuncheat lîngă rănit. A tras corpul acestuia într-o parte, a săltat marginea prețului de cauciuc de la ușa biroului, și, descoperind un buton îngropat în pardoseală, l-a apăsat. Imediat s-a auzit sunetul înnăbușit al unei sirene, afară, în curte. „Am cuplat alarma ; acum să te ții" mi-a aruncat maiorul peste umăr. A privit spre subofițerul care se tîrîse lîngă zid : „De el or să aibă grijă ceilalți. Acum, fuga". Apoi s-a oprit brusc : „tu rămîi ; nu putem lăsa tocmai aici fără pază". Mi-am băgat revolverul în buzunar și m-am aplecat asupra plutonierului. Omul se liniștise, zăcea pe spate, cu ochii în tavan, gîfîind ușor. I-am luat cascheta care se rostogolise cîțiva pași mai încolo, și i-am pus-o sub cap. Am văzut două pete mari, ruginii, pe vestonul lui : una sub epoletul drept, cealaltă, socoteam eu, pe la stomac. Nu mai văzusem în viața mea un rănit și țin minte că am examinat curios gă-

urile făcute de gloanțe în stofa uniformei. „Poți vorbi ?“ am întrebat, căutîndu-mă în buzunarul de la pantaloni după batistă. Omul a făcut semn că da, am scos batista, se murdărise de unsoare, stătuse în același buzunar cu revolverul cu butoi, nu puteam s-o folosesc. „Ai vreo batistă ?“ Plutonierul a gemut ușor, „am“, l-am scotocit prin buzunare și am scos o batistă albă, din pînză foarte curată. Știam o țișnitoare după cotul coridorului, unde era apă rece, i-am scos pistolul din toc, l-am armat, i l-am pus în mîna stîngă, dreapta atîrna inertă pe ciment, și am spus că merg să ud batista apoi vin imediat. Plutonierul a dat înțelegător din cap, am alergat pînă la cișmea, am dat drumul la robinet, am udat bine batista cea albă și m-am întors. Securistul se răsucise pe coasta stîngă, și ținea mîna cu pistolul îndreptată înainte. Am pus piedica la armă fără să i-o iau din mînă, și... și am rămas așa, cu batista din care picura apa. Trebuia să-l dezbrac și să-i pun pînza udă chiar pe rană ; dar era recomandabil ? nu-i făceam mai rău ? Pe cînd filozofam astfel, s-au auzit pași și am deslușit vocea maiorului : „Pe aici“. A apărut, însoțit de doi muncitori, „aveți grijă de rănit“, i-am lăsat batista unuia dintre ei, și am fugit după maior. Am auzit zgomot de uși trîntite, pași pe scări, și coridorul s-a umplut de oameni în uniforme, printre care și cîțiva civili, toți cu arme. „Asigurați paza biroului de proiectări, a ordonat maiorul, cu o figură inspirată de parcă ar fi comandat asediul unui oraș, ceilalți răspîndiți-vă și căutați peste tot. Ochii mari pe locurile prin care se poate ieși.“ Grupul de oameni a dispărut ca suflat de vînt, au rămas numai doi, un tip cu epoleți de plutonier și un civil cu pistol. „Cum naiba v-au scăpat, a întrebat maiorul, și nu-l vă-

zusem niciodată așa furios, o furie reținută, vădită numai în mișcarea repezită cu care-și îndoia și dezdoia cele două degete tefere de la mîna dreaptă. Plutonierul a ridicat din umeri și a desfăcut, neputincios, mîinile. Civilul a zîmbit, maiorul s-a încruntat la el : „Răspundeți cu capul". Plutonierul rănit dispăruse, dus de cei doi muncitori. Maiorul m-a tras de mînecă și a pornit cu pași mari. Am coborît scările după el ; jos, în holul clădirii s-a oprit, și s-a întors spre mine. Îi pierise de pe față expresia aceea de comandant de oști inspirat, și a zis, repetînd gestul dezolat al plutonierului : „Ăștia-s toți. Au venit grămadă, au plecat grămadă. Prinde orbul, scoate-i ochii." A luat-o iar din loc, cu pașii lui mari. „Unde ?" am întrebat. „Să căutăm", a zis. „Trebuie să căutăm, nu-i așa ?" Am înghițit în sec : cunoșteam bine uzina după cele trei săptămîni petrecute aici și-mi dădeam seama că numai o baftă mare ne-ar putea ajuta. Am intrat în secția de motoare, pustie, numai în fundul halei uruiau cîteva strunguri. Maiorul a ridicat din umeri, și ne-am îndreptat spre poartă. Am ajuns acolo în momentul în care două camioane cu soldați din trupele M.I., treceau pe sub bariera ridicată. Maiorul a sărit în lumina farurilor primului camion, cu mîna ridicată. Mașina a frînat brusc „debarcarea", soldații au sărit și s-au aliniat repede. Un locotenent-major voinic și cărunt s-a oprit, salutînd, în fața maiorului, care i-a șoptit ceva. Locotenentul-major s-a răsucit pe călcîie, a strigat soldaților un ordin scurt și aceștia s-au răspîndit în pas alergător, într-o ordine desăvîrșită, tăcuți și rapizi, ținînd în poziție de tragere armele automate scurte, cu pat rabatabil. M-am apropiat de maior și i-am atins umărul ; a sărit în sus apoi s-a întors, fluturîndu-mi pistolul sub nas :

„Ce s-a mai întîmplat ?“ „Aș vrea să dau un telefon acasă, i-am spus, știi femeile...“

*

Ne-am înghesuit trei inși, cu subofițerul de la poartă patru, în ghereta strîmtă. Maiorul își lustruia pistolul de pantaloni cu un aer concentrat, locotenentul major de Securitate îl sorbea din ochi, iar eu o convingeam pe nevastă-mea că nu e cazul să vină și ea la restaurant, e o petrecere între bărbați, așa că... Am închis telefonul tocmai cînd maiorul îl întreba pe celălalt securist de ce n-au sosit cîinii încă. „Trebuie să sosească“, a răspuns el, și în clipa aceea s-au auzit mai multe rafale de automat, în partea de nord a incintei uzinei. Am ieșit afară înghesuindu-ne la ușă și am rămas pe platforma de ciment, în așteptare. Apoi a sunat telefonul și paznicul, care s-a dus să răspundă, a ciocănit în geam, chemîndu-l la aparat pe majorul cel voinic. „Ei“, a rostit scurt maiorul cînd acesta s-a întors. „Ei, au prins pe unul din ei, l-a îngînat majorul. Numai că nu știu cît o să mai trăiască. E cam ciuruit.“ „Cine ?“ a întrebat la fel de scurt maiorul, „sergentul Dobre“, a răspuns celălalt. Mă înciuda conversația lor laconică și precisă, se vedea cît de colo că au multe acțiuni comune, și n-au nevoie de cuvinte să se înțeleagă. Era ce încercam să realizez cu băieții din patrulă, și nu-mi prea reușea. Ăștia doi ajungeau să se înțeleagă din jumătăți de priviri ! Ne-am îndreptat spre secția de celule, acolo unde o stivă de lăzi mari, rezemată de zid, ar fi înlesnit o eventuală încercare de fugă. Cercul de oameni în uniformă s-a deschis în fața noastră, și un sergent tinerel, cu fața răvășită, i-a raportat maiorului că, stînd la

pînă, a observat două siluete... A somat, cei doi s-au aruncat la pămînt și au început să tragă cu pistoalele. A tras și el, „erau să mă atingă, tovarășe maior, zău așa". Au încercat să fugă, a tras din nou, unul a căzut, celălalt a reușit să o șteargă, a tras după el dar nu l-a nimerit, apoi a trebuit să se ferească pentru că cel doborît trăgea iar cu pistolul... Cineva din spatele nostru lumina cu o lanternă figura încordată a sergentului, și cînd maiorul a întrebat unde-i cel împușcat, fasciculul de lumină a alergat pe iarba prăfoasă de lîngă gard, apoi s-a oprit pe un corp întins pe spate, cu bărbia nefiresc ațintită spre cer. „A murit deja", a spus maiorul, și ne-am apropiat. Maiorul a întins mîna înapoi, cel cu lanterna i-a dat lampa puternică cu acumulator, și fascicolul de lumină a încremenit pe fața galbenă, murdară de praf și unsoare. O dîră de sînge începuse să se închege pe colțul gurii, și am căutat privirea maiorului. S-a uitat țintă la mine, și am dat din cap, da, da, e unul din cei doi. Maiorul s-a uitat după cel care venise cu soldații și cînd l-a văzut, i-a spus un lucru pe care nu l-am înțeles : „E șansa ta, ai grijă ca totul să se desfășoare normal". Apoi am plecat spre poartă, maiorul a-ntrebat „nu-i așa că n-ai mai văzut nici un mort pînă acum ?" am dat din cap, nu conta, într-adevăr, nu mai văzusem. „Care ?" a întrebat iar maiorul, și nu era nevoie de mai mult ca să înțeleg, începusem și eu să-i pricep jumătățile de gînduri, așa că am răspuns : „Jovialul Orson Welles".

*

Am rămas aproape două ore în camera paznicului ; eram obosit, zborul din amurg, apoi goana aceea turbată...

Maiorul se plimba afară, aștepta să sune telefonul, dar părea că pentru noaptea asta surprizele s-au epuizat. „Mergem acasă, majorule", mi-a spus intrînd înăuntru. A telefonat nu știu cui, ordonînd să fie căutat în locul misterios numit „la sediu" dacă intervine ceva, și [illegible] îndreptat spre locul unde lăsasem mașina. Am [illegible] volan, maiorul s-a instalat lîngă mine, am scos cheile [illegible] din buzunarul de ceas, unde o țin de obicei, [illegible] vrut [illegible] bag [illegible] fișa de pe tabloul de bord. În clipa [illegible] maiorul [illegible] în sus, m-a lovit peste mînă și cheile [illegible] zut pe [illegible] picioarele mele. Securistul s-a [illegible] a [illegible] [illegible]-o [illegible] pus-o în buzunar. Fără să scoată [illegible] [illegible] bord [illegible] mașină, m-am dat jos după el, [illegible] [illegible] [illegible] jurul Fiatului, cercetîndu-l : [illegible] [illegible] vînd să ți-l vînd", am bodogănit, furios [illegible] [illegible] renții. „Deschide capota motorului", a [illegible] [illegible], [illegible]-am executat. N-aveam lanternă, și maiorul m- [illegible] pînă la poartă, să aduc una. În cercul de lumină [illegible] motorul, atît de cunoscut, cu toată încîlceala de [illegible] [illegible] și tije. „E ceva schimbat ?" a întrebat maiorul, [illegible] lui m-a făcut să devin atent. „Parcă nu" [illegible], apoi m-am aplecat, și am arătat cu degetul [illegible] ubțire, izolată, care pleca de sub capacul bobinei [illegible] ție și se pierdea în jos, pe sub blocul motor : „de la [illegible] căuta aici". „Dă-mi un patent", a cerut maiorul [illegible] du-se și fixînd lanterna de capota ridicată astfel încît să lumineze din plin, „o șurubelniță, și cară-te de aici". Bănuiam ce o să urmeze, văzusem destule filme polițiste, și am rînjit : „să ne înțelegem, boss ; rămîn cu tine pînă termini". „Încetează cu teribilismele, a pus maiorul capăt discuției, și mergi la 30 de metri de aici. Dacă te

lăsam să bagi cheia în contact, ridicam tribunele în picioare." Am scotocit în portbagaj, i-am înmînat maiorului sculele cerute, și m-am postat lîngă el : „O să te țin de curea, să nu te pierd dacă zburăm. Cunosc mașina mai bine ca tine, și..." Maiorul s-a scuturat nerăbdător, și am tăcut. „Să vedem unde merge firul..." „Taie-l, am zis, taie-l și trage de el, și-o să spună singur unde merge." Mă enerva siguranța și exclusivismul maiorului, parcă era Amedeo Gordini vrăjind un motor de curse. Și-a văzut de treabă fără să răspundă, se aplecase și parcă adulmeca delcoul. „Miroase a ebonită, i-am adus la cunoștință, doar dacă spionii tăi nu l-au parfumat cu Chanel, sau mai știu eu cu ce licori occidentale. Blocul motor miroase a ulei și a metal, iar roțile a cauciuc. Și trandafirii, unde or fi, miros a trandafiri. „Gordini a lăsat patentul jos, și-a îndreptat spatele, și s-a uitat mirat la mine. Apoi s-a dezbrăcat de sacoul, care rămăsese la fel de impecabil și după seara aceasta de pomină, și mi l-a întins. S-a băgat sub mașină, mi-a cerut lanterna, a moșmondit ceva acolo, și a ieșit : „Vino să vezi o minune". Mi-a sucit capul într-un unghi imposibil, luminînd cu lanterna partea laterală a rezervorului de benzină. Între caroserie și rezervor se afla o cutie mică de ebonită neagră, cam cît jumătatea unei cutii de chibrituri, din care ieșea un fel de cui din oțel strălucitor. Cuiul zgîriase izolația rezervorului de sub care apărea metalul alb, lucios, cu o găurică minusculă. „Atîta tot ? am întrebat, o rezolv prin alămuire la primul atelier." „Nu, mai e și asta", a arătat maiorul sîrmulița izolată, care, pornind de sub capacul bobinei de inducție, dispărea prin capacul delcoului. „Numai că acum nu mai face doi bani. Admiră", mi-a spus, deschizînd capacul delcou-

lui. Am urmărit sîrmulița, pierzîndu-se în încîlceala de fire și platini. „Să nu crezi că-i vreo improvizație, m-a anunțat Gordini. Cred că pricepi că dacă învîrtești cheia în contact..." „O mică explozie, am continuat, și am fi [illegible]rat gratuit pînă sus de tot, unde am fi rămas." Maiorul a smucit capătul sîrmei de sub capacul bobinei de inducție, a desfăcut atent capătul celălalt, care se pierdea în delcou, a tras sîrma afară și mi-a arătat un fel de ventuză și o bucată mică de metal : „Magnet", a explicat în treacăt. „Asta a făcut-o acum, cît am așteptat în gheretă. După ce l-am ucis pe celălalt. „M-a măsurat atent cu privirea, și mă simțeam puțin stingherit sub mîngîierea aceea ciudată, conușie. „Ce este ?" „Este, a spus maiorul, că ai rămas singurul care știe cum arată individul ăla. Habar n-ai ce prețioasă e acum persoana ta, și n-ar strica dacă ți-ai apăra-o cu mai multă atenție. Să mergem..." Și-a pus haina, am trîntit capota de la motor, „ia-ți sculele de acolo", am fluierat, am deschis iar capota, am scos patentul și șurubelnița, am verificat dacă totul e în ordine, și am urcat în mașină, alături de maior. Mi-a dat cheia, am băgat-o în contact, și... am rămas cu mîna pe ea, neîndrăznind s-o sucesc. Maiorul a izbucnit în rîs, mîna lui mi-a strîns degetele peste cheie și a sucit spre dreapta. Motorul a pornit la sfert și am mai așteptat puțin, pînă s-a încălzit. Eram în septembrie, și nopțile se răciseră binișor.

*

Ploua, așa cum plouă aici pe la mijlocul lui septembrie, domol, bacovian și tenace. Veneam dimineața la regiment pe ploaie, mîncam pe ploaie, și mergeam la

pistă unde avioanele husate așteptau în ploaie. Intram în celula de alarmă, ne echipam pentru zbor, nu toți. cobitorii rămîneau în hainele de stradă, și săream pe meteorologul de serviciu. Acesta întindea mîna spre hărțile și diagramele care acopereau pereții „chiliei meteo", continuînd să recepționeze radiograme de la minusculul post de emisie-recepție instalat în colțul camerei. Ne smulgeam unul altuia radiogramele din mînă, dar răspunsul era inevitabil același : plouă în toată regiunea, plouă în toată țara, în toată Europa. Atunci ne răspindeam prin clădirea celulei, începea țăcănitul tablelor, pocniturile dominoului, și „bîrfa de aerodrom". Se povesteau întîmplări arhicunoscute, ale căror amănunte nu mai constituiau o noutate pentru nimeni ; băieții rîdeau la fel ca prima oară, iar dacă vreun intrus încerca să tulbure mersul povestirii, era poftit fără menajamente să tacă. Fiecare „aventură", fie că se petrecuse în aer sau la sol, își avea protagoniștii și povestitorul ei, care-și făcuse o adevărată specialitate din a o reda cît mai plastic. Prin fața noastră zburau avioane arhaice pe care le cunoșteam numai din poze, figuri și nume ale unor oameni care pieriseră sau mai trăiau încă, și singurul lucru care-i deosebea era un scurt : „fie-i țărîna ușoară", aruncat înainte sau după rostirea numelui. Era viața noastră, erau povestirile noastre, 1001 de zile și nopți incandescente pe aerodrom și toată scena se desfășura, în linii mari, ca un ritual bine stabilit. Într-o astfel de zi ploioasă am fost chemat la telefon, și ridicînd receptorul am recunoscut vocea maiorului : „Majorule, am aranjat cu șefii tăi — mîine mergem la București". Am mormăit un fel de refuz, însă n-am fost ascultat :

mergem cu mașina mea, trebuie să-l duc și pe Valerică. Plecarea — de dimineață.“ Nu m-am interesat ce treabă aveam la București : știam că dacă nu mi-a spus singur, e inutil să întreb. A doua zi, luam startul în raliul spre București. Ședeam în față, lîngă maior, iar pe canapeaua din spate a Moskviciului, tolănit comod, cu ochii pe geam și urechile ciulite, *wunder*-cîinele polițist Valerică, minunea secolului, dus la București, la spitalul de cîini, pentru radiografie. Sub blana lui cea lucioasă se ascundea un număr impresionant de răni, a căror evoluție trebuia verificată periodic. Cel puțin așa mi se explicase, în timp ce lupul, cu un aer de suferință, aproba ipocrit din capul lui uriaș. Maiorul conducea ca un as ; șoseaua, nu grozavă, șerpuia prin pădure ; dacă n-ar fi fost atît de pustiu, te-ai fi putut crede într-un parc. Era același drum pe care se consumase cascadoria mea cînd scăpasem de urmărirea Mercedesului negru, dar n-aveam nici un chef să-mi amintesc și m-am strîmbat sceptic cînd am trecut de boschetul pe după care, ascuns, asistasem la goana mașinii negre înapoi, spre vale. Am ajuns sus, pe creastă, și maiorul a arătat din ochi trei-patru turle de biserici răspîndite printre dealuri : „Oameni pioși pe aic Satele erau rare și purtau nume bizare, ca de pove Am traversat un rîu cu nume la fel de ciudat, maio mormăia, își numise mașina „Ivan“ și-i reproșa că prea e dispusă să se întindă la drum. Ivan scîrțîia amu nic din cauciucuri la curbe, maiorul apăsa mai abitir pe accelerație, Valerică clipea măreț în spate de cîte ori treceam pe lîngă vreo turmă străjuită de cîte un ciobănesc lățos, cu băț scurt și lustruit prins de lanțul de la gît. Printr-o minune, ploaia se oprise, am admirat culorile

galbene și ruginii ale pădurii, am închis ochii și, legănat de mașină, am adormit. M-a trezit o frînă bruscă și, cînd am deschis ochii, eram în plin ev mediu : o piață mică, pietruită, înghesuită de clădiri gotice, în mijloc cu o catedrală ale cărei ziduri, mîncate de vreme, îi confereau o ciudată respectabilitate : „Merg după țigări, a declarat maiorul, deloc impresionat de zidurile severe care ne țintеau cu ferestrele lor oblonite, fă o tură cu Valerică, pînă atunci". Am deschis ușa și am coborît, m-am întins, am deschis portiera din spate, lupul a ieșit și s-a întins și el cu un aer majestuos, mîrîind de plăcere. „Unde sîntem ?", am întrebat, și cîinele a întins botul spre un indicator ale cărui săgeți împungeau cerul, puțin și cenușiu, de deasupra pieței. Trăgeam în piept aerul rece și umed, nu m-ar fi mirat să asist la defilarea unei gărzi de *burgmeister*-i echipați cu coifuri și halebarde, iar lupul făcea ocolul pieței, onorînd în felul său străvechile ziduri ale clădirilor gotice.

A apărut maiorul cu țigările, „n-ai vrea să conduci tu mai departe", „de ce nu", m-am instalat la volan. Valerică a trecut lîngă mine în timp ce maiorul se întindea pe canapeaua din spate. „Nici n-a curățat-o măcar după cîine", am înregistrat automat, și am privit cu respect pieptul masiv al lupului care mă domina în dreapta cu statura lui uriașă. Ivan se așternea acum la drum lung cu motorul sfîrîind de plăcere, era o mașină onestă, ușor de condus, doar cam lenеșă la demaraje, așa că trebuia să deschid bine ochii la depășiri. Pe urmă am ajuns într-un loc unde șoseaua era străjuită de meri plini de mere roșii, și am oprit să culegem. M-am săltat într-un pom să-l scutur, în timp ce maiorul culegea fructele într-o

pungă uriașă de plastic. Valerică ne privea din mașină, nu se deranja, pe el merele nu-l interesau, și privindu-l de acolo, din vîrful copacului, mi-am spus că într-adevăr, are fason de cîine polițist, nimeni nu-l poate confunda. Confunda... confuzie... eu nu arăt a aviator, îmi spuneam, așa cum stau cățărat în pom, și simțeam nelămurit că dibui un fir important, foarte important, și am continuat înfrigurat, scuturînd mere : eu nu arăt a aviator, și pot fi lesne confundat... cu cine ?... cu oricine... chiar și cu un...

Mai tîrziu, în mașină, maiorul mărturisea că a păcătuit, gîndind cum că aș fi înnebunit. Cert e că s-a trezit cu mine sărind din pom, printre crengi, drept în fața lui. M-am ridicat din iarbă și m-am năpustit spre el, apucîndu-l de coate. L-am scuturat, strigînd : „Confuzie. M-au confundat, m-au confundat cu unul de la voi, maiorule, asta e, cum nu mi-a trecut mai înainte prin cap ?!" Maiorul s-a desprins cu o mișcare scurtă, s-a dat un pas înapoi pe taluzul acoperit cu iarbă și așa, cu punga de mere în dreapta, m-a contemplat admirativ : „Bravo, majorule, ți-ai dat seama. Știam eu că aviatorii sînt băieți deștepți, și mă întrebam cît o să te mai ții." A urcat spre mașină, i-a făcut vînt lupului în spate, și s-a așezat pe locul din dreapta, oftînd : „Acum trebuie să te lămuresc, s-a zis cu somnul".

*

De fapt, nu erau chiar atîtea de lămurit. El își dăduse seama de ceea ce se întîmplă, încă de la prima noastră întîlnire, cînd a văzut fotografia Fiețelului, făcută de milițienii de la circulație. Avea în subordine un

lucrător cu o mașină identică, un tip care-mi semăna ca fizic și care, întîmplător, rezolvase recent o acțiune tocmai la uzina de avioane. Apoi, omul fusese mutat în alt sector. Cum Securitatea nu publică în Monitorul Oficial mutările pe care le face, fusesem luat de către Orson Welles și de către ponosit drept ofițerul respectiv. „Și nu întîmplător", s-a strîmbat maiorul. S-a răsucit spre mine și, cu toată atenția acordată drumului, care urca și cobora tot timpul, îi simțeam privirea ironică ațintită asupra mea : „Cine ar fi crezut că un cinstit tată de familie aleargă după pițipoance și le duce, noaptea, în locuri romantice ?!" Am tresărit, mîinile care țineau volanul s-au mișcat și botul mașinii a șters o bornă văruită alb de pe marginea șoselei. „Lasă-te de pițipoance, majorule — m-a povățuit maiorul — căci te pot duce pe drumul pierzaniei ; minunea aia de fată era o bună cunoștință a prietenului tău care, deunăzi, a vrut să te arunce în aer cu mașină cu tot." Asta era deja prea mult, am tras pe dreapta și am oprit. În spate, Valerică a mîrîit nerăbdător. „Nu cred un cuvînt, am spus, dacă ăia sînt prieteni, luați fata să vă conducă. Ar fi mai amuzant." Eram furios, și ce mă înfuria mai tare era roșeața, care — simțeam — îmi acoperea fruntea, urechile, obrajii. Maiorul a zîmbit subțire : „Liniștește-te, ești același unicat care ne poate conduce pe calea cea dreaptă. În pipița aia n-are nimeni încredere, și omul nostru se înțelegea cu ea prin telefon." Se învîrtea șoseaua cu mine și am strîns volanul în mîini, să nu curg jos din mașină. „Șantaj, a explicat scurt maiorul și s-a cutremurat, parcă s-o scutura de cuvîntul ăla murdar, știi, indivizii de soiul ăsta scotocesc prin toate gunoaiele. Fata lucra chiar la

uzină, n-o să crezi dar așa e, frezoriță de mare precizie, și ăștia doi au dibuit pe undeva un fir, au prins-o cu nu știu ce chestie, și s-au pus cu telefoanele pe ea. Creierul de gîscă a vrut să scape, te-a descris pe tine și mașina ta, crezînd că e vorba de fostul meu subordonat. De aici începe totul. Te-au luat la ochi, iar povestea cu agățatul, dacă nu crezi că a fost doar regie, regie de zile mari, te înșeli amarnic. Te-a jucat pe degete pipița, cum i-a plăcut. Pînă și adresa ți-a luat-o direct din buletin." Abia acum începeam să înțeleg. M-am lăsat pe spate, și simțeam răsuflarea puturoasă a lupului în ceafă : „Chiar, ce permis vroiau de la mine ?" „Nu mi-e clar, a făcut gînditor, maiorul. Probabil vroiau să încerce să intre «legal» în secția de proiectare..." Mă pregăteam să pornesc, dar mi-am întrerupt gestul la jumătate și m-am întors spre maior ; mi se părea că găsisem un punct slab în incredibila lui poveste și, ce să spun, eram tare fericit : „Spui că participarea mea la spectacolul nocturn, atunci cînd Orson s-a bătut cu ponositul, a fost regie. Ce interes aveau ei să..." Maiorul a oftat și m-a privit lung. „Încearcă totuși să pornești, altfel ne prinde Crăciunul pe drum." Am pornit, securistul a apăsat butonul brichetei de bord, a scos pachetul de țigări din buzunar, l-a deschis, a extras cu gesturi de lord o țigară din pachet, l-a pus la loc, a așteptat pînă bricheta a sărit înapoi cu un clinchet sec, apoi și-a aprins satisfăcut țigara. În spate, lupul a strănutat. „Mmmdaa, s-a strîmbat maiorul, și-a mușcat buza de jos cu dinții puternici, uite cum s-a întîmplat... joci pocher ?" Nu, nu jucam, și nu vedeam ce legătură poate fi între... „Este, a spus maiorul, pentru că dacă ai fi jucat, ai fi cunoscut tot felul de combinații

iscante, dar care în cele din urmă duc la victorie. După
e domnii ăia s-au asigurat că i-ai văzut — și fii tu con-
ins că au jucat teatru numai pînă au fost siguri că i-ai
ăzut..." „Nu ține, l-am întrerupt. Pentru că, e elementar,
u văd un ofițer de Securitate lăsînd să-i scape din mînă
oi banditi fiorosi." Maiorul s-a mulțumit să surîdă.
Ești repezit, superficial, și gîndești îngust. Dacă s-au
retat la jocul ăsta, înseamnă că-și luaseră, din timp,
nele măsuri, și bănuiesc că o țeavă de pistol îți urmă-
a orice mișcare." Mă lua cu frig, maiorul știa să fie și
umbru cînd vroia. „Adică, Nutzy..." „Fii serios, majo-
ule, tu i-ai da ăleia un pistol pe mînă ? Părerea mea e
Orson, așa bătut cum părea, era omul cu arma, și te-ar
ținut din scurt dacă ai fi încercat să ai inițiative. Cred
hiar că i-a mirat pasivitatea ta, și-or fi închipuit că au
-a face cu un bleg..." Acordam o deosebită atenție ma-
nii și-l auzeam pe Valerică hohotind discret pe cana-
eaua din spate. „Deci, a continuat netulburat maiorul,
upă ce au încercat să pună mîna pe permis — probabil
entru a încerca să intre în uzină în noaptea aceea, cînd
u erai legat și leșinat la tine acasă — au telefonat la
oi. Asta a fost mișcarea aia nemaipomenită de care-ți
puneam, dar totul a fost mult mai subtil, pentru că au
ucrat pe două canale : primul, sperînd să intre în posesia
ermisului care le deschidea, pentru o noapte, porțile
zinei ; al doilea, vizînd o acțiune de intoxicare în caz că
rimul procedeu ar fi dat chix."

— Cam subtil, am îngînat.

— Vezi, băiețică — maiorul s-a scărpinat gînditor în
reche, zvîrlind pe nas un nor albastru de fum — dacă
n meseria mea n-aș fi subtil, demult m-ar fi pus cu

însufleţise şi gesticula larg, trecînd mîna cu ţigara
ită între degete, primejdios de aproape de braţul
. Ce mai, era o plăcere să-l asculţi !

— Şi ? — am întrebat.

— Iubitule, dacă tu păzeşti o ladă cu comori, dar
şi şi alte lăzi cu comori, zicem noi că eşti bogat, prin
lte mări — şi hoţii te trag de mînecă şi-ţi arată, uite,
oi
aia vrem să ţi-o furăm — ce faci ?

— înnebuni
t, am spus, pentru că aş fi sigur
ă t
ai lada aia
r să mi-o fure ; dar mi-aş sparge
apul încercînd să
..

— Care comoa
or să ţi-o fure cu
evărat, mi-a
uat maiorul vorba
gură.

— Şi aş alerga,
strigat, încîntat
cepusem cu
devărat să pricep
aş alerga pe la
lte lăzi, lă-
nd-o pe asta nepăzită...

— Iar hoţii cei deştepţi vin şi o înhaţă
emai pe asta
epăzită. Uff, s-a lăsat maiorul pe spate
xclicînd mîinile
sus, cit îi permitea tavanul maşinii, ai priceput. Bravo !
iam eu că aviatorii sînt băieţi deştepţi !

Şedeam ţeapăn, plin de fală, la volan. Reduseesem
iteza ca să-l pot urmări mai bine pe
şi cînd
esta a terminat, am luat piciorul de p
n oprit iarăşi în mijlocul şoselei.

— De unde ştii tu totul, maiorule ?
mmunica în scris fiecare mişcare. Nu p
ci mărturisiri complete.

Maiorul a rîs muteşte, mai mult cu
— Pe de o parte, noi le-am făcu
al, co
-le
a cum că ai fi ofiţer de
ritate -

botul pe labe. E, probabil, timpul să-ți spun că spionajul nu mai e demult un film cu pistoale, ci o chestie de gîndire — știi — așa, la nivel de inteligență — mîna maiorului a schițat un gest evaziv în dreptul tîmplei. Și află matale că ăsta după care alergăm o fi într-o situație disperată, dacă a trecut la procedee radicale. În orice caz, pe tine se pare că te simpatizează cel mai puțin...

— Vezi că pierzi șirul, am spus, înciudat de tonul lui malițios.

— Vreau să te fac să pricepi, majorule. Au telefonat la noi și au spus că ei, oameni cinstiți, oameni ai muncii, o denunță pe ticăloasa de Nutzy care s-a dat cu dușmanii poporului etc., etc. — și au închis telefonul.

— Puteau lua plasă, am făcut, sceptic. Bănuiesc că nu dați crezare telefoanelor anonime.

— Ești cel mai drăguț naiv din cîți am cunoscut, pilotule, dar la tine asta e firesc, ești mereu cu capul în nori. Pe de o parte șantajul avea o bază reală, pe care colegii din miliție o cunosc mai bine ; pe de altă parte le-am făcut jocul, și am reținut fata. Pe tine de ce crezi că te plimbam prin uzină ?

Îmi vîjîia capul :

— De ce ?

— Trebuia să le dăm certitudinea că tu — chipurile, ofițerul nostru ai aflat că intenționat s-a purtat în preajma ta o discuție afectînd direct paza uzinei de avioane. Că dinadins, o pipiță strecurată ție, te-a dus într-un loc de unde puteai auzi... mă rog, lucrurile nu s-au petrecut sută în sută așa, dar pe aproape.

Maiorul accentuase frumos pe „intenționat", astfel încît și cel din urmă idiot ar fi priceput ce vroia să spună.

Am deschis gura să întreb ceva, dar maiorul mi-a luat-o înainte :

— Nu știam cum vei reacționa aflînd adevărul, și nu puteam să risc. Erai însă permanent supravegheat de oamenii mei, și trebuie să recunosc că ne-ai dat bătaie de cap.

— Și acum, am întrebat, furios că jucasem atîta vreme ca o paiață trasă de sfori, acum ce nevoie mai aveți de mine ? Probe sînt, arestați-l pe ponosit, și gata.

Eram hotărît să pun capăt acestei colaborări, și numai tonul gîlgîit din vocea maiorului m-a făcut să-l ascult pînă la capăt :

— Majorule, am aresta dacă am avea pe cine. Noi îl știm, îl simțim, mai bine zis, ți-am spus, joc la nivelul inteligențelor — se cunoștea că-i place expresia — dar peștele ăsta e deosebit de alunecos. Ne-a scăpat de două ori pînă acuma. Și nu ne mai putem permite să-l lăsăm să scape. De aceea avem nevoie de tine — ești singurul care știe cum arată. Și uite cum s-a făcut, cum s-a potrivit, că numai tu știi cine trebuie arestat. Nici habar n-avem cum arată, și cu actele pe care le are, dacă se dă vreme la fund ca să liniștească lucrurile, poate pleca din țară... Iar nouă nu ne convine să plece, din mai multe motive, pe care nu e cazul să ți le înșir. De aceea mergem acum la București. Știi ce-i acela un portret-robot?

*

Am ajuns în București pe la prînz și primul drum l-am făcut la spitalul de cîini polițiști, unde l-am lăsat pe Herică în grija unor infirmieri cu fizic remarcabil.

întors momeala. Pe de altă parte, capul meu e organizat astfel — și cînd a spus asta, mi s-a părut că surprind un ciudat regret în vocea lui — încît m-am obișnuit să leg lucruri aparent disparate. Și, în sfîrșit, avem ofițerii noștri care, cu concursul tău binevoitor — și se înclină ceremonios — au putut acționa nestingheriți văzînd și auzind mai mult decît tine. Și apoi — dar pornește odată ! — apoi, am în mînă sistemul lor de corespondență, și cum discreția devine inutilă, chiar dăunătoare în asemenea împrejurări...

Pornisem mașina, și l-am măsurat neîncrezător dinapoia volanului :

— Cum adică, sistemul lor de...

Era ingenios și simplu, atît de simplu, încît, aflînd, am făcut o grimasă disprețuitoare. Ponositul și Orson — *requiescat in pace* — își trimiteau rapoartele, probabil, prin turiști. Cine refuză să pună la cutie, în gara din Viena, sau pe aeroportul din Frankfurt, o scrisorică pentru mătușa Gerda !

— Habar n-ai — a oftat maiorul — ce poate fi scris printre rîndurile unei scrisorele adresate mătușii Gerda, și ce prejudicii ne aduc „binevoitorii" ăștia !

Răspunsurile de „dincolo" veneau prin radio, la ore și pe frecvențe stabilite anterior, putînd fi receptate cu cel mai banal aparat pe unde medii.

— Expedițiile — se justifica maiorul — nu le putem urmări, am reușit să interceptăm doar două-trei rapoarte pe care le-am retrimis, evident, după prelucrarea necesară. Primirile însă le obținem cu regularitate, sînt atît de siguri de metoda lor că nici nu se mai obosesc cu cifrarea.

Lupul ne privea cu tristețe în timp ce maiorul completa o fișă specială, iar la plecare ne-a întins cu demnitate laba. Nu părea în apele lui, și pierduse mult din prestanța de cîine-minune care mă impresionase atîta. Pe urmă, Moskviciul a fost dus la o stație PECO, și l-am alimentat cu benzină și ulei. Ne-am fîțîit puțin pe bulevarde, comentînd calitățile turismelor care treceau pe lîngă noi, apoi maiorul și-a parcat mașina lîngă zidul Bisericii Albaneze, în față la Union, unde avea rezervată și camera. A întrebat dacă sînt dispus să luăm masa împreună, m-am uitat la ceas, două trecute, bine, mîncăm împreună, părinții mei, acasă, au mîncat deja și nu face să le tulbur siesta. Am comandat pentru început aperitive, am propus ciuperci, dar maiorul mi-a aruncat acru : „n-am chef să merg mîine la minister cîntînd, cu pene în păr". Am încercat să-i explic că e exclus, în bucătăria unui hotel de prima mînă... „Las-o moartă, majorule", mi-a spus, și am tăcut amîndoi. Privea pe fereastra mare cît o vitrină, cu un aer absent, dar îmi dădeam bine seama că nu e în apele lui, și mai ales că nu vrea să se observe că n-ar fi în apele lui... Am mîncat cu gîndul aiurea, nu mai țin minte ce, ceva bun probabil pentru că nota era destul de piperată, și numai la sfîrșit maiorul a privit cu un aer critic prăjitura din farfurie, mormăind că, într-adevăr, numai la un hotel de prima mînă ți se poate oferi așa ceva de aristocratic la desert tortul de nuntă al lui Tutankamon. Hotărît, se întîmpla ceva cu Nat Pinkerton. Ne-[illegible] la biroul de recepție, maiorul și-a declinat identitatea, cerberul înfiretat, de după îngrăditura lustruitului stejar masiv, a căutat într-un registru și a rînjit cît de amabil : sigur, camera două sute —

...ptiu-cit, ... întins după cheie. L-am văzut în gînd pe maior urcînd scările, traversînd coridorul așternut cu preș somptuos și oprindu-se în dreptul camerei două sute și ceva; răsucind cheia în broască, intrînd... trîntindu-se pe pat și contemplîndu-și bombeurile elegante ale pantofilor. Am prins din zbor cheia cu măciulie grea de metal cizelat, am aruncat-o în aer spre stupefacția cerberului ... spre veselia maiorului care a binevoit chiar să zîmbească, am prins-o în pumn, am pus-o înapoi pe tăblia ... tejar, și am decis: „camera e plătită, s-o dea dumnealui unor îndrăgostiți care n-au un acoperiș pentru dragostea lor, iar dumneata, maiorule, vii cu mine în strada Spătarului. Părinții mei le va face plăcere să te vadă și, în general, mai bine așa." Nat Pinkerton ... subit, a ... cat să dea impresia că ar reflecta ... punerea ..., dar nu s-a prins. A zîmbit deodată ... și cald, cum nu-l credeam în stare, a ridicat din ... arătînd cheia care se reflecta în luciul scînteietor: „bine". Pe urmă l-a măsurat pe recepționerul ... crunt, s-a aplecat spre el și a șuierat: ... neapărat unor îndrăgostiți, ai priceput? ...rat... -a întors brusc și a ieșit înaintea mea, cu ... în buzunar, subțire, zvelt, legănîndu-și ... umerii ...

... fost ... după-... ză plăcută. Tata își dădea importanță, ... venită, iar ... se agita, aferată. Seara am cinat ... Băneasa, ... acolo, în restaurantul acela rustic ... um, toamna, Nat Pinkerton a prins momentul ... să-mi șoptească la ureche „de cînd n-ai mai ... înii tăi, major prăpădit?" Era neobișnuit de ... chiar volubil: la întoarcere m-a lăsat să con-

duc, bătrînul, lîngă mine, iar mama, în spate, lîngă maior... cred că discutau despre piața din oraș.

A doua zi, a avut loc „elaborarea", așa spunea maiorul — elaborarea portretului robot. Mai întîi, pe un ecran, într-o cameră întunecoasă, au defilat toate variantele posibile de păr, frizuri și chelii. Am indicat-o pe cea care mi s-a părut optimă, și freza linsă a stopat stingheră pe ecranul alb ; apoi i s-au adăugat urechi, nas, gură, bărbie... La ochi nu mă puteam hotărî. Erau unii care se potriveau, dar nu spuneau nimic, erau ochi pur și simplu, pe cînd ochii ponositului nu erau simpli ochi. Era ceva important, aproape esențial, eu, cînd mi-l aminteam îl reconstituiam începînd de la ochi și de la voce, dar aici, pe ecran, în colecția asta de priviri nu găseam nimic să se potrivească. „Expresia privirii — a sugerat maiorul, și atunci m-am răsucit spre cel care mînuia aparatul și diafilmele : „Nu aveți în cartotecă ochi care să exprime ceva ?"

Pînă la urmă ne-am oprit asupra variantei care părea să se apropie cel mai mult de realitate ; a venit cineva cu un Polaroid nemaivăzut, a țăcănit din el o dată, de două ori, de multe, multe ori, și după fiecare țăcănitură scotea din caseta aparatului o fotocopie a portretului-robot, care trona în mijlocul ecranului. Nu eram mulțumit de ce făcusem, în locul banditului fioros vedeam un individ șters, cumva pașnic, dar nu se putea mai mult. Mă impresiona rapiditatea și precizia cu care se lucra în jur : nimic de prisos, fiecare părea că știe ce are de făcut... A apărut o fată voinică într-un halat alb, a cerut o fotocopie pentru Stănescu și după cîteva minute a apărut din nou, dezamăgită : nu, individul nu figura în colecție,

nescu garantează. Era cineva Stănescu ăsta, pentru imeni nu părea să-i fi pus cuvîntul la îndoială. Fotoiile dispăreau într-un orificiu al unui misterios dulap alic, pe măsură ce operatorul țăcănea din Polaroidul și se părea că rolul meu se epuizase. M-am uitat maior; stătea de vorbă cu colaboratoarea competentă a lui Stănescu, și a întors intrigat capul cînd i-am atins mîna: „încep să mă simt în plus". „Uite, a scos din buzunar cheile de la mașină, du-te și ia-l pe Valerică de la spital. O să ți se dea o rețetă, medicamente. Nu i le arăta lupului, că se supără foc. Ne vedem diseară, la fine." Am salutat și am plecat. Cînd am ieșit în stradă, subofițerul de la ușă m-a urmărit lung cu privirea. Am mojăit din cap, eram în civil, am traversat strada spre mașina maiorului, am pornit motorul și am demarat. Era o zi frumoasă, neverosimilă pentru toamna aceea timpurie și îndoioasă, aproape la fel de neverosimilă cu situația în care eram: defilam pe străzile orașului meu, în mașina unui maior de Securitate, venind de la Securitate, și mergînd să scot un lup-minune de la spitalul de cîini polițiști.

*

După-masă, i-am pus lesa lui Valerică și am plecat dimbare, să-i arăt Capitala. Lupul pășea demn, atingîndu-mi din cînd în cînd picioarele cu coada, și aprobînd din cap ori de cîte ori îi pomeneam numele sau cel al locurilor prin care treceam. Examinase politicos mulțin nedumerit clădirea noului teatru din Piața Unității, mîrîise, cu coada între picioare, la coborîrea pe scara rulantă, în schimb Cișmigiul se bucurase de apre-

ciere deplină. I-am dat drumul să-și facă de cap pe pajiștea mare, cu gazon, dar observînd cîțiva copii timorați de alura lui spectaculoasă, s-a întors concesiv la mine. Ne-am fîțîit pe la Buturugă, atrași de mirosul grătarului; nu mai era însă mult pînă să se întunece, se făcuse frig, așa că am optat pentru restaurantul Cișmigiu. În timp ce ne îndreptam spre ieșirea parcului, am descris în culorile cele mai savuroase felurile ce se pot mînca la acest vestit local, și Valerică s-a smucit în lesă, nerăbdător. Acasă, mama îi dăduse cam cît își închipuise ea că poate sătura coșcogea dulăul, acesta linsese farfuria, și, amabil, nu emisese nici o opinie, drept care acum îi era tare foame. Am intrat la restaurant, am lăsat haina la garderobă, și... cam atît. Adică, n-au vrut să ne lase pe amîndoi înăuntru. Ei spuneau că accesul cîinilor în restaurant e interzis fără să argumenteze de ce, eu emiteam părerea că amicul meu ar putea fi cîine numai ca formă, în timp ce Valerică stătea liniștit pe coadă și privea nedumerit cu ochii lui inteligenți cum ne certam. Era ușor să intrăm cu forța, dar mă simțeam răspunzător pentru urmări. Am spus că vreau să vorbesc cu directorul restaurantului și acesta a apărut, după o așteptare proporțională cu importanța funcției. Era un tip între două vîrste, solid, cu obrajii congestionați și cu ceafa lată. S-a dus glonț la Valerică, înainte să-l fi putut opri, s-a aplecat spre el cu mîna întinsă și a spus: „Bună seara. Cu ce vă pot fi de folos?“ Lupul și-a dat urechile pe spate, a căscat prietenos scoțînd un fel de „oooh“ prelung, și i-a întins laba dreaptă. Directorul a apucat laba masivă, a strîns-o ușor, scuturînd-o de cîteva ori. Apoi i-a dat drumul și s-a îndreptat, cît era de înalt: „Pentru dînșii, masa rezervată

domnilor din Elveția ; ăia, dacă n-au venit pînă acum nu mai vin". S-a uitat la lup, și a mormăit : „iar, dacă totuși... atunci, cu atît mai rău pentru ei". A dispărut la fel de neașteptat cum apăruse, stîrnind o trombă de aer după el. La mine nici nu s-a uitat. Am pornit cu Valerică după șeful de sală scund, nedumerit și gras, care ne-a condus la o masă retrasă discret, în penumbră. M-am așezat, Valerică s-a întins pe burtă lîngă scaun, atent să nu împiedice trecerea, cu labele întinse înainte și cu botul culcat pe labe. A închis ochii și a rămas așa, în timp ce oberul s-a aplecat ceremonios spre stegulețul roșu, tăiat în patru de o cruce albă. „Nu, vă rog, am protestat, nu mă deranjează." Îmi făcea plăcere să cinăm cu drapelul Elveției pe masă. Oberul a luat el însuși comanda, o comandă încărcată, și m-am tolănit pe scaun, cu picioarele întinse sub masă și cu dreapta rătăcind alene între urechile culcate pe spate ale lupului. Mi-era somn, umblasem mult, afară frig, în sală cald, cu Valerică lîngă mine așteptînd o cină copioasă. Era bine și zăceam așa, fără să mă gîndesc la nimic. Rumoarea ușoară stîrnită de apariția dulăului în sală se potolise, doar cînd și cînd o privire curioasă cerceta în fugă capul enorm al lupului. Și deodată, peste zumzetul din restaurant, prin penumbra din local și, cum mi s-a părut, prin ani, prin mulți, mulți ani, m-am auzit chemat de o voce cunoscută, atît de cunoscută încît primul gînd, ciudat, fulgerat, a fost „de ce și-o fi schimbat glasul așa ?" Am auzit pași ușori în spate, nu m-am întors, și vocea aceea cunoscută și bizar schimbată s-a auzit chiar deasupra mea : „Doamne, tu ești, nu-i așa ?" Într-o secundă, am înregistrat capul ridicat al lui Valerică, cu ochii pe jumătate deschiși și cu o

uriașă de argint plină ochi cu bunătăți, a întins o ma
mare, „să aduc tacîmuri și pentru doamna?“ Maria
spus nu, eu am spus da, și oberul, om de lume, a făcu
semn unui picolo, care a aranjat în fața Mariei o farfu
rie înconjurată de argintărie sclipitoare; după care s-
retras. Uitasem de mîncare, dar sub masă s-a stîrnit
agitație greu reținută și, renunțînd la orice etichetă, i-a
expediat grăbit lupului cîțiva mici. „Știi, lasă-mă să-m
amintesc de tine.“ Maria și-a proptit bărbia în pumn
m-a fixat cu ochii ei gravi; tăcea, tăceam, auzeam nu
mai clefăitul lupului, și în sinea mea speram că n-o
murdărească prea tare mocheta de pe jos. „Vrei să ple
a întrebat Maria, n-a întrebat, a constatat, și a schițat u
gest să se ridice. Mi-am amintit gara, trenul, peron
murdar, noi doi îmbrînciți de colo-colo în înghesuia
puturoasă mirosind a sudoare, și i-am spus — ce-ar
trebuit să ne spunem, poate, acum 9 ani? I-am spus s
nu plecez. Am dat farfuria din fața mea la o parte, a
luat-o și pe a ei, am măturat argintăria dînd jos cu cot
steagul elvețian care s-a întins pe masă, maculînd cu re
șul lui damascul scrobit; i-am luat mîinile, le-am întor
cu palmele în sus și mi-am îngropat fața în ele, în mol
ciunea lor caldă; doar mai tîrziu le-am simțit tremurîn
și atunci am ridicat capul: „Plîngi, Maria? Acum plîngi
În clipa asta înduioșătoare, am simțit masa clătinîndu-se
am lăsat mîinile fetei și m-am uitat dedesubt: Valeric
se impacientase, și încerca să-mi atragă atenția, ridicîn
du-se cu masa în cap. Am apucat cotletul care se răce
în farfurie, și l-am aruncat sub masă. Valerică s-a potc
lit, și-a apucat porția și s-a lăsat iar pe burtă. Vraja s
rupsese, am zîmbit, Maria a zîmbit și ea: „ce-i cu dihani

ureche ciulită ; marginea mesei cu fața sclipitor de albă, peretele, tabloul, plafoniera și, aproape la fel cum o știam, deși privită dintr-un racursi neobișnuit, o față dragă... care-mi fusese dragă ?... cu mulți ani în urmă ? Am calculat rapid, așa cum rămăsesem, cu capul dat pe spate : 9 ani. De 9 ani n-o mai văzusem. Am revenit cu bărbia în piept, și l-am văzut pe lup din nou cu capul pe labe, absorbit de gîndurile-i cîinești. Atunci am întins mîna și am tras scaunul din stînga : „Ia loc, Maria". S-a așezat, i-am remarcat, în treacăt și fără să vreau, picioarele elegante, apoi am privit-o atent... Conform previziunilor se făcuse frumoasă. Și femeie. Mă privea țintă, gravă, și nici acum, ca și atunci, n-am reușit să-i citesc în ochi : fusese ceva între noi ? Mult ? Nimic ?... 9 ani. Aveam deja vîrsta la care poți spune : acum 9 ani. Și-ți poți aminti, și poți pune temei pe ce și cum gîndeai acum 9 ani. Descopeream brusc, ajutat de doamna asta frumoasă și elegantă, ce înseamnă să fii om mare. Nici familia, nici copiii, nici profesia, ci faptul de a putea pune bază pe ce și cum gîndeam acum 9 ani. M-am săltat în picioare, m-am întins peste masă și i-am sărutat mîna : „Bună seara, Maria". Maria m-a privit tăcută și atu l-am atins pe lup cu piciorul în coastă, ușor, și am z „Scoală, să-ți fac cunoștință cu o doamnă". Valerică ridicat și a ocolit cu grijă scaunul meu ; a mirosit politicos rochia Mariei, s-a lăsat pe coadă și a întins laba. Femeia a ridicat mîna și l-a mîngîiat pe fruntea lată, între ochi. Valerică a scîncit și a intrat sub masă, unde s-a ghemuit printre picioarele scaunelor. Nu-l vedeam, dar puteam pune pariu că zace cu botul lui de cîine lipit pe pantofii Mariei. Pe urmă a venit oberul cu o

asta ?“ „E Valerică, băiat bun, am răspuns, un tip bine crescut, dar pe care maică-mea l-a lăsat azi să postească. De aceea e puțin nerăbdător.“ Privirea Mariei s-a dus iar cu mulți ani înapoi : „e cîinele înțelept pe care-l visai“. „Chi[illegible]așa“, am confirmat, atent la zgomotul oaselor sfărîm[illegible] sub masă de colții cîinelui înțelept. Apoi mi-am luat [illegible]ma: „Ești singură aici?“ Nu, nu era singură, venise cu ni[illegible] prieteni, se uluiseră cu toții de apariția lui Valerică în [illegible]taurant, apoi ea, Maria, privise și la stăpînul cîinelui. „Nu stăpînul, am corectat-o, însoțitorul. Am venit să c[illegible]m împreună, cum aș fi venit cu tine, de exe[illegible]d.“ [illegible]a s-a uitat în ochii mei adînc, cu privirea ei g[illegible]ă, și a întrebat dacă nu vreau să fim într-adevăr împ[illegible]nă. „Și prietenii ?“ am întrebat, prostește. A făcut un s[illegible]n cu mîna, și n-aș fi vrut să fiu printre cei la care se referea semnul acela. Am chemat oberul și l-am rugat să aducă un ziar sau o hîrtie mare și să facă plata. Cît socotea, am învelit în pergamentul adus ce-am cules din farfurii, și a ieșit un pachet măricel. Am plătit, Valerică a ieșit de sub masă și s-a întins, plecîndu-se peste labele întinse din[illegible]te, lăsîndu-și capul mare pe ele. Afară, Maria a sc[illegible]din poșetă o cheiță strălucitoare, arătînd spre Dacia [illegible]0 albă, care aștepta în șirul de automobile : „Sînt cu n[illegible]a, vrei să conduci ?“ Nu vroiam, așa că a trecut ea la [illegible]lan. Lupul s-a întins pe bancheta din spate, eu m-am [illegible]at pe locul mortului cu pachetul pe genunchi. Ma[illegible] conducea frumos, se făcuse tîrziu — cînd avusese timp să se facă tîrziu ? — și mașina a frînat în fața intrării pe care o cunoșteam atît de bine. „Tot aici ?“ Tot, dar nu mai stătea cu părinții, cumpărase o garsonieră cu două etaje mai jos, și doar la prînz... „Ah, da“, am

absent din cap. Valerică a coborît leneș, fără să privească spre bunătățile învelite în hîrtie. Maria s-a întors spre mine, punîndu-mi mîna pe braț, și deodată am simțit o căldură mare, mare, și mi s-au năzărit doi ochi mari, liniștiți, o siluetă blondă și subțire cu blugii roși întinși pe șoldurile înguste, și mi s-a părut că un glas drag și ironic îmi șoptește la ureche „singur, aviatorașule? singur?“ Atunci am cuprins umerii Mariei, am tras-o spre mine și am sărutat-o cu grijă pe buzele rujate; am ridicat mîna, i-am mîngîiat obrazul, ochii, m-am întors și am plecat. Auzeam în urmă tăcănitul ghearelor boante de cîine pe asfalt, și simțeam în gură gustul coclit al victoriilor amare.

*

Toamna aceea, cel puțin la noi, a fost scurtă și violentă. Începuse de timpuriu să ningă, mai mult o lapoviță care înghețа totul în mine, și nu mai aveam chef de nimic. Nu mă văzusem demulticel cu maiorul, îi simțeam lipsa, dar el era ocupat cu goana după infractori: „cazuri paralele, majorule“, îmi explicase grăbit, nu fără o undă de ironie, la telefon. I-am amintit proverbul cu cel care fuge după doi iepuri, și a rîs: „Noi nu fugim după nimeni. La noi, iepurii dau singuri buzna.“ Probabil așa era, pentru că, atunci cînd, la cîteva zile după convorbirea asta, ne-am întîlnit pe stradă, n-a refuzat să intrăm împreună la cinematograf. Era vesel maiorul, cum nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată, o încîntare care se zugrăvea pe toată fața dură și săpată. „He, he...“, a bolborosit evaziv, cînd l-am rugat să-mi spună ce putuse să-l

bucure atîta. Am intrat în sală, se dădea „Ferma din Arizona", mulți cai, puține împușcături, și cred că am dormit nițel... Era ultimul spectacol, afară începuseră iar să cadă șiroaie de lapoviță, le auzeam bătînd în ziduri și în ușile înalte. L-am văzut pe maior cercetîndu-și ceasul în lumina difuză care venea de la ecran. „Scuză-mă, majorule, s-a aplecat maiorul spre mine, sînt așteptat undeva." S-a ridicat și a dispărut, siluetă gheboșată în întunericul dintre rînduri. Pe ecran, niște *cow-boys* răi atacaseră niște *cow-boys* buni, dar părea că vor regreta această acțiune necugetată : apăruseră, din zarea încinsă de arșiță, niște *cow-boys* și mai buni, care aveau să decidă soarta... N-am stat să văd sfîrșitul bătăliei : Colturile trăgeau, caii cabrau, și strictul necesar de morți începuse să acopere metrii pătrați de prerie. M-am ridicat și am ieșit după maior. Strada era pustie în stînga, pustie în dreapta ; am ridicat pînă sus fermoarul bluzonului de piele, am săltat gulerul îmblănit și am pornit prin lapoviță, spre casă. A doua zi s-a zburat, adică s-a încercat să se zboare. N-au decolat decît două avioane de dublă-comandă, cînd din cerul jos și cenușiu au început iar să curgă, amestecate de-a valma, apă și zăpadă. Aveam mai tîrziu misiune, stăteam la căldură pe covor, în salopeta desfăcută, și descifram un tom îngălbenit, Mircea Eliade — titlul greu de reținut, ceva cu metempsihoză și brahmani. „Hai afară, să-i vedem cum aterizează", m-a apucat Mihai de mînă. Curgea apa de pe el, și cîteva picături au căzut pe paginile țepene și fărîmicioase. „Ce să caut afară, i-am zis, nu aterizează ei acum. Mai tîrziu." S-a ghemuit lîngă mine, cu spatele lipit de calorifer [illegible] vecini e mizerie mai mare ; nici gînd să poată ater[illegible]colo. Nu-

mai aici." Am lăsat cartea, am închis-o, am împachetat-o într-o pungă de plastic și am băgat-o în buzunarul de la piept al salopetei de zbor. Era groasă, deci. M-am ridicat în picioare, am privit pe geamul opac de atîta apă : 600—800 m vizibilitate, cel mult. Și asta aici, la sol... „Ieșim, totuși", i-am spus lui Mihai, și el s-a strîmbat ! „Ce-ți spuneam..." Am sărit pe geam, nu mai merita ocolul pînă la ușă. Sub streașina zidului care dădea spre pistă se adunase multă lume, piloți, tehnicieni. M-am rezemat cu spatele de peretele văruit, Mihai s-a instalat lîngă mine, și am rămas așa, cu ochii la ploaia aceea densă și amestecată, care nu mai înceta să cadă. Am auzit zgomot de motor și din dreapta a apărut, brusc, o umbră mare, înaripată. A fulgerat deasupra noastră, la nici douăzeci de metri, cu luminile de poziție aprinse, și s-a pierdut din nou în apăraia care unea cerul cu pămîntul. Zebra, în linga, la 400—500 de metri, abia se observa. Știam bine ce se întîmplă acum în spatele pereților de sticlă, convorbirile scurte, înăbușite, agitația cumplită a conducătorului de zbor izbucnind numai în gesturile repezite cu care apasă pe emisie degetele înălbite de strînsoare, spaima din ochii meteorologului, curiozitatea planșetistului... Numai Fatty, imperturbabil, perpetuu navigator, face naveta la telespiker, bălăbănindu-și dosul gras : „nu, n-au aterizat încă". Din nou, prin zgomotul ploii, vuiet de motor, și tot șirul de oameni de sub streașină a privit spre dreapta. Nu se vede nimic... nimic... vuietul se amplifică, crește... nimic : cineva ridică repede mîna și o lasă iar să-i cadă, cu un gest frînt — acum. A trecut din nou, despicînd ploaia, mai mult ghicită decît văzută ; cum o să aterizeze ?

Figura asta s-a repetat de cîteva ori. Ieșeau aburi din gură, se topeau, se amestecau imediat cu ploaia, înghețaserăm — uzi — sub salopete. Calculam în gînd cam cît combustibil le-a mai rămas celor din aer, acum ar trebui să încerce să aterizeze — am privit spre Mihai, mi-a prins privirea, și-a aplecat capul în semn de încuviințare, da, cam acuma ar veni la aterizare. De data asta motorul s-a auzit mai de departe, și zgomotul creștea mai încet — redusese viteza, căuta pista... Aș fi preferat să fie avioane de simplă, cînd sînt doi în același avion se întîmplă ca unul să tragă hăis, altul cea, și nu întotdeauna... buff. Am știut că a aterizat după jerbele imense pe care roțile le-au împroșcat la contactul cu pista — cu lăcăraia de pe pistă. Din prima încercare, aterizat. „Ce zici", Mihai avea fața radioasă, întoarsă spre mine, și picurii de apă și zloată i se prelingeau de pe părul creț pe fruntea înaltă, poate prea înaltă. Îmbătrînim, chelim. „Zic că mai e unul în aer." Mihai și-a întors furios capul spre locul unde bănuia că ar trebui să fie firul director. Parcă se întețise ploaia și mai mult. Și așa, prin apăraia aia nenorocită am auzit din nou un vuiet slab de motor, și nu știu de ce, am simțit că mi se strînge inima. M-am uitat la Mihai, m-am uitat peste umăr în spate, la șirul de oameni uzi... ieșiseră aproape, de sub ipoteticul adăpost oferit de streașină, la pîndă, cu gîturile întinse, cu privirile țintă spre locul în care — bănuit — trebuia să apară, prin perdeaua groasă și cenușie, avionul... Zgomotul creștea, acum ar trebui să apară, e aproape, e foarte aproape, dacă acum, uite, acum nu... Nu. Ratează. N-a reușit. Ratează aterizarea, a ratat deja. Vuietul motorului se pierdea spre capul pistei. Șirul de oameni a făcut,

simultan, un pas înapoi, lipindu-se de zidul văruit. Iar așteptare. Mihai, care nu fumează, avea o țigară în gură. Stinsă. Nici nu se putea ține o țigară aprinsă aici. Eram, practic, sub apă. Sub apă tulbure și cenușie. Pe urmă s-a auzit din nou motorul. Capătul țigării din gura amicului meu tresărea spasmodic. Plînge ? Nu plînge... Dumnezeule, ăsta mestecă tutun ! Am văzut, mai mult am ghicit umbra ascuțită așternîndu-se pe pistă, ridicînd două mari pale de apă... Mihai a scuipat țigara și tutunul din gură, înjurînd. Asta e. Asta a fost. Am simțit o lovitură în spate, aproape m-a aruncat în băltoaca de la picioare... M-am întors, am văzut o față radioasă, mare, roșie, tăiată nefiresc de un rînjet alb, care strîngea în el bucurie de-o viață : „ați mai văzut, tova'lent major !“ Hotărît, nu mai văzusem. Dinspre zebră o rachetă roșie birui pentru o clipă lapovița, cu lumina ei strălucitoare.

★

Vali se căsătorise de două luni, apucase să se blazeze, nu mai alerga toată ziua la telefon și chiar nu mai plîngea cînd îi venea rîndul să facă de serviciu. Ceva din vechiul entuziasm părea să mai pîlpîie în el numai cînd venea vorba de formidabila vie a lui socru-su : „face un vin... așa și pe dincolo“. Am hotărît deci să mergem să probăm nemaipomenitul vin. „Expediție de pedeapsă, jaf și răzbunare“ mîrîia Vali și cu toate că nu înțelegeam prea bine pe cine și pentru ce trebuia să ne răzbunăm, am acceptat să pun la bătaie Fiatul pentru a ajunge la rîvnita licoare. „De cînd visez un vin pur, se lamenta amicul meu, în timp ce mașina împroșca apa de pe șosea. M-am săturat de metabisulfitul la sticle de trei sferturi,

pe care ţi-l vînd la magazin sub formă de vin, şi în poţi developa fără grijă un film color.“ Am zîmbit nevrînd cu grijă pe lîngă un şir de camioane mi trase pe marginea şoselei. Chipuri ostenite, cu b adînc săpate sub foile de cort grele de apă. „Regina b tăliilor“ — a arătat Vali spre infanteriști. „Cam pleoștit regina asta. Poate, vara...“ Avea chef de vorbă, îl amu ideea că-l va lăsa pe socru-su fără pic de vin. Promise la toată lumea şi umpluse maşina de canistre şi dam gene, iar în portbagaj băgase două burdufuri de pie groasă, pescuite de nu ştiu unde. Pe mine mă sîcîia maşină mică, albastră, de marcă incertă, care se fîţî cînd în faţa, cînd în spatele Fiatului. În cele din urm am accelerat, primejdios de mult pentru şoseaua ace udă, şi am lăsat maşina albastră în urmă. Am trecut pe tr-un sat, prin încă unul... totul era cenuşiu şi şters d cauza ploii, care cădea cu o perseverenţă demnă de cauză mai bună. „Prima comună“, m-a anunţat V a împăturit harta de aviaţie pe care o ţinea pe gen Am trecut pe lîngă o tablă indicatoare părî acuş-acuş va dispărea sub noroiul în care stătea dată la marginea şoselei. „Aici“, a strigat amicul m tînd ulîţele noroioase care se uneau în şosea, m-a fulgerat un gînd îngrozitor : „Vali, i-am cumva socrul tău...“ „Ba da, a zîmbit el strîn vorba doar de cîţiva metri.“ Ce a urmat, e greu puit. Am intrat pe un drum lateral ; Fieţelul glod în toate părţile, mai ceva ca un hidrogliso torul ambalat la maximum. Oameni domoli ieş porţi, privind atenţi, cumva de sus, la maşina c zbătea furioasă în nămolul brăzdat de făgaşe adînci

podinele se lipeau cu spatele de gardurile [illegible]
[illegible] mîna la gură, iar tînăra generație își mani[illegible]
[illegible]asmul pentru tehnică prin țipete care ar fi [illegible]
[illegible] trib de siouxi puși pe jaf. Numai Vali părea neînfricurat; privea țintă înainte prin geamul pătat de noroi, plin de importanță... Cei cîțiva metri se lungeau la nesfîrșit, și doar lîngă rîul, care ocolea satul în partea dinspre dealuri, prietenul meu a făcut un semn imperial cu mîna: „poți opri". L-am înjurat urît, printre dinți, destul de tare ca să poată auzi; am oprit motorul și ne-am dat jos.

A urmat marea scenă a întîlnirii dintre socrul umil și ginerele ajuns. Sub ochii satului, Vali a făcut majestuos cîțiva pași, a lăsat jos o parte din canistre și damigene, întinzînd mîna bătrînului: „Hai noroc, tată". Moșneagul — dealtfel om încă în putere, îmbrăcat mai mult orășenește — a privit țintă mîna care ieșea din mîneca kaki, a împins-o înainte pe nevastă-sa, și a declarat: „întîi cu doamnele". Vali s-a înroșit, adică i-am văzut ceafa groasă înroșindu-se deasupra gulerului, a lăsat jos în noroi restul de canistre și damigene, s-a înclinat și a sărutat mîna soacrei. O soacră rumenă și monumentală, iar după ce colegul meu și-a îndreptat spinarea, am citit clar pe fața lui că mama-soacră preluase inițiativa.

Am strîns amîndoi vasele murdărite de glod, și ne-am retras, în sfîrșit — la adăpostul gardului înalt, de scînduri trecute prin foc. În casă, Vali a dat raportul asupra activității tinerei perechi, iar tata-socru a adus din beci o cană din pămînt ars, plină ochi cu vin. Era un soi de catran negru și vîrtos, aspru, care încrîncena limba și cerul gurii, și-ți lăsa în gură și în nas mirosul strugurilor și

al soarelui. Ne-am pilit urgent, era un vin care se urca la cap cu aceeași viteză cu care cobora la picioare, și numai așa, piliți, am fost considerați apți de a coborî în pivnița de vinuri a lui tata-socru. Ce-am văzut acolo m-a lămurit dintr-o privire că Vali n-ar reuși să-i lase pe socri fără vin decît dacă va arvuni un tanc petrolier din alea barosane, care fac fala șantierelor navale japoneze. Erau trei budane în care Fiețelul meu ar fi încăput tot, de la cauciucuri pînă la vîrful antenei, și încă ar mai fi rămas loc. E drept că Vali părea a fi revenit la sentimente creștinești, îl luase pe tata-socru pe după gît și vorbeau ca între bărbați. Își scosese vestonul, și cu toate că în pivniță era frig, și numai vederea șiroaielor de apă pe pereții reci îmi dădea fiori, cămașa amicului meu era leoarcă de sudoare. Uitaseră de mine, rîdeau, se îngliontau și din bolmojeala lor am înțeles clar doar două cuvinte : „fiu" și „nepot". Mă rog... am considerat că discuția devenise intimă, prea intimă ca să mai pot rămîne, și am ieșit afară să mă aerisesc. În cerdac, stăteau aliniate recipientele cu care veniserăm, inclusiv cele două burdufuri, și după cum arătau aș fi zis că sînt umplute cu vin. Am coborît cîteva trepte, am ocolit casa și am intrat în livadă. Aerul rece mă trezise puțin și m-am frecat la ochi, uimit. Era o livadă nemaipomenită, cu nuci imenși și cu meri pufetici, care-și crispau încîlceala ramurilor în cerul jos și cenușiu, o livadă de basm, cu covor scump de frunze galbene și ude sub picioare, cu partea dinspre lunca rîului înecată în ceață.

Stăteam tîmpit în lumina aia cenușie, clătinîndu-mă pe picioare, îndeajuns de treaz ca să-mi dau seama de vraja care mă copleșise, îndeajuns de beat ca să nu mă

las făcut una cu ea. Simțeam nevoia să mă sprijin de ceva, am făcut cîțiva pași șovăielnici spre trunchiul gru, puternic brăzdat al unui măr bătrîn, am întins mîn să-i ating scoarța udă...

În clipa aceea a răsunat o împușcătură — scurtă, seacă, de parcă cineva s-ar fi apucat să destupe o sticlă de șampanie aici, în livadă. M-am aruncat, mai mult am căzut pe burtă, naiba știe cum, pentru că numai contactul cu frunzele ude m-a trezit de-a binelea, și numai atunci, fapt, am fost conștient că ceea ce auzisem era o împușiură.

M-am răsucit pe o coastă și, la adăpostul trunchiului măr, am ridicat puțin capul. În ceața din fundul grăii se prelingea furișat o siluetă... M-am ridicat încet coate, și am zvîrlit spre un nuc gros. Sau mișcarea n-a fost bine calculată, sau picioarele îmi erau încă îngreuiate de vinul băut... săritura a eșuat, stîngace și zgomotoasă. Am auzit din nou pocnetul sec al împușcăturii, amortizat de ceață, aproape imediat acoperit de șuierul strident al glontelui, ceva cam așa: poctiuupleosc. O gaură neagră, mică, apăruse în scoarța nucului, deasupra capului.

Zăceam pe covorul de frunze, apa începuse să pătrundă prin stofa uniformei, și-mi spuneam că nimic nu-i mai scîrbos decît să mori așa, beat și murat din cap pînă-n picioare. Tipul ăla care făcea tir pe mine, la adăpostul cetii, mă avea la degetul cel mic; el vedea perfect, iar eu nu puteam deslușî nimic. Singura soluție era să intru și eu în ceață, și după aceea... Am sărit în picioare și am fugit disperat spre fundul livezii, spre

lunca rîului, spre ceață... Am auzit iar pac-tiuu, acu- tare, o bubuitură care-mi spărgea timpanul și m-a- mirat de zgomotul armei cu amortizor, dar... eram de- în negură. În spate, de unde venisem, se zărea print- trunchiuri zidul galben al casei în beciul căreia bench- tuia amicul meu. Eram aproape, foarte aproape de tip- cu tirul, dar în același timp mult mai în siguranță de- atunci cînd zăceam pe frunze, ca o țintă. Am ciulit ure- chile, fără să mă mișc; auzeam doar bolboroseala vagă a rîului. M-am gîndit ca la adăpostul perdelei cenușii să cobor spre apă și s-o iau de-a lungul malului, să mă de- părtez de livada asta de basm, devenită — atît de nein- spirat — poligon și să ies la drum, să anunț milițianul din sat. Am făcut un pas, încă unul, tîrșeam piciorul pe frunzele și iarba udă, ceața se îndesea pe măsură ce mă apropiam de rîu, vedeam ramurile tufelor numai cînd cădeam cu nasul în ele. Pe urmă a trecut o adiere pe lîngă mine, un fel de foșnet, m-am răsucit brusc spre stînga și am văzut răsărind din ceață...

Am văzut răsărind din ceață, la [illegible] le pieptul meu, dintre crengile unui tufiș, o ț[illegible]l. O țeavă groasă, calibru mare, pe care în prim[illegible], văzînd-o din față, am avut timp să gîndesc, stupid: o gaură în ceață. Apoi am deslușit cătarea și în dosul cătării, pri- vindu-mă liniștiți, doi ochi, doi ochi imenși, gravi, care nu lăsau să răzbată nimic din ceea ce se petrecea în do- sul pupilelor cenușii — ochii ponositului. Doi ochi în care m-am văzut buimac, ud, înspăimîntat, doi ochi în care nu m-am mai văzut. A fost o vîrzoleală, un strigăt, troznete de ramuri rupte, am căzut fulgerat de o lumină orbitoare și de un bubuit asurzitor.

„Poți să-i pupi mina lui Vali al tău și să-i spui tată !..“ îmi explica maiorul a doua zi. Eram la mine acasă, fiuneu se învîrtea printre noi mutîndu-și jucăriile de colo-colo, și numai vinul negru și aspru care pritocea în paharele de pe tăblia biroului îmi confirma că reprezentația de ieri fusese reală, și puțin lipsise să mă aleg cu un glonte în piept sau în cap. „În inimă, căuta să mă asigure maiorul, eu le cunosc metodele, preferă să tragă în inimă. Cică nu se face atîta mizerie.“ M-am strîmbat, arătînd spre băiețelul care meșterea ceva la o locomotivă de plastic. „Crezi că pricepe ?“ s-a îndoit maiorul și am ridicat din umeri. Puștiul avea perioade de luciditate, care alternau cu altele, de opacitate absolută. Maiorul a interpretat gestul în felul lui și a continuat : „Mare noai avut că a scos surdina de la pistol, ca să-i mă- precizia. Altfel, te-ar fi terminat scurt... Dacă auzea împușcătura... a venit cu pușca de vînă- și... maiorul a dat capul pe spate izbucnind în rîs : , cum dracu a nimerit-o, așa, beat-mort... Eu cred it pe ăla, altfel te curăța. L-a rănit, și... Cine că o să se arunce în apă, pe frigul ăla. Tare, despre tine, nici acum nu pricep cum ai scăpat... spus, n-ai observat, te-a urmărit cineva pe m ridicat din umeri, apoi mi-am amintit de că, albastră, și am zis : „Era parcă pe șosea un albastru care se ținea după mine“. Maiorul a ciulit chile, „ce ceainic ?“ „O rablă, am spus, o rablă

albastră, cînd mă depășea, cînd rămînea în urmă..." „Mașina ai lăsat-o pe uliță, sau ai băgat-o în curte?" „În uliță." Maiorul s-a încruntat, a mormăit ceva, pe urmă a ridicat, nu știu de ce, capul în tavan : „Bine, o să verificăm. Ai idee ce marcă era?" Nu, n-aveam idee.

Agnes a intrat în cameră, maiorul a salutat-o, am deschis gura să spun ceva, dar în clipa aceea puștiul a apărut de sub masă, tîrînd locomotiva de plastic după el. „Mămico, pe tata era să-l împuște un bandit. S-au bătut, dar a venit nenea Vali — degetul grăsuliu al băiatului desenă un cerc pe tavan — și l-a gonit pe bandit. Cu pușca lui nevasta lu' tata lu' Vali."

Maiorul a pufnit în rîs și s-a întors cu spatele, iar eu m-am uitat la nevastă-mea, apoi la băiețel și am făcut semn cu mîna în jurul tîmplei : „de unde ai mai scos și asta?" Agnes s-a uitat bănuitoare la mine, la maior, și l-a întrebat pe puști : „Ce bandit, ce pușcă, ce tată?" „Povesteam un film", a intervenit maiorul și ochii-i luceau de veselie, iar băiatul..." „Ah, da?" a făcut nevastă-mea, politicoasă, și după mutra ei îmi dădeam seama că nu e deloc convinsă : „Cam multe filme, de cînd umbli cu pistol la tine. Vezi să nu începi să vorbești în somn." Chestia cu vorbitul în somn mi-a ridicat părul pe spinare ; pățisem una ca asta cînd eram mic, cu mulți ani în urmă, șterpelisem binoclul tatii și-l ascunsesem în pod ; pe urmă m-am îmbolnăvit și, într-o noapte cînd mă veghea, maică-mea a auzit, uluită, din chiar gura mea, unde era binoclul pentru care întorsese toată casa cu do-

su[illegible]sus. Însănătoșirea a fost marcată de o bătaie festi[illegible] de atunci, din cînd în cînd, vorbeam noaptea în so[illegible] Relatări cu totul inofensive se părea, dar, dacă, totuși...

Am trăncănit un pic, apoi Agnes a ieșit cu băiețelul. „Uite — s-a întors maiorul spre mine, e cazul să terminăm povestea. Și pentru asta am nevoie mai mult ca oricînd de tine." „Bine, am răspuns, dar în sat..." „A fost o [illegible]întîmplare rară, majorule. O situație din alea, una la o [illegible]e. Am greșit, ridicînd paza ; tipul te vrea, pentru că [illegible]i singurul care îl știi precis. L-ai văzut, știi cine a [illegible]i numai prin tine o să punem mîna pe el." A tăcut [illegible]ă, apoi m-a fixat cu ochii în care licărea rîsul, un [illegible]bun : „Partea amuzantă e că tu n-ai nici un chef [illegible]aborezi cu noi. Și există o mie de papițoi care s-ar [illegible]vînt după o aventură din asta". „Papițoii n-au ser[illegible]ciodată ca ținte, am mormăit, altfel le-ar fi trecut [illegible]cheful."

Maiorul s-a uitat la ceas și s-a ridicat.

„Am primit ordin să termin cu el, și de aceea te voi lua din nou de la aviație, de data asta nelimitat, pînă se [illegible]mină totul. Și ca să nu plîngi, îți dau o slujbă pe [illegible]ofil : intri în echipajul unui elicopter de la circulație. [illegible]să stai în Poiana Brașov și cînd va trebui, o să-ți dau [illegible] de veste." „De ce tocmai la Poiana" am întrebat, ne[illegible]mulțumit și din ce în ce mai mirat. Cum naiba avea să se termine povestea asta ? „Secret profesional", a rînjit maiorul, și gestul mi l-a adus iar în față pe Nat Pinker-

fon. Oricum, nu era nimic de făcut. „*Yes, sir.*“ L-am condus în antreu și l-am ajutat să-și pună haina. Maiorul mi-a întins două degete, a deschis ușa dînd să iasă, s-a oprit în prag șovăind o clipă și s-a întors spre mine : „De ce n-ai folosit ieri revolverul ? Îl aveai doar la tine“. Îl aveam, mă lovise dureros în coaste cînd mă aruncasem prima oară pe burtă, dar... „Uitasem de el, maiorule. Uitasem de tot, parcă nu l-aș fi avut niciodată.“

*

Sosirea elicopterului nostru a stîrnit în Poiană vîl cuvenită. Am găsit un loc de aterizare în flancul ari noi de la hotelul „Sport“, acolo unde vara sînt terenur de tenis. „Lasă-mă pe mine“ a spus pilotul, și am lu mîinile și picioarele de pe comenzi. *Alouette* se legă ușor, coborînd printre brazi. Vedeam zăpada urcînd sp noi, pe urmă patinele au intrat în zăpadă, partea de jos botului de plexiglas s-a înfundat într-un troian, „taie st pul“, am tras maneta roșie cu un cerculeț galben pe cap de plastic, și motorul s-a oprit cu șuieratul lui caracter tic. Am dezăvorît portiera, am împins-o înapoi, și am să în zăpada pînă la genunchi. Elicea se mai învîrtea încet, căpitanul își vedea de treaba lui în cabină. Copilotul coborît, încă buimăcit de somn, ținînd în mînă niște ad rabile cizme îmblănite. A făcut doi pași prin zăpada înal a înjurat, s-a întors și s-a așezat cu fundul pe podea cabinei, ridicînd picioarele ; și-a scos splendizii lui p tofi, i-a golit de zăpadă, apoi și-a pus cizmele îmblăn

„Gata, încui" a zis căpitanul coborînd și, într-adevăr, a încuiat portiera cu o cheie micuță ca de mașină. În jur se strînsese numărul regulamentar de curioși, și copilotul a rămas să tropăie cu cizmele lui pînă venea un milițian, să asigure paza aparatului... Uite, așa am ajuns agent de circulație. Dimineața colindam deasupra șoselelor, urmărind șiruri de mașini ; la prînz aterizam pe terenul nostru de tenis, după masă schiam, iar seara își vedea fiecare de treburile lui. Într-o după-amiază, la schi, am cunoscut o tînără scandinavă, cu nume de saga și frumoasă ca o icoană dintr-o veche mînăstire nordică. O cunoștință din alea, de pîrtie : puțină gheață pe care cantul schiului n-a prins, un salt prin aer agitînd disperat bețele, buf pe zăpada puțină și bătătorită, mîna subțire și bronzată, care se întinde, ajutîndu-te să te ridici de jos... Am mulțumit într-un esperanto ad-hoc, fata a rîs sub gluga ei îmblănită, și am coborît împreună spre teleferic. Am reușit s-o fac să înțeleagă că mi-ar place să dau o turnură festivă cunoștinței noastre, și a înclinat din cap, aprobator. Începea să se întunece, ne-am dat întîlnire la bar, am urcat sus să mă schimb. Piciorul pe care căzusem mă durea, și m-am strîmbat punîndu-mi pantalonii evazați. Am luat pantofii copilotului, am tras deasupra pulovărul bulgăresc, bogat și călduros, cumpărat de nevastă-mea, și m-am dus la bar. Frumoasa scandinavă venise deja, părul ca lămîia îi lucea luminos în penumbră, și a zîmbit văzînd cum mă apropiam, șchiopătînd cu distincție. „Ce luăm", am întrebat așezîndu-mă, și fata a ciripit pe limba ei ceva din care

n-am înțeles nimic. A venit un picol[illegible] stilat care a în[illegible] imediat ce vroia însoțitoarea mea, a notat chiar într[illegible] carnețel, iar eu, pentru variație, am cerut o Coca-cola. [illegible] întrebam cum o să pot dansa, piciorul lovit mă durea [illegible] ce în ce mai tare ; magnetofonul cînta tocmai o mel[illegible] tristă și duioasă, penumbra din local se accentuas[illegible] ochii de icoană s-au ridicat întrebători spre mine. M[illegible] ridicat strîngînd din dinți, am făcut un pas întinzînd [illegible] spre mîna care mă scoase din zăpadă, am auzit pași [illegible] biți pe parchetul lucios, m-am întors brusc, uitînd de [illegible] ciorul care mă durea, și l-am văzut pe copilot ținînd [illegible] braț șuba îmblănită, iar în mînă cizmele mele de z[illegible] „Trap, la elicopter. Alarmă.“ I-am rînjit fermecător b[illegible] dei, am fluturat mîna și am fugit afară după copilot, [illegible] gînd în goană șuba pe mine. M-am oprit la [illegible]pție, m[illegible] lăsat într-un fotoliu și m-am descălțat, [illegible]nd apo[illegible] pantalonii evazați în cizmele îmblănite ; [illegible]rîntit [illegible] tofii pe tejgheaua de lemn lustruit, sub pr[illegible]a [illegible] funcționarului de acolo, și am zburat pe us[illegible]re [illegible] case să se închidă încă după copilot. Au[illegible]m [illegible] elicopterului șuierînd ; rotorul [illegible] de[illegible] cînd am sărit în cabină — „sînt[illegible]?“ [illegible] închis portiera după mine. Am [illegible] sp[illegible] de radio pusă deja în funcțiune, și [illegible] apăsat [illegible] emisie : „Fagule, sînt Poiana, Fagul[illegible]m auzi[illegible] bine, și a ordonat să ne îndreptăm [illegible]ctu[illegible] de la ieșirea din Ploiești, [illegible] rești. Lăsam marea de lumi[illegible]ora[illegible]

acum în defileul îngust al Prahovei, am privit altimetrul peste umărul pilotului, ăștia erau nebuni, goneau în beznă pe morișca lor cu 200 de kilometri pe oră, printre munți, și nici nu se sinchiseau. „N-ar fi bine să urcăm deasupra", am sugerat timid, și copilotul a confirmat : „Sigur, eventual în stratosferă". A arătat apoi cu mîna într-un fel aparte sub noi, unde, prin botul de plexi, se vedeau strălucind Predealul, Bușteniii... Habar n-aveam ce înseamnă pentru un elicopterist gestul acesta, dar m-a convins și m-am retras la locul meu, lîngă stația de radio care bîzîia încetișor. Motorul uruia uniform, alt sunet ca la MIG-ul meu, dar la fel de liniștitor, și-mi spuneam că nici nu-i nevoie să ne lovim de munte, ajunge un brad mai răsărit... Pe urmă bezna aceea apăsătoare s-a dat la o parte, și am văzut departe, în față, luminile Ploieștiului boltindu-se pe cerul înnourat. „Uite autostrada spre Ploiești" a spus căpitanul, indicînd cu mîna în stînga, unde un șir de lumini albe gonea în același sens cu noi. Se ghiceau siluetele copacilor de pe marginea șoselei în lumina farurilor, și mă minunam cum reușesc ăștia doi, pe o asemenea beznă, fără calculul preliminar de zbor, fără navigator specializat, să treacă noaptea printre munți și să iasă aproape la verticala reperului. Am trecut și deasupra Ploieștiului, jos, foarte jos, bulevardul Republicii, pata de întuneric a stadionului, am bănuit gara în forfota de lumini verzi, roșii, albastre. „Aici trebuie să fie", a spus iar căpitanul, mai mult pentru el, și a înclinat aparatul într-un viraj strîns pregătindu-se de coborîre. *Alouette* a picat, a re-

dresat docil, și s-a așternut pe zăpadă, la 20—30 de metri de ghereta albă vîrstată de dungi roșii. Am sărit jos, o siluetă alerga spre noi, un milițian pe după umărul căruia se ițea țeava unui automat cu pat rabatabil. „Dumneavoastră puteți pleca", a spus elicopteriștilor, și rotorul a prins să spulbere zăpada din jur. „O clipă !" am țipat și am alergat spre cabina bombată de plexi. Am împins portiera în glisiere, am desfăcut degetele căpitanului de pe manșă, și i-am strîns mîna : „mult noroc, căpitane ! Eu în locul tău, aș urca noaptea deasupra munților". „Fiecare cu meseria lui", a rîs căpitanul, și am strîns mîna copilotului, care se întindea peste tabloul de bord. Am închis la loc portiera și am sărit înapoi. Milițianul își îndesa casheta în cap, să nu o sufle curentul, și mi-am amintit de pantofii copilotului, care la ora asta zăceau într-un sertar al biroului de recepție de la hotelul „Sport" din Poiana Brașov. Am întors capul, dar *Alouette* se legăna deja la un metru-doi deasupra solului. Apoi și-a plecat botul, a zburat razant cîțiva metri și s-a ridicat, oblic, dispărînd în noapte. M-am plesnit înciudat cu palma peste picior și m-am chircit de durere : era piciorul lovit. Apoi am alergat după milițian spre cercul de lumină în care se ghiceau cîteva umbre negre agitîndu-se lîngă siluetele a două mașini — știi, niște Dacii 1300 cu clipiciuri albastre pe acoperiș.

*

„Bine că ai venit", m-a luat în primire maiorul. S-a uitat la ceas, a făcut un semn cu mîna, și din cele do

mașini au coborît cîțiva oameni. Una din Dacii a pornit, a făcut cîțiva metri și s-a oprit pe șosea, vizavi de ghereta postului de control ; cealaltă a fost postată în dreptul locului rămas liber. „Să vedeți ce harababură o să iasă", i-a spus maiorului un tip scund cu scurtă îmblănită. În paltonul său elegant, cu guler discret de astrahan negru, securistul distona violent cu noaptea rece, cu autostrada pustie, cu mașinile mînjite de zloată. A ridicat din umeri și s-a uitat din nou la ceas. Apoi m-a luat pe după umeri, împingîndu-mă spre mașina de pe șosea. Era un gest aproape tandru, și m-a surprins : cum, el, Nat Pinkerton cu nervi de oțel... M-am rezemat de aripa mașinii. Bănuiam că e murdară de noroi, dar aveam pe mine șuba din foaie de cort care văzuse multe în viața ei ca să-i mai pese de puțină murdărie. Maiorul se instalase în fața mea, drept, subțire și-mi părea mai inaccesibil ca oricînd. Și-a consultat din nou ceasul, era nervos ? simțeam căldura de la motor trecînd prin capota de tablă și prin husa groasă de dermatină, întinsă peste capotă, mă învăluia și mă moleșea, am scobit cu călcîiele cizmelor îmblănite două găuri în zăpada înghețată, și m-am proptit comod, cu coatele sprijinite de capotă. Mă gîndeam la fata blondă rămasă în barul din Poiană, la Agnes și la fiu-meu, care la ora asta e dus, mai mult pe sus, la culcare. Îmi dădeam seama că se apropie sfîrșitul, plutea în aer, era prea de tot ca să mai scape și acum din laț. Maiorul a lăsat jos mîna, și-a tras mănușa peste încheietură, acoperind ceasul cu cadran fosforescent, a dat fularul la o parte și s-a scotocit sub haină, după pistol. L-a scos, l-a trecut în mîna

stîngă, și a armat cu cele două degete tefere de la mîna dreaptă. A pus arma în buzunarul stîng de la palton, și-a scos mănușile, le-a împăturit și le-a băgat în celălalt buzunar. Stăteam așa, bine rezemat cu spatele de tabla a cărei căldură mă pătrunsese prin șubă și prin pulovărul bulgăresc gros, și numai cînd maiorul mi-a lovit cizma cu vîrful pantofului subțire : „hai, e timpul", m-am ridicat în picioare și am scos din buzunarul interior al șubei revolverul meu cu butoi. L-am cîntărit ușor în palmă — îl aveam de cîteva luni bune, acuș-acuș e Anul Nou, n-am apucat încă să trag nici un foc cu el — și i l-am băgat sub nas maiorului : „uite, e curat". „În noaptea asta, a răspuns Nat Pinkerton gîndurilor mele. Crezi că te-am trimis în vilegiatură la Poiana Brașov ? ! Valea Prahovei e acuma cam fierbinte !" Silueta neagră părea mai distinsă și subțiată de noapte, semănînd mai mult ca oricînd cu celebrul detectiv american. Și deodată m-a străfulgerat un gînd, și, cu toată atmosfera aceea încordată și nepotrivită, l-am tras ușor de mînecă și l-am întrebat : „Tu ești singur de tot ? Spune-mi, de ce ești singur de tot maiorule ?" Atît l-am întrebat, și mi-a părut rău. Silueta dreaptă s-a gheboșat brusc, umerii s-au strîns sub paltonul cu guler de blană de astrahan. S-a depărtat fără să mă privească, s-a dus la scundacul cu scurtă îmblănită, ce care spusese că va fi harababură mare, s-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva, nedeslușit. Acela a început să se agite să alerge de la un om la altul, turuind și dînd din mîini. Pe urmă cineva a deschis geamul mașinii, a scos prin geam microfonul stației de radio, și maiorul a vorbit cu o

anume „Pruna". Îl amuza probabil indicativul prozaic pentru că de cîte ori îl rostea, strîmba din nas. Eu mă întinsesem iar pe aripa mașinii, cînd s-a auzit zgomot de motor dinspre București. Orice mișcare a încetat, toți au încremenit o clipă, apoi, cu aceleași gesturi feline și precise care mă impresionaseră atît de mult cu cîtva timp în urmă, într-o noapte asemănătoare, în curtea uzinei de avioane, s-au răspîndit în locuri — bănuiam — dinainte stabilite. Dacia de Miliție a pornit și ea motorul, apoi a început să-și rotească lampa cu sclipiri albastre de pe acoperiș. Un milițian a ieșit în lumina farurilor care se apropiau, agitînd bastonul reflectorizant alb-roșu, și mașina a frînat oprind greu, atingînd aproape cu bara de protecție genunchii milițianului. „Actele la control" a cerut acesta, aplecîndu-se, salutînd spre fereastra șoferului. Mașina și-a stins farurile, era un Wartburg, în cabină s-a făcut lumină, și am putut vedea o femeie, singură, la volan. I-a întins milițianului mîna în care ținea actele mașinii și permisul roz de conducere, apoi s-a întors spre bancheta din spate, de unde se ridicase un cap somnoros de fetiță. Maiorul s-a apropiat de mine, cu mîinile fără mănuși atîrnîndu-i albe și reci pe lîngă corp ; am ridicat din umeri, maiorul a făcut un gest scurt cu mîna, milițianul s-a tras înapoi eliberînd trecerea, și Wartburgul a țîșnit spre Ploiești. M-am surprins gîndindu-mă că e frig și tîrziu, e mult prea tîrziu să plimbi copiii cu mașina la ora asta. Au mai fost oprite cîteva mașini, într-un sens și în celălalt, dar nici una nu era cea care ne interesa. Din cînd în cînd, maiorul vorbea cu „Pruna", strîmbîndu-și

amuzat nasul. Apoi a fost o perioadă mai lungă de acalmie, oamenii se strînseseră la căldură, în jurul motoarelor care sforăiau ușurel sub capote, și farul de pe acoperișul Daciei alb-albăstrii arunca sclipiri violete pe fețele trase de frig și nesomn. Îmi reluasem locul de pe aripa mașinii, dar frigul mă pătrundea chiar prin hainele groase ; am bătut în ușa cabinei. Un șofer somnoros, în civil, mi-a făcut loc fără nici o vorbă pe canapeaua lată, și m-am înghesuit cum am putut mai bine. Îl vedeam pe maior prin geamul înghețat, în mijlocul oamenilor săi care tropăiau și-și băteau birjărește mîinile de trupurile îmbrobodite. Mai apucasem birjarii, în București, cu trăsurile și caftanele lor albastre, în față, la Sf. Gheorghe, sau sub portalul gării... Poate m-au și plimbat cu trăsura, cînd am fost mic ? Era ciudat maiorul în noaptea asta și, așa cum îl priveam de la distanță, subțire, înconjurat de siluete diforme, am simțit o strîngere de inimă. Am scos revolverul din buzunar, și am rotit butoiul. Clichetul scotea un sunet clar, sec, și șoferul a sărit din somn, băgînd mîna sub banchetă de unde a scos un automat cu pat rabatabil : „Gata ? s-a întîmplat ceva ?“ L-am potolit, rotindu-i sub ochii buimaci butoiul revolverului. Cartușele sclipeau galbene și cumva liniștitor. Apoi am observat prin parbrizul înghețat că toți fug la locurile lor, în timp ce maiorul rămăsese acum singur în mijlocul șoselei. I-am spus șoferului : „cred că începe“, și am coborît. Maiorul s-a apropiat grăbit : „unde ai dispărut“, m-a privit vesel, să nu mai fiu rebegit că în cel mult 10 minute se termină toată povestea. „Și o să te întorci la avioanele tale, și o să uiți

repede ce-a fost" — a adăugat. Zîmbea, și farul albastru al mașinii de Miliție îi făcea zîmbetul albastru, paltonul cu guler de astrahan albastru, și mîinile goale și înghețate erau albastre și ele. Am văzut două faruri puternice apropiindu-se dinspre Ploiești în viteză, milițianul cu baston reflectorizant a ieșit în lumina lor, agitîndu-și brațul, dar mașina se apropia la fel de repede ca și înainte. Era un automobil puternic, judecînd după sunetul motorului, și în clipa în care a apărut din beznă, lung, argintiu, milițianul abia a apucat să sară într-o parte, împroșcat de zăpada țîșnită de sub roțile care patinau, blocate. În clipa aceea, Dacia Miliției a țîșnit, blocînd șoseaua și aprinzînd farurile dreptunghiulare. Lumina Jaguarul — bineînțeles Jaguarul — cu o tăbliță galbenă pe care cifre negre înscriau un număr străin, prinsă pe bara de protecție cromată. „Aiurea, mi-a șoptit maiorul la ureche, arătînd din ochi tăblița cu număr străin de înmatriculare, mîine o să aflăm că unui turist străin i s-a furat, chipurile, mașina." Doi milițieni se apropiaseră de mașină ; am auzit bîzîitul ușor al geamului care se lăsa în jos, acționat de electromotor, și atunci o voce gravă, ciudată și sonoră, a spus pe un ton ferm dar potolit, și mă miram că vorbește românește : „Domnilor, posed pașaport". „Aiurea", a repetat maiorul la urechea mea, și am simțit aburul ușor al respirației sale. M-a apucat mai sus de cot, și m-a împins ușor spre mașină. Milițienii explicau „străinului" că e vorba de un control obligatoriu, se caută un infractor periculos, și... „Am să fiu nevoit să mă plîng guvernului dumneavoastră", a rostit vocea aceea sonoră și cultivată, atît de

cunoscută. „Aiurea", a repetat a treia oară maiorul, de data asta destul de tare, și l-a dat deoparte pe milițianul care astupa cu spatele lat, strîns în postavul albastru al uniformei, geamul Jaguarului lucios. „Actele", a cerut pe un ton deloc politicos, și a întins pe neașteptate mîna prin golul ferestrei de la portieră, smulgînd cheia din contact. A săltat cheia în aer, a prins-o iar, privind tot timpul drept în ochii omului de la volan, și a spus, fără să se întoarcă : „lumină" ! Simultan, razele a 2—3 lanterne s-au oprit pe fața cu trăsături aspre a omului din mașină, și maiorul a vorbit iar, fără să se întoarcă : „apropie-te, majorule". Mi-am făcut loc, am venit lîngă el, știam pe cine o să văd înăuntru, și chiar dacă fața nu era aceea pe care o rețineam — machiaj ? uitare ? mi-a trecut fulgerător prin cap — ochii erau incontestabil ai celui pe care-l căutam de atîta vreme. Erau ochii ponositului, ochii care priviseră calmi, liniștiți, în timp ce-mi spunea că mă va împușca, iar eu zăceam legat de fotoliu... ochii care priviseră calmi și liniștiți dinapoia cătării pistolului între tufele din grădina socrului lui Vali. Numai că acum nu era deloc ponosit, din contră, cît se vedea din el era elegant îmbrăcat, cum îi stă bine unui turist străin... Mi-am desprins greu privirea de la el — cum, așa simplu ? se terminase deja ? și m-am întors spre maior : „Da". „Ridică mîinile și coboară din mașină" — a spus maiorul. Ne-am dat înapoi cu spatele ca să-i facem loc să coboare, vedeam parcă de undeva de sus scena asta bizară, oameni înarmați în jurul unei mașini puternice, staționată pe șosea... „Coboară !" a repetat înăbușit maiorul, și tipul din mașină a rînjit : „Bine, cobor.

Dar..." A dus mîna la buzunarul de la piept, acolo unde se vedea clama unui stilou prinsă de marginea buzunarului, m-am aplecat curios, ce naiba vroia cu stiloul ăla ? Tipul mi-a prins privirea, ameţeam de atîta ură rea curgînd greu din ochii îngustaţi, buzele subţiri s-au mişcat şoptind ceva, şi tot nu înţelegeam ce vrea să facă cu stiloul ăla noaptea, pe şoseaua îngheţată... Pe urmă maiorul a sărit în faţa mea, brusc, călcîndu-mă dureros pe picior, şi în aerul îngheţat al nopţii am auzit o pocnitură seacă, ca şi cum cineva ar fi destupat acolo pe şosea o sticlă de şampanie, şi maiorul a bătut aerul cu braţele, în timp ce toţi cei din jur se năpusteau spre Jaguarul cel zvelt... Parbrizul s-a împăienjenit într-o clipă şi s-a prăbuşit din rama lui, portiera a zburat din ţîţîni, iar „turistul" a fost luat pe sus şi apucat zdravăn de multe, multe mîini... „Stiloul" căzuse în zăpadă, la picioarele mele, şi din capacul retezat ieşea un fir de fum cu miros de pulbere arsă. Am înregistrat toate astea într-o clipă, am întins braţele şi abia am apucat să prind corpul maiorului, care se lăsa încetişor pe zăpada murdară şi bătătorită de roţi. Am văzut stofa paltonului găurită în stînga pieptului, sub reverul lat, modern — era aşa o gaură mică, inofensivă — şi nici atunci n-am reuşit încă să realizez că se întîmplase inevitabilul. L-am tîrît pe maior de subţiori, călcîiele îi lăsau două dîre pe zăpadă, ceilalţi erau încă ocupaţi cu Jaguarul şi cu „turistul", căruia, vedeam ca prin ceaţă, îi puneau cătuşele... Apoi cineva s-a întors spre noi, a strigat nu ştiu ce, şi maiorul a fost luat pe sus cu nespusă grijă de braţe vînjoase, şi dus spre maşina Miliţiei. Avea ochii opaci, goi,

și numai cînd l-au întins pe banchetă a suspinat, a închis ochii, i-a deschis iar, plini de lumina aceea străvezie și strălucitoare care mă scotea din minți, a făcut un semn vag cu mîna, a oftat și s-a stins — așa — simplu, neverosimil de simplu. Gata. Pe urmă, fără nici o șovăială parcă, scundul cel activ a luat comanda, oamenii s-au urcat în mașini, rămînea jos numai milițianul cu baston reflectorizant, să păzească Jaguarul oprit la marginea șoselei. Stăteam pe canapeaua din spate, sprijinindu-l pe maior să nu cadă de pe canapeaua devenită prea mică ; apoi am luat mîna care alunecase jos, pe podeaua mașinii, și i-am pus-o pe piept. Din pumnul strîns, atîrna un lănțug auriu, am desfăcut degetele, nu înțepeniseră încă, și i-am luat din palmă cheia Jaguarului, pe care am băgat-o în buzunarul pantalonilor evazați. Mi-am zis că trebuie să se fi mototolit tare așa cum îi port înghesuiți în cizma îmblănită. Piciorul nu mă mai durea, demult nu mă mai doare — mi-am dat seama, și toate — elicopterul, schiul, fata scandinavă — păreau așa îndepărtate... Nu știu cît am așteptat, sprijinindu-l pe maior — se urcaseră în mașină trei inși, s-au înghesuit toți în față și am pornit urmați de cealaltă mașină, cea în care ponositul, legat, stătea tot pe canapeaua din spate, înghesuit între scurta de piele și un alt tip... Dacia alerga ușor pe șoseaua înghețată și îmi înghițeam lacrimile, tăcut, ascultînd discuția agitată a celor din față și sprijinindu-l pe maior care aluneca din cînd în cînd, la curbe, de pe canapeaua rece de plastic.

*

— Merg și eu, a spus Agnes.

— Bineînțeles, am îngînat-o, numai tu lipsești colo.

— Vin și eu, a repetat, încăpățînată.

M-am întors din ușă, și i-am prins umerii în palme. Am strîns-o tare, cred c-am și zgîlțîit-o puțin. „Nu." Am surprins privirea lui fiu-meu, furișată din colțul unde acorda o atenție suspectă cîtorva jucării vechi. „Nu mai fă pe nebunul", a spus, tristă, Agnes. S-a răsucit, desprinzîndu-se. Am ieșit, am închis ușa cu grijă și am coborît scările încet, una cîte una, ținîndu-mă de balustradă. Parcă mă operaseră de apendicită cu un ceas înainte. Jos, am scos cheile de la mașină legate cu un lănțug auriu, am privit Fiatul, le-am aruncat în sus, le-am prins în palmă și le-am pus la loc, în buzunar. Am pornit-o pe jos spre cimitir, încet, tîrîndu-mi picioarele. Astăzi îl înmormîntau pe maior. Era în mine o greutate surdă, care-mi apăsa umerii, pieptul, stomacul. Una din zilele alea nenorocite cînd începi să pricepi cuvinte ca „ireversibil"... „niciodată". Am zărit de departe, în poarta cimitirului, camionul cu obloanele lăsate, decorat cu stambă roșie prinsă în pioneze și fîșii de satin negru, fixate în bolduri. M-am închipuit o clipă ducînd de căpăstru un cal de șaua căruia e legat cu funii un pachet lunguieț, moale și rigid, în același timp. O groapă în vîrful unei coline, sub un copac cu crengile puternic prinse de cerul cenușiu... simplu... bărbătește. Aiureli. L-au scos din camion și l-au dus pe umeri pînă la groapă, gîndind că trage prea greu, colegii de la Securitate. Eram deja pe alee, cruci, marmure cioplite,

grilaje. Îngrădeau după ele, în moarte, ce se agonisise într-o viață. 2 × 0,80 m. E jalnic cînd amintirea unui om se reduce la sicriul de jos și la lespedea de deasupra. În fundul aleii, lume, fanfară, un pluton de ostași. Tătarii își înmormîntau războinicii în stepă, și goneau peste mormînt o herghelie de cai sălbatici... iar cîntăreți cărunți slăveau lîngă focuri amintirea celui dispărut. „Revino-ți!" Am cules în treacăt o mînă de zăpadă apoasă de pe brațul unei cruci de ciment lustruit, și mi-am trecut bulgărele cenușiu peste frunte și peste buze. M-am amestecat printre cei de la marginea cercului. Stăteam lîngă doi inși, unul înalt, bine îmbrăcat, celălalt slab, mărunt, cenușiu. Cenușiul sprijinea o coroană din flori de hîrtie, cu panglică roșie petrecută în spirală: „Regrete... Colegii..." n-am stat să citesc mai mult. Cel bine îmbrăcat s-a aplecat spre sfrijit: „L-ai cunoscut?" „Puțin, a spus celălalt. Lucra în altă secție. Prietenii lui sînt ăia din față, de lîngă sicriu." „Deci — cînd se pune obeliscul, ne apropiem, și depunem coroana." Cel slab a dat înțelegător din cap. „Maică-sa vroia cruce — a spus iar cel înalt, și se vedea că repetă a nu știu cîta oară același lucru — dar... Înțelegi, nu putem... a trebuit să insist..." Sfrijitul dădea ascultător din cap, privind țintă buzele celui care vorbea. „Păcat de el." „Păcat", a repetat sfrijitul. Am plecat de lîngă ei cu o mișcare iute, deloc potrivită împrejurărilor. Am surprins cîteva priviri mirate, și m-am oprit doar cînd am ajuns în primul rînd de oameni. Vedeam sicriul, așezat pe pămîntul înghețat și m-am liniștit puțin: era un sicriu sobru, masiv, cu mînere de bronz turnat. Lîngă el,

sprijinindu-se de doi bărbați cu fețe grave, osoase, și cu ochi cenușii, stătea o băbuță dolofană, cu aer neajutorat. Privea nedumerită și puțin speriată la plutonul de ostași cu petlițe albastre-roșii. Mai erau cîțiva, fețe dure, tăiate în unghiuri ascuțite, și — mă minunam — pe fețele astea puteau curge lacrimi ? Vroiam să mă apropii, să le spun că și eu l-am cunoscut pe maior, dar era inutil. Un bărbat a încercat să spună ceva, s-a poticnit, a înghițit în sec și a făcut cu mîna un gest de renunțare, și era mai grăitor ca cel mai duios discurs de doliu gestul ăsta de renunțare. Au răsunat comenzi, armele și-au ridicat țevile spre cerul înghețat, au bubuit de trei ori — apoi și-au reluat locul pe umerii ostașilor, care au plecat în cadență. Fanfara intona un marș funebru adecvat, și peste sicriul masiv au început să cadă primii bulgări. Băbuța s-a înălțat, dreaptă, între cei doi bărbați cu fețe dure, a deschis gura să zică ceva, dar și-a înghițit numai lacrimile... Gata, maiorule. Avioanele decolează spre cerul albastru, navele plutesc pe oceane nesfîrșite, iar la Polul Sud pinguinii imperiali pășesc legănîndu-se pe banchiză. Asta-i. M-am răsucit și am pornit cu pași mari spre ieșire, întrecînd grupuri răzlețe și plutonul de ostași, comandat de un locotenent tinerel, înfierbîntat de isprava sa. Gata, maiorule. Somn bun, somn dulce, somn lung. Mai devreme sau mai tîrziu, toți ajungem aici. O, din țărînă în țărînă întunecată, și din țărînă, în țărînă întunecată. Tătarii își îngropau morții în stepe... Mă gîndeam la tipul solid și bine îmbrăcat, care reușise să-și impună părerea în fața mamei maiorului, și-mi ziceam că mai tîrziu, cînd

problema asta nu va mai interesa pe nimeni, băbuța cea dolofană o să înlocuiască obeliscul oficial cu o cruce — sau poate nici atît, doar că va pune crucea lîngă obelisc ? — așa cum știe ea că e bine... Maiorului îi era, oricum, indiferent. Și mie îmi era indiferent. Am înălțat din umeri. Mergeam grăbit, treceam acum pe lîngă zidul spitalului, am încercat să caut din ochi geamul rezervei în care zăcuse nefericitul *boy* al celor doi bandiți. O să facă vreo cîțiva ani de pușcărie, nu prea mulți, și o să iasă iar la soare. Mi-am amintit de ciocolata cu corn-flakes, pe care i-o lălase maiorul pe pătură. Doamne, ciocolată cu corn-flakes ! Am văzut hotelul cu efigia bărboasă a lui Decebal sclipind pe peretele cenușiu, și am știut că mult timp n-o să mai calc pe-acolo. Și, în general, aș fi vrut să plec pe un atol pustiu, în Pacificul de Sud, să culeg nuci de cocos și să fac surfing pe creasta talazurilor înalte. Dar știam că sînt situații cînd nici Pacificul de Sud n-ajută la nimic. Am luat-o la dreapta, prin pasaj, trecînd pe lîngă clădirea Miliției, unde, de fapt, începuse totul ; la trotuar, chiar acolo unde atunci stătuse Fiețelul, era trasă o Skodă accidentată. Mi-am amintit de Valerică, lupul-minune, singurul cîine care cinase vreodată în gomosul restaurant Cișmigiu din București, și am hotărît să-l găsesc chiar de-o fi nevoie să caut prin toate cîinăriile din țară, și să-l iau la mine cînd i s-or termina anii de serviciu. Decît un glonte în urechile lui ciulite... Mi-am amintit de revolverul cu butoi, și atunci am grăbit și mai mult pasul, să ajung cît mai repede acasă. Vroiam să-l strîng în pumn, să-i învîrt

țăcănind din clichet butoiul brumat și să-mi amintesc... Alergam de-a binelea, împroșcînd pe manșetele pantalonilor lapovița de pe jos ; am urcat scările în fugă, sărind cîte patru trepte ; în ușă m-a întîmpinat nevastă-mea. Privea vinovată, și buza de jos îi tremura puțin. Mi-a întins fără să zică nimic o hîrtie, o hîrtie oficială, cu antet și ștampilă, și pe hîrtia aceea scria, negru pe alb, ca mîine, la data... ora..., să mă prezint în str. ... nr. ... camera... și să predau inventarul : pistol și ham, tov. ... ; în caz contrar, suportam rigorile legii.

*

N-am așteptat să se facă „mîine". Mi-am schimbat pantofii și șosetele ude, am scos de la locul lui revolverul cu butoi, hamul de Incoruptibil, am băgat arma în ham, la locul ei, am strîns curelușa și am coborît pe scară, așa, bălăngănind pistolul deasupra treptelor. Madam Vidrighin, care urca pe scări cu fiu-său, s-a lipit înspăimîntată de perete, în timp ce pușt iul căsca gura plin de admirație. Mi-era totuna. În locul apăsării de azi-dimineață simțeam un gol, un gol copleșitor. De mîine o să-mi reiau zborul, și al dracului să fie ăla care... Am urcat în mașină, am aruncat hamul cu arma pe canapeaua din spate, și, în timp ce motorul se încălzea, mi-am spus că merită să ies afară din oraș, să trag măcar un foc cu pistolul ăsta... Îl aveam de atîta timp, și nu apăsasem niciodată pe trăgaci. Hai, ce zici... Nu. N-avea rost. Și, în general, nimic nu mai avea rost. De-abia așteptam să mă întorc

iar acasă. Agnes o să mă primească de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, băieţelul o să mi se agaţe de genunchi şi toate vor fi iar *all richt*... M-am dus în strada... nr. ... şi în timp ce subofiţerul de la poartă îmi completa un bon de intrare pe bază de buletin, hîrtia cu ştampila şi seria pistoletului, mi-a trecut prin cap că aici o fi „sediul" misterios de care pomenea uneori maiorul... Mi-au dat un sergent-major ca însoţitor, şi am fost condus la camera nr. ... am bătut la uşă, şi m-am trezit într-o încăpere ticsită de fişete cenuşii. Unul din ele era deschis şi am văzut că e în realitate un raştel plin cu arme de tot felul. Am aşteptat în spatele unui grilaj scund, care despărţea încăperea în două; dincolo de grilaj, la o masă obişnuită, un căpitan cu ochelari nota meticulos nu ştiu ce, într-un registru. Şi-a înălţat, în sfîrşit, privirea, am predat revolverul cu butoi şi hamul, repede, fără regret, abia aşteptam să scap de ele. Vroiam să merg acasă. Gata, maiorule. S-a dus şi revolverul cu pat masiv, de fildeş. Căpitanul cel meticulos s-a oprit din scris, s-a ridicat de la masă, şi s-a dus la chiuveta dintr-un colţ al camerei. A dat drumul la apă şi s-a apucat să-şi spele stiloul. M-am întins peste grilaj şi-am atins, pentru ultima oară, ţeava scurtă şi groasă a revolverului. S-a dus, maiorule. O să zacă aici, într-unul din dulapurile as[illegible] cum zaci tu dincolo... Eu o să merg iar la zbor, o să [illegible] văd de treabă... Iartă-mă, maiorule. Căpitanul s-a în[illegible]s, şi-a şters stiloul cu o bucată de hîrtie, l-a umplut cu cerneală dintr-o călimară obişnuită, şcolărească, şi l-a şters din nou. A migălit ceva pe bonul primit de mine la

intrare. Mi-a întins hîrtia : „Poftim, sînteţi liber". Liber... era caraghios, maiorule... Am mai privit o dată arma, cum zăcea pe masă încurcată în curelele şi cataramele hamului şi am dat să ies. Am făcut doi paşi, însoţitorul s-a dezlipit de balustrada de care se rezemase şi a venit lîngă mine...

Pe urmă, uite ce s-a întîmplat : în cameră au dat buzna, alergînd, doi bărbaţi. Unul a strigat ceva, un număr, şi căpitanul s-a repezit spre fişetul deschis de unde s-a întors cu un pistol cu ţeavă scurtă. Celălalt şi-a scos haina grăbit, a îmbrăcat cu o mişcare îndemînatică hamul pe care abia îl predasem, a scos din el revolverul, l-a cercetat plescăind mulţumit din buze, o rotit butoiul să vadă dacă e încărcat, a suflat pe ţeavă zîmbind nu ştiu de ce, a tras piedica şi l-a pus apoi la locul lui, sub braţ, strîngînd cureluşa, cu o mişcare care-mi devenise familiară... apoi, dintr-o smucitură a umerilor largi, s-a îmbrăcat din nou. Primul a încărcat pistolul, l-a băgat în buzunar, şi au dispărut amîndoi în goană, uitînd să mai închidă uşa. Am ieşit în coridor cu sergentul-major după mine, am tras uşa camerei cu puşti şi pistoale în urma mea, şi m-am rezemat de perete. Mi-am lipit palmele şi fruntea de zidul rece, sub privirile uluite ale sergentului-major şi am rămas aşa o clipă, să filozofez. Avea dreptate maiorul, avea întotdeauna dreptate. Aşa e normal, mi-am zis, şi am dorit, ca în această nouă încleştare, pistolul cu plăsele de fildeş să scuipe ceva gloanţe din butoiul său. Ceva mai multe, dacă se poate, şi pentru mine. Am pornit pe cori-

dor spre poartă, în spatele meu bocăneau cizmele însoțitorului, era parcă mai ușor. Am ieșit în stradă, și pînă să urc în Fiat am apucat să văd dispărînd după colț o Volgă neagră, cu antenă pe acoperiș. Demarase în viteză, împroșcînd zăpada topită, și luase curba într-un splendid derapaj controlat, pe care l-ar fi putut invidia pînă și marele Stirling Moss.

Lector : ANA BARBU
Tehnoredactor : AUREL BUCUR

Bun de tipar 6.III.1975. Apărut 1975. Tiraj 120 000 ex.
Coli tipar 4,5.

Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România
Comanda nr. 50 094

Doru Davidovici

ULTIMA AVENTURĂ A LUI NAT PINKERTON